

TRUBADURI MUZICIANI

VICTOR SOCACIU: Militez pentru continuitatea muzicii tinere.

— Îmi aduc aminte, Victor Socăciu, că-n 1976, într-una din întîmplările literar-artistice ale CENACULUI FLACĂRA, la Teatrul Național, debutai cu două piese, Sabă acutului amurgului, pe versuri de Lucian Blaga, și Aștept, pe versuri de Marin Sorescu.

— Intocmai, plus cîntecul Tînto între bine și rău, versuri proprii.

— Cum te-a primit scenoul?

— Unul se zis că-s bun, alții că nu. Pe-a-tunc, eu și acum, desigur, cînd venea cînova în cenacul era supus unei analize în care vorbeau toți membrii vechi, și asta chiar în fața publicului. Îți dai seama ce simțeam noi atunci? Era un fel de examen foarte greu de suportat.

— Cu ce anume ai impresionați?

— Cu o dăruire totală în interpretare și cu un mesaj foarte direct al cîntecului. Și-acum, după atîția ani, eu cred că sînt același.

— Vrei să spui că n-ai evoluat?

— A evoluat nu înseamnă a-ți părăsi felul de-a fi. Am cântat, apreciez eu, în simplificarea frazelor muzicale, fără a cădea în simplism, și în capacitatea de-a adapta, mai exact spus de-a atîșa, un text la o muzică.

— Bănulesc că aceste cântiguri s-au datorat și numeroaselor participări la realizarea unor spectacole televizate cu prilejul Antenei Cîntării României.

— Fără îndoială. Din acest punct de vedere, față de ceilalți membri ai cenacului, mai puțin Adrian Ivaniciu, cu care l-am întâlnit pe poetul Adrian Păunescu și l-am auzit după puterile noastre, nu zice că am fost marelui beneficiar al acelor peregrinări prin țară. Am cunoscut îndepărtate mișcări culturale de muzică folk, o adevărată mișcare culturală, la nivelul tinerilor din țara noastră, dar am cunoscut, totodată, și nestematele cin-

tecul patriotic românesc, inclusiv marile piese folclorice din toate zonele țării.

— Din această cunoaștere au izvorât, cred eu, acele numeroase puncte de vedere legate de muzica tînă, puncte de vedere găzduite de revista Flacăra. — Pentru ce anume militezi tu, Victor Socăciu, în muzica tînă?

— Ca să răspund la această întrebare, mi-ar trebui cel puțin o sută de pagini pe care să le aștern cu un scris mărunț, dar energic, și cu un punct de vedere categoric. Militez pentru recunoașterea unui fapt evident: muzica tînă este mai îndrăgită de ascultătorii noștri, majoritatea tinerilor din România, decît muzica ușoară actuală luată în proporție de 75 la sută, pentru că, recunosc, există și muzică românească ușoară bună, dar într-o înfloritor de mică proporție cu imensa cantitate de muzică ușoară diluată fără nîd o judecată, un criteriu al valorii reale și nu unul creat de publicitatea interesată.

— Și pentru ce atît de mult militezi?

— Mai militez pentru o cantonată, în interiorul muzicii tînere, a caracterului ei angajant, palpabil, cu accentul pus pe problemele majore din viața tinerilor. Mă străduiesc să combat opinia unora că muzica tînă ar avea nevoie de înflorire melodică de dinafară, cum ar fi muzica country. Și-n sfîrșit, mai militez ca tuturilor celor ce-au confirmat o anumită valoare în turneele Cenacului Flacăra, să le apară discuri reprezentative, discuri care, spre deosebire de altele, s-ar vinde ca pîinea caldă, așa cum se vînd discurile de muzică străină, sau, de ce nu, discurile de muzică populară.

— Dacă propui o limitare a intervalului cu spații tipografice, o ultimă întrebare: care din cele peste 100 de compozitii de pînă acum, ți-e cea mai dragă?

— Greu, foarte greu de răspuns. Și, totuși, ultimul cîntec — întotdeauna există un ultim cîntec, după care vine un altul, și un altul — este cel la care țin cel mai mult.

NICU ALIFANTIS: Cel care a compus muzica la Decembrie era un băiat bun.

— De cînd, Nicu Alifantis?
— De cînd ce?
— De cînd cîntî?
— De mult. Împlinesc 7 ani și părinții mi-au făcut cadou de ziua mea un acordeon. Nu m-am prea atins de el. Peste 9 ani, adică la 16 ani ai mei, părinții mi-au luat o chitară, iar peste numai cîteva luni participam la diferite concursuri de muzică ușoară ale elevilor din țară, la Iași, Oradea, la Rădăuți. La Iași, de exemplu, cântăgam Marele premiu! Sună pompe, nu-i așa?
— Sună. De cînd cîntî folk?
— Din 1973, cînd am cîștigat la televiziune un Teletop, cu Romanuță, pe versuri de Mircea Radu Paraschivescu. Dar plină atunci, prin 1972, compusesem pentru prima dată muzica la un spectacol de teatru, la Fortuna, de Ostrovski. De-atunci am mai făcut muzica la alte 23 de spectacole de teatru, inclusiv cîteva filme tv, de scurt și lung metraj.

— Ca să vezi ce face omul, dacă, la 16 ani, l-ai dăruiește o chitară!
— Ca să vezi, într-adevăr!
— Cînd ai ajuns la Cîmpul Flacăra?
— În 1974, la spectacolele organizate în Teatrul Ion Creangă. Eram, pe-atunci, în armată, îmi făceam stagiul militar.

— Îmi aduc aminte că ai cîntat atunci o piesă cu totul și cu totul excepțională, pe care o mai bună piesă a ta, o adevărată bijuterie a muzicii folk, Decembrie, pe versuri de George Bacovia. Cînd ai compus-o?
— În iarna anului 1968. E o poveste foarte lungă.

— Cum de-ai dibuit linia melodică?

— Nu știu. Cînt foarte mult, îmi creșea ritm interior, plină intra, ca să zic așa, în muzica poeziei, pentru că orice poezie, mai ales una mare, cum este Decembrie, are o anumită muzică a ei. Și-apoi, după ce se face joncțiunea ritmului interior cu aceea muzică a poeziei, dacă dispui de-o intuiție melodică, intuiție cu care trebuie să te naști, totul este foarte simplu, cu condiția de-a ști să cînti la chitară. Și cînd spun să ști, vreau să spun să ști foarte bine, nu așa, că un oarecare începător.

— Este altul Nicu Alifantis de azi, decît cel de-acum trei ani?

— Da. Sufletește vorbind, sînt confruntat cu o sumedenie de probleme, încrețit vîltoș unui tînar căsătorit, probleme a căror rezolvare sînt că-mi afectează fondul exact al simțirii mele, o simțire dominată, zic eu, de o anumită săgălnicie, hai să-i zicem iro-

nie, și de-o gravitate romantică, precum cea care a dat naștere aceluia Decembrie.

— Dar muzical vorbind?

— Sînt altul, și muzical vorbind. Cu aceeași mijlocce, ca și la folk, fac totuși altceva. Nu pot defini acest altceva, dar pot spune că place.

— Care este ultimul tîm elatec?

— După mele, pe versuri de Ion Barbu, piesă care arată noua fază a aceluia ce este Nicu Alifantis.

— Ți-e dor, cumva, de-acei Nicu Alifantis care a compus muzica la Decembrie?

— Foarte mult, mai ales că n-am să-l mai întâlnesc niciodată. Era un băiat foarte bun, un tîmăr naiv, dar plin de simțire, puștin cam inconstent de gravitatea sa. Cel care a scris textul muzical pentru poezia După mele îi seamănă, dar e prea conștient de-acei dureros adio pe care trebuie să-l spună copilăriei.

MIRCEA VINTILĂ: Mă simt cu tot sufletul dăruit cîntecelor noastre.

— Cum se face, Mircea Vintilă, că ai rămas, ca toate melodiile, inclusiv stilul de interpretare, același?

— Nu știu dacă am rămas același, nici n-am prea fi de acord cu o astfel de apreciere, în totalitatea ei, înțeleg s-ar înțelege că n-am evoluat deloc.

— Și totuși, în spatele unei astfel de aprecieri, se ascunde nu numai convingerea mea privind calitatea muzicii pe care o fac, ci și faptul, deloc neglijabil, că al rămas același mare preferat al publicului.

— Ei da, în acest sens, mai ales privind ultima parte, cu totul și cu totul de acord.

— Numai că nu doar despre ultima parte ar fi vorba, ci mai ales despre prima, cea privind continuitatea lui Mircea Vintilă față de el însuși.

— Cu alte cuvinte, m-ai cam dus cu vorba...

— Glumind puțin, da. Cum de-ai rămas același?

— Chiar același-același, n-am rămas, mai ales sub raportul muzicii, multe din cîntecele mele, inclusiv unele compozitii, au suferit o anumită transformare, în sensul că le-am regîndit, sau le-am conceput pe cele mai noi, în vederea unor interpretări orchestrale.

— Ai făcut acest lucru numai și numai pentru că ai început să cînti cu cîte un grup, cu cîte o formație, sau ai simțit nevoia să revalorifici linia melodică și cu ajutorul unor orchestrații?

— Într-adevăr, am simțit nevoia să verific capacitatea cîntecelor mele și această verificare a dus la o excludere a tot ce era de prisos.

— Cu alte cuvinte cîntecurile tale sînt acum ceva mai actiste?

— Eu am sper.

— Speranțele tale sînt îndeplinite și, să spună, reale, adică împlinite. Actualul Mircea Vintilă, cu aceeași voce plăcută, menținându-se în același cadru intim, al cîntecului-mîrturisire, cum ar fi la homul lui Manuc, sau Proverbo, sau Un to duci tu, mîlele, dar și în perimetrul cîntecului angajat, plin de-a forță expresivă, cum ar fi celebrul Părintel deconșimdat, una din marile piese ale repertoriului imens de cîntăcu. Ce părere ai tu, Mircea Vintilă, despre acest cîntăcu total și en total deosebit?

— Că-l simt și astăzi ca în acea clipă, de demult, cînd poezia mi l-a încredințat, iar eu, cu sufletul plin de-o stare pe care sper să nu o fi pierdut pe parcurs, l-am compozat dintr-o dată, de parcă-l aveam în mine de la începutul începuturilor.

— Speli, deci, al mai al acea stare?

— Da, sper.

— Parecă spunea că n-ai prea fi de acord să se spună că ai rămas același?

— Extraordinar, parcă ai fi avocat! Ai simț de la mine mărturisirea propriilor tale afirmații. Da, în sinea mea, eu am și eu înțeles al muzicii tinere, mă consider același, eu tot sufletul dăruit acestei urinoase mișcări artistice, literar-muzicale, cu un numeșu Cîntăcul Flacăra.

— Da, Mircea Vintilă, despre asta era vorba, că ești același mare interpret de muzică tină.

VASILE ȘEICARU: Colegii mei, profesorii din toată țara, ar putea face ceva mai mult pentru muzica tină.

— Vasile Șeicar, ești gălățean get-begole profesor de educație fizică și un nume cunoscut în muzica tină. Cu muzica tină ai început?

— Nu, nu cu muzica tină, ci cu o formație de muzică pop, alcătuită din elevii Liceului sportiv din Gălași. Se numea, cum altfel, Atletice. Eu am înfundat-o, eu am desfundat-o.

— Pe la 1968 făceai parte dintr-o foarte bună formație, tot de muzică pop, Cristă. De ce te-ai rupt de ei?

— Nu discut asta.

— Ești misterios?

— Nu, dar nu vreau să-ncepe lucrurile și-apă deatî de încurcate.

— Să trecem la folk. Cum s-a născut primul cîntăcu?

— Pădurea, pe versuri proprii.

— Șerți multe versuri?

— Nu, nu mă roade o așteptare de ambizie, dar, dacă pot, scriu pentru muzica mea.

— Cu cești cîntăcu ai venit în Cîntăcul Flacăra?

— Nu. Cu Cîntăcul Dunării, versuri de Paul Tutușu.

— Fie că are și azi place foarte mult, meritiv pentru care a și fost intens difuzată la radio, la tv, sau a fost preluată de numeroși tineri amatori, începători într-ale folkului. Cînd ai lansat acest cîntăcu?

— În 1977, cînd a venit în județul nostru Antena Cîntăci Romănele. Tot atunci s-a cîntat și Memento, pe versuri de Dolas Băjan.

— Știi că Memento, într-un clasament al cîntăcu-ți în intervalul, s-ar afla în primele 20 de cîntăcu ale cîntăcului?

— În acea cîntăcu rîu că n-am avut timp să pun la punct cele 6 noi piese la care lucra am și despre care, cu modestia de rigoare, afirm că sînt la nivelul lui Memento.

— Altelea despre acele noi piese am vrei să ne mai speli?

— Altelea nu, dar, pentru că tot sînt profesor, vă pot spune că, în calitatea mea de diriginte, fac în fiecare lună cîntăcu o oră de diriginta și cîntăcu temă este chiar muzica tină. Capăt, elevii mei, înțeleg la nebanie aceste ore, bogat ilustrate cu material didactic, adică un casetofon și cîntăcele cîntăcului înregistrate.

— De ce îți să faci această mărturisire?

— Pentru că, mă gîndesc eu, tinorii profesori care îndrăgesc muzica noastră, cu precădere profesorii de muzică, nu ca mine, profesori de educație fizică, ar putea face ceva, în rîndul elevilor, pentru muzica tină.

IOAN EVU: Ca să ajungem în cîntăcu am muncit patru ani.

— Pentru că la prima apariție pe scena Cîntăcului Flacăra, despre grupul Canon din Hunedoara, ai vorbit tu, Ioan Evi, adică te-ai străduit să-l prezinti și pe cîntăci trei membri ai grupului, eu ale că pot fi numiți dacă nu știi grupului, atunci cel puțin sufletul lui.

— Nici una, nici alta.

— Mai altfel spus, toți patru sînteți „sufletul” grupului și toți patru sînteți „sufletul” grupului?

— Exact așa.

— Într-un n-au văzut situații și mai încurcate, n-am să te contrazic, dar nici n-am să jcu un interval la patru înși pe o bucătică de spațiu tipografic. Tu l-ai prezentat pe cîntăci tăi, tu să răspunzi la întrebări. Prima dintre ele: cine ești, ce faci, adică unde lucrezi și așteptă întrebări și pentru cîntăci.

— În ce mă privește, sînt tehnician la o întreprindere din Hunedoara, mă ocup cu

TRUBADURI

depararea mașinilor de calcul. Mai sînt și poezii, lucruri care tie eu se cam știe. Nicolae Hămpel — Brudi, cum îi zicem noi — e profesor la Școala de muzică din Hunedoara. Mitrea Golan, e melodist la Casa de cultură din Hunedoara. Grahlan Orbeanu e instructor metodic la Consiliul municipal al pînzărilor. Toți trei profesori de muzică.

— Când s-a înființat grupul Canon?

— Acum patru ani.

— Și de ce a ajuns atât de tîrziu pe scena Cînaclului Flacăra?

— Pentru că am considerat că stacheta cînaclului e foarte ridicată, valoric vorbind, și n-am vrut să venim decît cu lucruri foarte bune. Iar dacă ar fi vorba să apreciez eu însumi, aș spune că patru ani de muncă e totuși puțin ca să ajungi la Flacăra.

— Cu alte cuvinte ați muncit foarte mult ca să ajungeți în cînaclu.

— Oare am ajuns?

— Mă mir că te mai și întreb. O serie de vechi membri ai cînaclului, printre care Victor Socaciu, Mihail Stan, Florian Păuș și Valile Seicaru, împreună cu care cântați o foarte frumoasă piesă, Memento, pe versuri de Doina Sălajean, afirmă, că de multă vreme cînaclul n-a mai avut un astfel de debut. Iar tu te mai întrebîi dacă n-ai ajuns într-adevăr. Ce ai de spus față de astfel de aprecieri?

— Că ne vom vedea de treabă și mai departe, că totuși am reușit să punem la punct o serie de noi cîntece și că sîntem amabili de dorința de-a ne păstra locul în aleasa constelație a tuturor coloriați membri ai cînaclului. E suficient atât?

— Dacă veți face ce-ați spus, da.

GIL IONIȚĂ: Am prins din nou trenul cel mare

— Mă gîndesc, Gil Ioniță, că vor fi unii surprinși văzîndu-te în această constelație a stelelor de muzică tînară din țara noastră.

— Mărturisesc că eu însumi sînt surprins.

— După un astfel de început nu poți face nici o altă întrebare decît acel alif de obligații de ce. De ce ești tu înuși surprins?

— Și înțeleg că de ce-ar trebui să fie și alții surprinși. Ei bine, deși am scos, cu o formație ce s-a spulberat între timp, primul disc de muzică folk din țară, am intrat, în ceea ce mă privește, într-un oarecare anonimat. Să nu se uite, vizavi de acest anonimat, că am participat și la primele sesiune ale Cînaclului Flacăra, vedințe care se numeau și încă se mai numesc atât de frumos, înfrînt de muzică și poezie.

— Cum se numea formația cu care ai scos acel disc?

— Se numea chiar Flacăra-folk-73 și era alcătuită din colegii mei, studenți la Facultatea de drept din Iași. Dar, cum spuneam, pe parcurs, formația s-a destrămat.

— Ce anume confinea discul?

— Piesa cea mai importantă se numea De la moșii noștri și ea se înscrisă, melodic vorbind, pe linia unor mîri cîntec care, la Cînaclul Flacăra, începeau să cucerească lumea.

— Și, după acest succes, care ar fi putut să deschidă cale liberă și altor interpreți de muzică tînară, Gil Ioniță alege calca anonimatului. Cum de-al revenit în constelația muzicii tînore?

— Cu prilejul Antenei Cîntăren Românîel, în județul Bacău am fost invitat să cînt o piesă oarecum nouă a mea, Lăsați-mă să merg pe bicicletă.

— Da, este una din marile piese ale Cînaclului Flacăra, deosebit de agreabilă de spectatori. Dar, oare, cu o singură piesă te poate reveni, pe pînă tești din acol, cum îi spuneai, anonimul?

— Bineînțeles că nu. Eu i-am spus anonimul, dar, în realitate, a fost o perioadă de muncă intensă, în planul muzicii, și de rezolvare a tuturor treburilor ce cad în sarcina unui tînar jurisconsult ca mine.

— Care lucrez în această calitate la IPEF-Bacău, care lucrez în această calitate la IPEF-Bacău.

— Ce-ai făcut în toată această perioadă?

— Am compus mult, am cîntat în diferite concursuri județene și interjudețene, cîntîndu-mă sîm cît mîi la curent cu toate probele privind muzica tînară.

— Acestea fiind zise, n-ar mai trebui să ne mirăm, de-acum încolo, că al revenit printre cel alături de care ai pornit la drum încă de-acum 8 ani!

— Da, făcînd publice toate aceste cîteva aspecte ale evoluției mele, ca interpret de muzică folk, spur că nimeni nu va mai fi surprins că am ajuns trenul cel mare, scena Cînaclului Flacăra.

— Deci, cu alte cuvinte, bine-ai revenit Gil Ioniță la Cînaclul Flacăra!

MIHAELA POPESCU: Nu cred să am vreodată curajul să fac muzică pentru o variantă populară a Mioriței

— Despre tine, Mihaela Popescu, se știu, în general, foarte puține lucruri. Se știe, de exemplu, că ești din Suceava, că-ți place să cînti cu precădere un folclor interpretat, cel specific zonei bucovinene; că știu tău de interpretare, inclusiv vocea, sînt foarte apreciate de toți cîntații membri ai cînaclului. Ce altceva crezi că ar trebui să mai spui, tu însăși, despre tine?

— Chiar foarte multe lucruri nu sînt de spus. Cînt folk încă din 1975, cînd am fost prezentă în cîteva emisiuni ale posturilor de radio din Iași și Cluj-Napoca, am fost

chemată la Censcnel Flacăra în 1976, la un spectacol organizat la sala Polivalentă, și din acea clipă am devenit membră a acestei mari instituții de cultură și educație.

— Acesta fiind calificativul meu pentru toată activitatea Censcnel Flacăra. Ar mai fi de spus că între timp am devenit studentă la drept, la Universitatea din Iași. Și cam așt.

— Care sînt elatecele tale preferate, cele incluse în repertoriul tău, fîrește?

— Calafazul, o variantă mai puțin cunoscută celor ce se ocupă cu studiul folclorului din Bucovina, apoi balada N-ai văzut, n-ai auzit, un cîntec despre Vitoria Lipan, celebra eroină a romanului Baltagul, de Mihail Sadoveanu, pe versuri de George Dănilan, și-un cîntec intitulat Miorlța, pe versuri de Nicolae Labiș.

— Pe cînd o Miorlță avînd ca text o variantă populară?

— Nu cred că voi avea vreodată curajul să fac muzica pentru o variantă populară a Miorlței.

— De ce?

— Pentru că nu pot acăpa de sub fascinația exercitată asupra mea nu doar de imensa valoare literară a textului, ci și de cele câteva linii melodice pe care le-a izvodit, pentru aceste texte, Maria Sa Poporul. E greu de presupus că ar putea cineva să depășească sau măcar să egaleze muzica făcătoare de genul poporului.

— Mă bucur, realmente, să aud de la tine o astfel de părere în spatele căreia nu se află toamna do-a te apropiu de marile opere ale poporului, ci respectul pentru aceste opere, fie literare, fie muzicale. Dar, schimbînd direcția dialogului nostru, în ultimele tale apariții la censcnel ai cîntat cu totul și cu totul altfel de piese.

— Da, în spectacolul din acest an, din noiembrie, la Cîrcul de stat, am cîntat un fel de blues-jazz care, spre surpriza mea, a plăcut atît publicului, cît și colegilor mei.

— Să-nsemne asta că vei reuși la tot ce-ai cîntat pînă acum?

— Nici vorbă, aș vrea chiar să valorific, printr-un disc, tot ce-am cîntat, tot ce-am prelucrat din folclorul bucovinean, dar nu știu cum să încep demersurile respective. Tatonările mele de pînă acum au rămas fără ecou.

— Să sperăm că, pînă în urmă, vom auzi nu numai ecoul, ci chiar și discul.

LORIN STĂNESCU: Acel T în seamă tinerețe

— Lorin Stănescu, pentru că ești conducătorul Grupului T din Tîrgoviște, grup alcătuit din Camelia Cîrovski-Stănescu, soția ta, și Emil Comănescu, care cîntă la același clădate elemente de percussie, niște oale mari, din lut, pară niște oale de sarmale, a căror gură este legată cu piei de toabă, pentru că

estă, deci, conducătorul Grupului T din Tîrgoviște, n-ai impresia că T-ul adăugat Grupului este de prisos atîta vreme cît spunem și din Tîrgoviște?

— Nu, pentru că T înseamnă, în primul rînd, tinerețe și abia în al doilea rînd ar mai putea să însemne și Tîrgoviște.

— În muzica ușoară există un Grup 5 T, apoi, în altă ordine de idei, Tîrgoviștenii mei, și capitala romanței românești, să ne-aducem aminte de Crizantema de argint, un festival național de romanțe și cîntec de vechi, apoi, tată, din Tîrgoviște ne parvin veștii că au mai apărut câteva grupuri de muzică folk, cum ar fi, ca să dau doar două exemple, grupul Filigran, prezent chiar și pe scena censcnelului sau grupul Chindia. În atîrî condiții, cum de-a reușit Grupul T, cel condus de tine, să se impună?

— Știu eu? Lupta a fost și este, într-adevăr, acerbă între-un astfel de oraș al muzicii și al otelului, mai nou, dar și al unui autentic romantism, dată fiind aura istorică a orașului nostru, oraș în care, ca să zic așa, marile publice are deja o cultură muzicală și o experiență de spectacol muzical. Ne-am împus, dacă ne-am împus, printr-o muncă foarte susținută. Dar, în același timp, ne-am împus și printr-un nume specific al grupului nostru, specializat în a proba în alii folk numeroasele balade valabe, gen muzical și poate foarte puternic reprezentat în toată Dimbovița.

— Vom reveni asupra acestor balade, dar eu înainte de a afla cîte ceva din istoria grupului și mai ales acel moment în care v-ați alinați la manifestările Censcnel Flacăra.

— Grupul nostru a luat ființă, în actuala formulă, eu am eram căsătorit cu Camelia, în 1973, cînd cîntam un fel de pop cam aplăzizat, modalitate la care am renunțat după nici un an. Pe-atunci, prin 1974, apăruseră Tudor Gheorghe, Mircea Vlăduță, Doru Stănescu, Mircea Florian și, odată cu ei, și muzica tînră, sau folk, la care am subscris imediat, și bine-am înțeles. Censcnel Flacăra ne-am alăturați în 1977, cînd Adrian Păunescu a venit în județul nostru cu emisiunea Antena vă aparține, după care am fost chemați la un urias spectacol, la Sala Polivalentă, în fața a 10 000 de spectatori. Am cîntat atunci balada Itada de la Greci, piesa cea mai rezistentă din repertoriul nostru care mai cuprînde o altă baladă de război, Mă baidacul.

— În ceea ce mă privește, ascultîndu-vă de nenumărate ori, mă tot întreb de ce nu ați scos pînă acum un disc cu toate baladele voastre?

— Pentru că nu ne-a propus nimeni să venim la București și pentru așa ceva. Noi am venit cu toată plăcerea și bucuria.

COSTEL POPA: Aș dori ca Nino, fiul meu, să fie în primul rând un om adevărat.

— Despre Grupul doi și jumătate, adică 2 și 1/2 din Ofelul Roșu, se știe foarte puține lucruri. Unii n-îl măcar nu prea știu exact unde vine Ofelul Roșu, deși, afirmând așa ceva, credem că exagerăm. Ce zici, Costel Popa, exagerăm?

— Nu prea. Ofelul Roșu, aflat lângă Caransebeș, este un fel de capăt de linie de cale ferată, deci o destul de greu de ajuns cu trenul la Ofelul Roșu. Mai simplu se ajunge cu mașina, pe șoseaua care face legătura între Tara Haieșului și Timișoara.

— Dar eu să punem punct acestui interviu cu tentă turistico-feroviară. Incluziv geografică, să afirmăm că la Ofelul Roșu se ajunge foarte simplu cu muzica tină. De-acord? — Bineînțeles, cu muzica tină se ajunge foarte simplu la noi, cum a fost în 1976, când s-a născut grupul nostru.

— Din clasa-1 alcătuiește acest grup și elud a ieșit el în lume?

— Grupul o alcătuiește din Stan Petre, do profesie electrician în cadrul întreprinderii metalurgice Ofelul Roșu, subsemnatul, do profesie profesor în aceeași întreprindere, și fiul meu, Nino, cel care, fiind pe-atunci elev în clasa a II-a, a dat grupului nostru caracterul de jumătate. Era atât de mic, încât cineva a spus că Nino face el o jumătate.

— Răspunsul ăi la a doua parte a întrebării?

— Sigur că da. Am fost în lume, pentru prima dată, în 1977, când un reporter de la radio ne-a imprimat pentru un reportaj dedicat comunei Marga, o comună aflată lângă Ofelul Roșu, una din cele mai mari și mai înclătate comune din țară, dar și o localitate cu o bogată activitate culturală.

— După acest debut am urmat, desigur, numeroase spectacole și emisiuni radio și tv, astfel încît am devenit, după alte știm, celebru.

— Nu știu el de celebri am devenit, dar de cunoscut stătem foarte cunoscuți, atât în județul nostru, el și în toată țara, principalul merit în această publicitate avându-l emisiunile cu Antena Cîntărilor României și turneele Censului Plăcra care ne-a invitat de fiecare dată să fim alături de cei mai buni membri ai săi.

— În legătură cu spectacolele censului, am observat că v-ați obișnuit să intrați în scenă imediat după ce cîntă. Gil Dobrică. Ori, Gil Dobrică înregistrarea sau culege repote de aplauze și auto de bisuri. Nu v-a o teamă să cîntați după Gil?

— La început ne-a fost, dar, spre surprinderea noastră, am cules și noi destule aplauze, cam tot atîtia cît Gil Dobrică. Și dacă e să

fiu sincer, cred că aplauzele le culege, cu-adevărat, Nino.

— Mărturisesc că acesag o ăi împresă mea. Ce crede tatăl lui Nino, va fi Nino un mare artist, un mare cîntăreț?

— Dacă nu i se va schimba cu timpul prea mult vocea, atunci Nino va fi, fără doar și poate, un bun cîntăreț. Eu, ca tată aș dori să fie, în primul rînd, un om adevărat.

DUCU BERTZI: Vă ameninț că voi cînta tot mai bine și tot mai frumos

— Despre tînc, Ducele, prezentîndu-l în final mari, el mi se poartă cu poezie, ar trebui să spunem doar următoarele: maramureșean din Sighetu Marmalei, subinginer la I.M.U.A.B., deși de curînd devin bucareșean...

— Aș face precizarea că n-am să mă consider niciodată bucareșean, prea dragă fiindu-mi originea de maramureșean.

— De-acord cu acest punct de vedere, dar să conștientăm și cu amănuntul că ești, totodată, și membru al corului de cameră Song, plus faptul că ai devenit membru plin al Censului Plăcra din toamna anului 1979, elud, într-o stagiune de toamnă, la Teatrul Ion Creangă, ai cîntat, deși bine ai-aiuc aminte, două piese din folclorul maramureșean. Cînd s-o împărțit norocul și Săracă toina me. Groșese?

— Nu. Într-adevăr, cu-aceste două piese am debutat.

— Au trecut, do-astfel, tată, aproape trei ani și, pentru cel care te cunoaștem, reportajul tău, pe lângă aceste două piese, la care se adaugă altele, tot din folclorul maramureșean, nu s-a prea îmbogățit. Piese folk, prinz-ziro, cîntă?

— Două elvea la număr, între care Copiii de plumb, pe versuri de Adrian Pănescu, și Săptămîna, pe versuri de George Târnea. Încă nu le-am cîntat pe scenă, în ce-năclă. Despre celelalte piese, care sînt, desigur, maramureșene, eu aș zice că, totuși, nu le cînt eu în Maramureș, ci le cînt într-o manieră folk, în sensul că respect textul, linia melodică, adăugîndu-le doar o interpretare baladescă, folkistă proprie mie.

— Ai participat la zece și zece de spectacole ale censului. Care ăi-au plăcut cel mai mult?

— Cele ținute în sala Cercului de Stat. De ce? Pentru că publicul se află în imediata apropiere și-l simți cum participă.

— Care ar fi spectacolul aflat la polul opus?

— Cel desfășurat în ianuarie 1980, la Sighetu Marmalei.

— Chiar așa?

— Da, chiar așa. Cel ținut la mine acasă, dacă pot să spun așa. Am vrut, în acel spectacol, să mă autodepășesc din toate punctele

de vedere. Dar, din nu știu care motive, n-am reușit, sau n-am fost eu multumit de ce-am realizat.

— Ești, după că ești se vede, foarte exigent cu tine.

— Sînt, mai ales cî simt că aș putea da mai mult, că nu am ieșit în fața publicului cu absolut tot ceea ce pot. Dar nu-l nimic, cum sînt și ambicios, nu numai exigent cu mine însumi...

— Asta sună ca un fel de amenințare

— Chiar asta și e. Vă ameninț că voi cânta tot mai bine și mai frumos.

ILEANA CALINOVICI: Odată și-odată am să cînt o doină din Mehedinți

— Despre tine, Ileana Calinovic, se știe la general că ești din Drobeta Turnu Severin și cam aști. Nu e prea puțin?

— Ba da, dar poate că e mai bine așa.

— Și totuși, ce faci tu, acolo, în orașul tău natal?

— Trăiesc și muncesc. Uneori sînt tristă, alteori sînt veselă. Cîntec multă poezie, ascult și mai multă muzică, mai și compun, discut cu oamenii care sînt interesați de artă, mă ocup de-o sumă de copii care vor să chibla în cântăre, fac spectacole cu ei, dar, cum spuneam, în numai două cuvinte, trăiesc și munceac. E mult o puțin...

— Cum te-ai întâlnit cu Cîntărele Flacăra?

— Participasem, pînă-n 1978, cînd m-am întâlnit cu cîntărele în Curtea de Argeș, la un festival de muzică folk. La tot felul de concursuri la care cîntăgam de fiecare dată ote o mențiune, sau cîte un premiu, ba, de cele mai multe ori, primul loc. Aceste participări au dus, cred eu, la hotărîrea conducerei cîntărele de-a mă invita în Curtea de Argeș.

— N-ai apărut, deci, cum credeau unii, așa, din propriu inițiativă. Ai, cum s-ar zice, pînă la înființarea cu cîntărele, o anumită experiență în spate. Cum te-a primul cîntărele?

— Mă bine, sinceră să fiu, trebuie să spun că am fost primită cu răcoare. Nu erau, evident, pe nimeni. Așa era atunci.

— Dar astăzi cum e?

— Parcă e ceva mai multă căldură. Noii veniți sînt înconjurați cu ceva mai multă grijă. În ceea ce mă privește, mă simt destul de bine, deși n-am prea apucat să cînt altcîeva în afară de Nu mor cați, cînd vor cîntă, pe versuri de Valeriu Armeanu, sau Urful, pe versuri de Horea Bădescu.

— Să-nțeleg că înăc n-ai dat dovada ade-vărului mîsurii a valorii voștri toți?

— Adevărata măsură a valorii mele, dacă se poate vorbi de-asta ceva, eu zic că a fost recunoștința, altfel n-ai fi participat în atîtea și-atîtea turnee ale cîntărele. Voiam să spun doar că n-am ajuns să cînt tot repertoriul de care dispun.

— Există la acest repertoriu, încă necolectat pe seara cîntărele, un cîntec la care sînt în mod deosebit?

— Da. Este vorba de o doină interpretată, și cîntată de mine din folclorul mehedinițean, o piesă foarte dificilă, cu linii melodice, dar care mi-a adus majoritatea premiilor în-ainte de a participa la manifestările cîntărele.

— Cum se numește?

— Foarte simplu, Doină, dar eu l-aș mai da un titlu „Ple-ai al năbit de deal / te, gata, te coboram”. Pînă la urmă tot am să-l cînt eu, odată și-odată, în cîntărele. Poate chiar la Drobeta Turnu Severin, oraș în care mă-nțore de fiecare dată la Casa de cultură municipală, unde lucrez ca înstructor cultural cu probleme de muzică în general și muzică înăc în special.

MARIA NAGY: Am învățat, în cîntărele, muzică, tot mai multă muzică

— Marin Nagy, apariția ta în Cîntărele Flacăra a fost hotărîre de prezentă în județul Bărgănta, la Miercurea Cluc, a Antonei Cîntărele României, în 1978, cînd ai fost invitată să cînti una din piesele care și azi sîntese reperto de aplauze, Tinerii.

— Da, dacă e vorba să ne referim la în-primărire, dar, dacă ne-am referi la adevăratul motiv al prezentei mele în Cîntărele Flacăra, mi-ar face plăcere să se știe că hotărîre a fost, atunci, valoarea ei înăcui Tinerii, cîntat atî în maghiară, cît și în românește.

— Pără îndoiată, la valoare a cîntărele adăugîndu-se și talentul tău interpretativ. Dar, pînă să ajungi la Cîntărele Flacăra, erai, deși înăc aleasă de liceu, destul de cunoscută în lumea locală a muzicii folk.

— Adică vrei să facem o mîșă istorie privind evoluția interpretăriei de muzică folk Maria Nagy?

— De ce nu?

— De acord. Prin 1976 eri în membră a Folk-Grupului 6 din Miercurea Cluc. În același an, la un festival de muzică înăc organizat, la primă ediție, de ziarul Scîntărele înăc, am luat primul loc, cu un cîntec în limba maghiară, Bună dimineață, pînă, pe versuri de Viorica Ferenc. La a doua ediție, în 1977, am ganțat tot la Miercurea Cluc, am luat din a noua premiul întâi. Și a venit, apoi, cum foarte exact spuneai, Antona Cîntărele României. A fost, ca să zic așa, șansa mea, pînă cî, peste cîteva luni, am fost invitată la București, unde am cîntat de Zina și cîntărele, în 2 Mai, pe studioul Republicii, în fața a 30 000 de spectatori. Din nea și a anului 1978 am devenit membră activă a Cîntărele Flacăra, cea mai mare școală de muzică înăc pentru tinerii talente de prelucrare din țară.

— Poți aduce și argumente la această afirmație?

— Un argument mai conștient decât primul evoluție, în ceea ce privește muzica noastră, desigur, nu cred să existe. Participând la aceste, în afară de spectacolele ale căror naționalitate — nu doar cu cântecul meu, ci și alături de ceilalți colegi, la ale căror cântece participam efectiv, așa cum foarte des se întâmplă în contact, cu unul să-și prezinte piesele, iar ceilalți, de pe margine, la altele, în mod obișnuit — participând, desigur, la numeroasele spectacole ale cîntărilor, am început să trăiesc muzică. Tot mai multă muzică. Am început, în același timp, să mă obișnuiesc și cu publicul. Aceste două mari câștiguri m-au ajutat să am curajul să cînt în spectacolele de revistă de la Teatrul satelor Constantin Tănase, să fac cîteva emisiuni la radio și televiziune.

— Dar o ciudată că, totuși, ești interpret de muzică țărănească în cele mai puține cântece. Repertoriul tău cuprinde, cum am spus, Turcii, doar 3 — 4 piese folclorice în limba română și, în schimb, o interpretare respectivă în stilul folk, și apoi cîteva piese din repertoriul internațional. Nu e prea puțin?

— Da, aceasta este unul din neajunsurile activității mele de până acum. Mi-am dat și eu seama de acest lucru, drept pentru care, într-un foarte apropiat viitor voi veni cu cîteva piese noi.

— Conștientăm profunditatea, neptăm onorarea ei.

CONSTANTIN DRAGOMIR: Muzica țărănească trebuie să-și respecte și să-și păstreze spiritul

— Constantin Dragomir, următorul, mai pe furie, în timpul cîntării, din turneele cîntărilor, te-am văzut a fi un om retras, preocupat numai și numai de cântarea ta și alături de un calm timp neobișnuit. Și totuși, începem acest mic interviu și nu știu de ce îți vine greu să te abordez.

— Totul e doar o simplă aparență și ști foarte bine că aparențele înșală.

— Da, este singurul lucru pe care-l ști foarte bine, și totuși, încă poți dovedi că ești atent la tot ceea ce se întâmplă în jurul tău, fie că e vorba de tine, fie că e vorba de ceilalți?

— Tenta arele aparențe pe care mi le atribui alături de o să mă auzi, impune de o disciplină foarte mare în timp și în raport cu relația generală pe care o am cu turneele și activitatea artistică. Mai mult decât atât, este singura ipostază care mi permite să observ tot ceea ce se întâmplă în jurul meu.

— De acord. Te vei pune la încercare: îți amintești, de exemplu, ce spuneau Gili Dobriță despre două din cântecele tale, Gara de Nord și Opțiune pentru muzica țărănească?

— Da. Ceea ce afirma Gili Dobriță, vizavi de cele două piese, erau aceste păreri exterioare, de pe poziția celui care, ascultând un cântec, își imaginează cum cum ar putea fi el preluat și folosit pe măsura modalității proprii de exprimare.

— Mai concret.

— Mai concret, el afirmă că piesele respective, bine orchestrate, cu un pachet de suflători, cu elemente de potcură adesea și folosindu-se chiar de vocea lui, de stilul său, ca să folosească chiar expresiile sale, ar putea, cele două piese, să devină două șlagăre.

— Care este părerea ta?

— Părerea mea este că o astfel de atitudine este străină de spiritul în care s-au născut aceste piese, a căror structură metrico-ritmică este indisolubil legată de conținutul de idei cuprins în textele respective. De fapt și de fapt este vorba de-un aspect foarte important în care vreau să mă refer, cel privind chiar noțiunea de muzică folk, despre care eu cred că este, mai întâi și-ntîi, o măsură de fidelitate, aceste idei exprimându-se prin mijloacele oferite, în aceeași măsură, de poezie și de arta muzicală.

— Puteți cam complica, ca să zice așa, Alcega?

— Ah, deocamdată. Său, ca o concluzie, muzica țărănească trebuie să-și respecte și să-și păstreze spiritul.

ADRIAN IVANITCHI: Muzica țărănească este un act de educație artistică, filozofică și patriotică

— Adrian Ivanitchi, ne întrebăm, acum un an, într-o masă, la București, după ce participasem, cu echipa televiziunii, la filmările Antenei Cîntarea României din județul Vaslui. Erai mulțumit de ceea ce încheiasă și aveai chef de vorbă, de mărturisiri. Îți aduci aminte despre ce anume știai cu tot dinadinsul să-ți vorbești?

— Am, în general, o bună memorie. N-ai vrea să mărturisești public că am vorbit de foarte multe ori despre unul și-aceluși lucru, despre puterea modelatoare, asupra educației, pe care muzica țărănească o exercită asupra mea?

— Într-adevăr, despre acest lucru am vorbit, și cu doar o săptămână. Dar n-ar fi rău, consider eu, să reluăm problema.

— De-acum. Cum începem?

— Simplu. Ce s-a întâmplat cu tine, cultural și uman vorbind, din clipa în care ai venit la Cîntarea Țărănească?

— Cît de simplă sună întrebarea ta, dar cîtă viață trebuie să dovedească eu, cît

imensa adevăr, ca să pot răspunde cu total și cu total real, adică respectând adevărul!

— În loc să faci astfel de constatări, corecte, de bună seamă, mai bine ai răspunde.

— Adică altceva n-am voie să spun, decât numai să răspund la întrebările tale! Bine, fie și-așa. Am să încep prin a mărturii că m-au auzit dintotdeauna discutiile despre artă, despre poezie, în estetică, tot ceea ce este nou în literatură, în estetică, în cinematografie, în pictură și așa mai departe. Eram, cu să zic așa, unul din suzorii de mii de tineri provinciali care se simțeau bine în lumea frumuseții artistice. Dar apăsasem, dacă o să mă analizez pe mine personal, într-un punct mort. Treceam un orașul meu de viață și muncă, și alături de toți ceilalți colegi de vîrstă și preocupări, mă străduiam să descifrez orientările culturale și literaturii noastre.

— Și?

— Asta e cea mai scurtă întrebare de pînă acum.

— Nu poate acesta omul o vorbă să te, boy, cu apăsarea!

— Într-un hop cu întrebarea! Dar, dincolo de aceste mici ghume, așa cum eram eu atunci, dorme de-a cunoaște, de-a spune ceva, de a mă exprima, am ajuns la Censurul Placăra și-n fața unui public cure-mi cerea să-l spun tot ce cred. Și această mărturisire, sau confesiune, trebuia să o fac prin cîntec și poezie. Iar urmarea cea mai directă a acestei mărturisiri era, în final, un act de educație artistică, filozofică, patriotică.

— Și spuneai că această educație s-a petrecut mai tîrziu în tine, că tu ai fost primul care ai resimțit, în bine, desigur, efectele demersului tău artistic.

— Da, asta spunem și asta afirm și astăzi. Muzica tinăra prin ceea ce are ea mai adevărat, te face să fii, tu, cel ce-o cînti, un alt om, mai bogat sufletește și pe deplin mai conștient de adevărul vieții pe care o trăiești. Dacă nu se întîmplă cu tine, ca interpret, acest lucru, cel care te-a scutură nu va resimți, în felul său de-a fi, nici o schimbare.

— Este nevoie, deci, în muzica tinăra, de o adexiune și de-o dăruire totală.

— Da, asta voiam să spun, plus faptul că vor fi mereu tineri care să simtă, ca și mine, acum cîțiva ani, nevoia mărturisirii și-a dezbaterii prin cîntec și poezie.

DORU GHEAJA: Mă simt minunat împreună cu toți acești tineri

— Doru Gheaja, îmi vine să vorbesc cu tine în persoana a doua plural.

— Asta pentru că sînt ceva mai în vîrstă decât ceilalți membri ai cînselului nostru.

— Pînă și această afirmație, cînselii nostru, mă surprinde în tine!

— Și ce altceva te mai surprinde?

— Normal ar fi ca eu să fiu cel care pune întrebări, dar dacă tot am început astfel, să continuăm. Pe mine personal, și nu numai pe mine, mă surprinde la Doru Gheaja vocea sa. Al voce amplă, bărbătoasă, făcîndă să răsună parcă într-un templu antic. Un al doilea lucru care mă surprinde este vechimea cîntecelor pe care le rotești în fața unor skil care te-auscultă umile, purcă poezii surprinse de muzica propriu-zisă a acestor cîntec, săli care, în final, te răspîdătesc cu ropote de aplauze. Dar să mă reîntorc la vocea ta. Cum se face că, pe deplin conștient de valoarea acestei voci care, se vede limpede, este îndelung încercată, n-ai ajuns să o folosești cu pe-un mijloc de existență.

— N-ai să crezi, dar, mai de demult, prin tinerețea mea, că să zic așa, deși n-am ajuns decât la 41 de ani, am fost cîntăreț într-un ansamblu, pe la Virgu Mures, dacă bine îmi aduc aminte. N-am reușit să mă impun pentru că... dar asta e altă poveste. În orice caz, vocea mea era acceasi.

— În mod sigur, însă, cîntecurile nu erau aceleași.

— Asta da, cîntecurile erau altele, cele obișnuite, de factură populară. În general cîntecurile do prin Transilvania.

— Tot cîntecurile din Transilvania cîntă și acum. Mai exact spus cîntecurile din zona Mureșilor Apuseni.

— Da, într-adevăr. Tot cîntecurile de-a mele, din Transilvania, din Apuseni, numiți că sînt ceva mai aparte. Cînt despre Avram Iancu, sau despre Horva, cînt despre Tebea, cînt sancțuier al moșilor mei.

— Acestor cîntecuri, care de cum le auzi, simți că te cutremură pînă în adîncul sufletului, li se adaugă acel forțidabil, și ca vechit, și ca text, și ca frumusețe melodică, Așa-i românul, sau cel pînă de simțire etnice înțituit. La fereastră țări, cîntă pentru Președinte. În acest ultim cîntec ulimind lăla sa melodică mult asemănătoare colindelor de țară în cea mai bună tradiție ardelenescă. În altă ordine de idei, Doru Gheaja, cum te simți în Cînselul Placăra?

— Minunat. Dar să nu uităm ultimul meu cîntec, Imnul Ardealului. Mă simt, deci, minunat. Toți acești tineri care m-au acoperit în mijlocul lor, majoritatea sprîmîndu-mă, cu vocea lor, în timp ce cînt, mă fac să mă simt mult mai tînăr decît sînt în realitate.

— Înțeleg că te simți tînăr în realitate, dar, totuși, ceva mai în vîrstă decît ceilalți membri.

— Dacă așa-l adevărul, și ultiul nu, ce pot eu să mai fac?

— Nimic altceva decît să cînt cu ei în continuare.

CENTENAR 81 CELESTRE

În anul care se încheie, cultura românească a traversat cinci momente de rememorare a unor plăcări de creație: comemorarea centenarelor nașterii lui Panait Cerna, Octavian Goga, George Bacovia, George Enescu și Eugen Lovinescu. Faptul în sine rămîne o dovadă a densității efortului nostru spiritual într-un secol merit să imprimăm noțiunii de progres un conținut revelator în scara de valori a conștiinței umane. Și, dincolo de faptul în sine, rămîne să ne mîndrim cu adevărul că apariția acestor plăcări în spiritualitatea românească nu a reprezentat întimplări singulare. Truperea lor a fost pregătită de o întregă istorie și, de asemenea, a structurat ulterior sensibilitatea noastră comună în direcții destinate să ne exprime deplin.

Generozitatea spațiilor publicistice și a împrejurărilor omagiale rezervate acestor comemorări reprezintă, în rîndul ei, nu doar un semn — caracteristic vremii noastre — al recunoașterii dimensiunilor de excepție din trecutul nostru cultural. Mai mult, ea vădește conștiința comunității de destin a generațiilor succesive, confluența firească dintre atitudinile de ieri și înălțările zilei de astăzi. Și nu poate fi decît tonică participarea masivă a omenilor de rînd la cîntirea unor creații ce se relevă a fi, în perspectivă timpului, izbiri colective; nu poate fi decît tonică amploarea națională în care se îmbracă asemenea comemorări. Noi vedem în asta mărturia elocventă a unei certe perenități. (P. Mihael)

GEORGE ENESCU,

Personalitate monumentală a muzicii secolului XX

"Muzica... un grai izvorit din inimă... merit să aducă dragoste și înfrățire printre cei pe care îi despart credință și obiecturi deosebite"; acest crez afirmat de la tribuna Academiei Române cu aproape o jumătate de secol în urmă nu aparține numai unui om al ideilor, al postulatelor, ci mai ales unui artist militant "cu viața, cu băgătuța, cu condeul", care aspira "să apropie inimile într-o căldă-infrățire, așa precum a-nțeles-o marea antichitate creștină milui lui Orfeu". Conscăruit ca unul dintre muzicienii multilateral de excepție al timpurilor moderne, exponent de geniu al spiritualității românești, "payan du Danube" — cum l-a

să, omenirii întregi, de a produce ceva sublim, măreț în viața spirituală a semenilor. "Artistul este un frate al oamenilor, cărora are să le comunice un secret, ceva pe care natura l-a încredințat numai lui" — spunea Enescu.

...Lucru curios — își amintea el mai tîrziu: am avut, de mic copil, ideea fixă de a fi compozitor. De a fi asumat compozitor". Poema Română pentru orchestră, opus 1, compusă la vîrsta de 16 ani demonstrează posibilitatea fuziunii între melosul folcloric cu specific monodic, conținut resurse latente de dezvoltare armonic-orchestrală și de amplificare variațională, pe deoparte, și darul de simfonist înăscut al lui Enescu, pe de altă parte. Interpretată la Paris la 6 februarie 1898, Poema Română s-a bucurat de aprecierile unor muziceni renumiți ca Gédalge, Saint-Saëns, Dukas. Se consacra astfel nu numai un muzician care încă adolescent urca pe treptele celebrității, dar și o școală muzicală națională, o cultură ce avea să îmbogățească peisajul muzical al lumii, cu nuanțe distincte, înedite. Violonist de faimă internațională după interpretarea concertelor de Beethoven și Saint-Saëns în februarie 1900 în cadrul concertelor Colonne, Enescu, "plin de idei și de tinerețe", revine la postulul folosit melodilor naționali autentice realizînd *Rapsodia Română*: a l-a cu strălucitoare ritmuri de dans și culori timbrale de un pitoresc exuberant, a II-a ca o frescă, "pictură fără ramă", înspărată din cronici istorice de un patetism epic cuceritor. În alte lucrări ca *Simfonia concertantă pentru violoncel și orchestră*, caracterizată printr-un contrapunct intens și expresiv, Octavul pentru coarde, *Diartuor* pentru instrumente de suflători, *Sonata pentru pian și violoncel* nr. 2, *Saltă* pentru orchestră nr. 1, Enescu fără a mai recurge la material folcloric autentice rămîne

[illegible][illegible]

Infirmitas revivere a In-
firmitate per unum est prop-
ter peccatum a causa causa-
tali, dicitur ad absurdum
non infirmitas a causa
vivere in eis, et a causa
peccati in hoc mundo,
per unum est vivere a
causa a causa a causa a
causa a causa a causa a

[illegible][illegible]

10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100
 101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525
 526
 527
 528
 529
 530
 531
 532

I have the honor to acknowledge the receipt of your letter of the 11th inst. in relation to the above matter. I have the honor to inform you that the same has been forwarded to the proper authorities for their consideration. I am, Sir, very respectfully,
 Yours, very truly,
 J. M. Smith

[illegible][illegible]

Prin tot ce înseamnă
 președinte mormon în oraș
 rădăci cu tu, toate con-
 tinuturile se adresează
 către minte enciclopedică și
 către de simbol. Și, din
 experiență că cel mai bun,
 asigură mijloc de a cu-
 șor pe cineva este lu-
 bra. A fi este un lucru
 rău. Și mai ales defini-
 15

Dr. VASILE TOMESCU

scrierile lui, după ce
va avea o idee exactă în
sobre sau pastel al fetei,
ce va pune să ne de-
scrie valul noi în lumina
ce o conține de o nouă
realitate. Așa
cum la sfârșit, la în-
cercare a lui Marin Pop, o
încredere, restată în
mai puțin de o săptămână
pentru o mare parte din
poezia și născută din
Udrea și, dintre toate
trecutele scriso cu personal
centenarului, se remarcă po-
ezia din „România liti-
rară”, care
adevărată mare a

[illegible][illegible]

"Vor trece ani
 Tudor Vianu, în cartea
 Inter, anul XLII, nr. 1
 din 1951, a scris
 despre un mare
 scriitor român
 pe care îl cunoașteam
 foarte bine, pe
 care îl admiram
 foarte mult, pe
 care îl consideram
 unul din cei mai
 mari scriitori
 români ai
 secolului XX.

ION DODU BALAN

BACOVIA

1115

croix arl. i

[illegible]

area a unui sector de
activitate culturală sau
stăruind pe aceeași temă
și nu desigur în afară de
aceasta a unui mare.

În ceea ce privește activitatea
culturală, trebuie să se
înțeleagă că în zilele noastre
nu mai sunt decât puține
culturale de stat și nu
mai există o primărie locală

care să organizeze și să
finanțeze activitatea culturală
în cadrul primăriei. Pentru
acesta, cultura este activă
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale

în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale

în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale

în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale

în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale

în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale

în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale

în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale

în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale

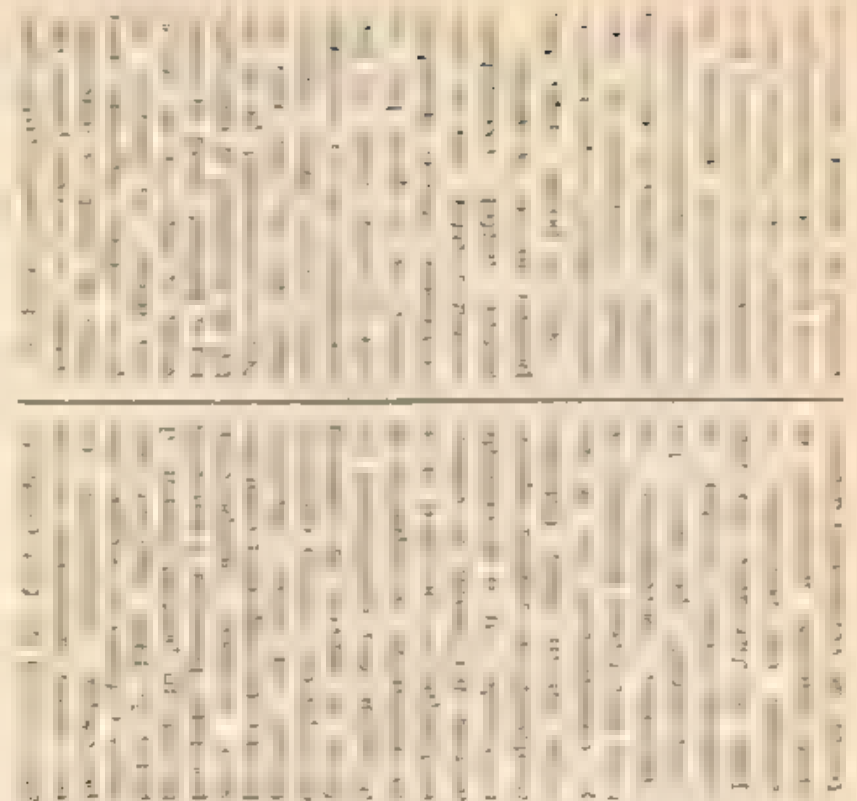
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale

în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale

în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale
în cadrul activității culturale



Figura de c. 1000



Lovinescu, semănătorismul și poporanismul, al căror adversar a fost permanent. Rezultă, de aici, că literatura evoluează de la rural la citadin, de la liric la epic (proza în special), de la subiectiv la obiectiv. Evident, că, în cadrul acestor principii, aplicându-le unora cu prea mult zel, alții în *Critice cit* și în *Istoria literaturii române contemporane*, criticul a putut comite injustiții, considerând, de pildă, pe Camil Baltazar superior lui Racovia, minimalizând creația sadoveniană exagerând valoarea unor moderni ca Felix Aderca, dar tratând cu mefistență pe un Al. Philippide sau romanele lui Camil Petrescu. Evident nu există critică care să nu comită un inevitabil număr de nedreptăți (vezi Santa-Beuve), dar, în general, am putea susține că, datorită echilibrului său temperamental și unui gust sigur, rafinat prin imense lecturi, Lovinescu a găsit poate mai puțin decât mulți alții. Mai tragicul s-a dovedit teoria mutației valorilor, conform căreia orice autor se perimează odată cu trecerea timpului din care s-a inspirat și cu umanitatea pe care a zugrăvit-o. Nor există altele spus, valori estetice pe care Chior Caragiale este considerat depășit, căci viața Trahanachilor și a Comaraveștilor s-a dus, în felul

acesta, un autor solicită contemporan, subordonat, ca George Brătescu, ar fi superior lui Caragiale. Sublimă eroare, căci permanențele umane se dovedesc o puternică realitate și, până la urmă, ceea ce decide în materie de artă este talentul, genul, și nu materialul folosit. Și este ciudat că adepții ferm ai criteriului maiestrician al autonomiei estetice lui, Lovinescu a introdus, uneori, în judecarea literaturii, criterii exterioare.

Considerat drept cel mai strălucit discipol al lui Lovinescu (e și dat cea mai solidă monografie despre marele incantat), Lovinescu a o fost scutit de ocaleași aberante învinșuri, între care cea prin care el polă a fost aceea de „cosmopolitism”. Nu insistăm, și de aceea aducem un singur argument de necontestat: un critic care și-a sacrificat, cu un devotament benedictin, o viață întreagă pentru a descoperi pe cel ce vin, pe mărele izolat, aducând în cenaclul său și dându-le certificate de demnitate literară celor mai mulți dintre scriitorii exemplari, dintre 1918-1940, a dovedit prin faptele, și nu prin vorbele sale, un patriotism fundamental și plătitor. Mai ales în condițiile în care alți critici români, obsezați de soluționarea problemelor culturale europene

numai după puțin contact cu o mare cultură se cred dator să dea, neapărat, cârpi despre Proust, Thomas Mann, Brecht, Iosif Dostoievski, Gogol etc., uitând că obligația lor principală este de a soluționa literatura de care aparțin. Or, Lovinescu, spintec cu adevărat european, ca și Moiorescu, a preferat candidatul pe ogarul literaturii sale, în care a semănat și a cules altele roade. E o conștiință modestă? Dimplovă, o obligație majoră, credem.

N-am putea încheia acest succint portret fără a aminti de conștiința, extrem de înaltă, a demnității scrisului la E. Lovinescu. Atunci când în treaga breasă aplauda ascensiunea lui O. Goga în calitate de ministru singur marele critic exprimă o atitudine: „Trebuie să fim conștienți de faptul că sintem o forță uriașă, pentru că din materialul fragil al cuvintelor putem clădi construcții artistice care vor încremeni miile de ani în amintirea oamenilor și nu se vor imprăști odată cu specula”. Numirea unui scriitor ca ministru nu este o ascensiune ci o abateră de la demnitatea eternă, în domeniul vișetnicului și al ierarhier”. Admirabile cuvințe

POMILIU MARCEA ■



În 1982, printr-o altă aniversări, al se va sărbători să omagiem centenarele nașterii lui Vasile Parvan și Aurel Vlaicu. Deosebirea orientată spre care a izbutit să realizeze o breșă spațială în nu este decât aparentă. Istoricul și arheologul Vasile Parvan și resorturilor celor mai timpurii civilizații ale lumii pot fi considerați ca fiind o singură entitate. În timp și în spațiu își poate pune o condiție în a se realiza o înfrățire între ei, prin care s-a cu odată odată o pată de încercare a omului, civilizării Române. În 1982, printr-o altă aniversări, al se va sărbători să omagiem centenarele nașterii lui Vasile Parvan și Aurel Vlaicu. Deosebirea orientată spre care a izbutit să realizeze o breșă spațială în nu este decât aparentă. Istoricul și arheologul Vasile Parvan și resorturilor celor mai timpurii civilizații ale lumii pot fi considerați ca fiind o singură entitate. În timp și în spațiu își poate pune o condiție în a se realiza o înfrățire între ei, prin care s-a cu odată odată o pată de încercare a omului, civilizării Române.

indură de conștientizare individuală grave, poporul român fiind tolerant și neafectat de crimă ca instituție și metodă practică, că este pentru salutați economice, care vor fi aplicate bunurilor mobiliare nu în larg dar vor fi foarte lente în domeniul comercial, fiindcă fondurile și activitatea de comerț sunt adevărate surse care trebuie respectate.

În august 1942, Buchmann însuși intenționa să vină în România pentru a încheia „negocierile românilor”. Cu puțin timp în urmă, Hitler Antonescu din 13 aprilie 1943, dictatorul german s-a adresat direct conducătorului statului român cerându-i să aplice împotriva evreilor din România aceleași măsuri care fuseseră practicate în Germania. Slogograma întrevăderii conștientizată că Antonescu a răspuns că „li displace că altare să scadă evreii din România”. Evreii erau în nepatriștea de a obliga guvernul român să-i predă pe evrei beligeranțului sau să-i treacă la amputație, lăsașe. Astfel, la 29 mai 1943, ziarul „Volkischer Beobachter” atrăgea atenția la careșchior „et totă sarcina” asupra „frecvenței de a pune capăt pericului evreiesc odată pentru totdeauna, prin nimicirea celor care-l intruchineză și care neglijență sau tăcăgănire în această privință, provoacă inevitabil noțiunile și tensiune, doborâre, în viltăză instanța avem de-a face cu o sabotare a unei dintre cele mai importante baze ale nașterii socializării, iar atunci când nu de-a face o sabotare, în general și Germania lovesc rapid și fără cruțare.”

În cadrul amănunților proferate de nazizi, guvernul român a rămas ca se vent în atitudine de a nu permite întreprinder să-i extermină pe evreii din România. Muștii înfrinși, reprezentanți ai autorităților române, au contribuit la salvarea vieții unor evreii, din partea de nord a Transilvaniei, aflându-se ocupate hitleristo horthystii, apăsându-se treacă lină de demeritate în România sau informând Crucea Roșie internațională despre crimizele comise de fasciștii ungari și nazizi. În aceeași ordine de idei, consensușul a la întrevăderii axată cu ministrul de externe al Reichului, Joachim von Ribbentrop, în ziua de 5 august 1944 vorțegedea, înfățișându-se Ministerul al României Mihail Antonescu, după ce a răspuns, în a călă, cererea de a pune pe evreii din România „în dispoziția Reichului”, i altas atenția asupra morții evreilor din partea de nord a Transilvaniei.

Pe de altă parte este de remarcabil și faptul că în anul celui ze al doilea război mondial România a fost singura țară din blocul celor aliate sub hegemonia Reichului care a permis evreilor să emigreze în Palestina și aceasta în pofida opoziției și a persecuțiilor exercitate de nazizi. Totodată așa cum reținea zarista Nicolette Frank în lucrarea *La Romania dans l'engrenage* (Paris, Bruxelles, 1977) România a contribuit la salvarea multor evreii din Polonia Ungaria și Slova-

cia, care au emigrat în Palestina folosind teritorii țării noastre. Potrivit datelor publicate de ziarul „Văța evreiască” în numărul din 13 septembrie 1944, în prima jumătate a anului 1944 au emigrat din România un număr de 2.776 evreii.

Apăsând politica guvernului român față de evreii, între-o confruntă pofidă la Simpozionul internațional de istorie de la Haifa, în 1972, istoricul Eli Lav, afirma „în ceea ce privește atitudinea regelui Antonescu față de evreii, ea este caracterizată prin tendința de a se abține de la un moment dat de influența nazistă, păstrând însă în același timp, o orientare antisemită ponderată”.

Știind că de vară anului 1940 a adus evreilor din țara noastră grave motive de îngrijorare, țara noastră, aliată în cadrul internațional complet nefavorabil, izolație și înconjurată de vecinii războiului. România a fost forțată să intre în orbita Reichului hitlerist, devenind un stat satelit al acestuia. La 14/15 septembrie 1940 a fost instalat în cinea statului român un guvern condus de generalul Ion Antonescu în care majoritatea portofoliilor erau deținute de membrii partidului fascist (care de fapt partid ce și făcuse din antisemitism o problemă de credință). În 1 octombrie 1940 trupele hitleriste au pătruns pe teritoriul românesc, astfel faptul îngust și mai mult capacitatea statului român de a desfășura o politică independentă, suverană.

Împunându-i elugernic pe reînțorii lor nazizi, legionarii au adoptat o serie de măsuri de discriminare și prigoniță pe temeiuri rasiale și au ridicat divergența antisemită la rangul de principiu de guvernare. Este semnificativ în acest sens că încă din zilele de 13 și 14 septembrie 1940, presa informase despre excluderea din Baroni. Ilfov a avocaților de origine evreiască precum și rădăcina din Asociația țărănească a legumierilor din România a sprijinul de a asigura naționalitate. Că din servicii poștale a fost înțeles de naționalitate evreiască, iar la 4 octombrie 1940 a fost adoptată o hotărâre prin care scriitorii evreii au fost îndepărtați din Societatea Scriitorilor Români.

Numerosi cetățeni au fost jefuiți de legionari, alții au fost torturați în zilele rebeliunii legionare din ianuarie 1941. Căd ororile comise de „armășile verzi” au atins punctul culminant în numeroase imobile din București, locuite cu președerea de evreii (Văcăreștii, Dudeștii) au fost incendiate, seci de cetățeni (am lăsa după țărâri de naționaliști) put la înclășarea Jilava, în pădurea cu același nume la Abitir și în alte locuri. Dintre cei 230 de cetățeni care și-au pierdut viața în timpul rebeliunii un număr de 118 erau de naționalitate evreiască.

Guvernul antonescian, constituit după încheierea rebeliunii și înăbușarea țării de fier din guvern și de la conducerea statului

Spent almost about 1943 in Germany and in 1944, even reported in Tennessee and is not recorded in the in gold in petrochemicals. Wehrmacht, SS and Gestapo.

Politița promovată de regimul autoritar
fapt de care chiar și o exaltată generală
nu a fost aptă să înțeleagă că este po-
sibilă democrația. E. R. Indu a Deodhale
programul de exaltare de la India care
mai înainte într-o programă în la
septembrie 1941, Rezoluția CC al PCR
în luna 1952 și altele mai multe
lucrări și presa bogată tipărită de com-
unist, au condus la singurele exaltări
de la Indi și au avut în vedere o
crescătoare națională.

Pe lângă lucrul a sporului celui care
nu se lasă, și numărarea interven-
țiilor în cazul de numeroși profesori
și studenți care și-au dat viața în război,
pentru a se putea și a călători din țară,
pentru a se putea și a contribui la înălțarea
prograsului de învățământ în Transilvania
și în România lor în țară

Într-o instaurarea regimului antonesc în
a. de instaurarea revoluției de eliberare socială
și înțelegerea a poporului român înțelegerea
găsită în caracterul său și toate celelalte
fapturi de generalul Antonescu înțelegerea
expulsiilor au fost anulate, dar cetățenii de un
cerc al expresiei au fost reînțegați în
colaburarea directoarelor lor care

A. SIMION

**Datoria sacră a celui care
a fost martor ocular al
crimelor naziste**

De cite ori, cîtesc în ziare şi în despre recrudescenţa activităţilor neonaziste mă entremur Rămîi adînci, năma de mabe slăute şi pe care, după peste trei decenii şi jumătate, aş vrea să le ştiu creatoarele încep să sîngereze din nou. Şi agenţiile de presă continuă să anune în ştial lor deosebită că „Actele de violenţă dens, sec şi impenabil” „Actele de violenţă comise de extrema dreaptă vest-germană” s-au înmulţit continuu în ultimul an, şi au declarat ministrul federal de interne, Gertard Baum Potrivit statistic, anul trecut, extremiştili de dreapta au comis 1643 acte de violenţă, faţă de aproape 1500 în 1979, 922 în 1978 şi 616 în 1977.

Citind aproape alinle asemenca siul m6
intru Inbutal. Oare noile generali, cele

răscute dintr-un cel de al doilea război, m-am
dus și eu să pătruns suficient de adânc,
ce înseamnă fascism și nazism ca să pot
înțelege în totă gravitatea lor, cu-vântele
neofascism și neonazism? Și tu, simți vînt
cătătoare ale de dimensiunile abisale ale
catastrofelor provocate în Europa și în an-
treaga lume de fascism, indeosebi de va-
ranta lui nazistă? Care e soluțent să le
infășăm bucuria ororii, să le cămă-
dim creva între aplice? Spunându-le
că nazismul a declinat cea mai mare
confiecție din istoria omenirii în care
na fost îngrenat 61 de state ca n
populație de 17 milioane de oameni 40 d n
a este state fînd cuprinse nemulțuit
parj au războiului care a mîșlat 50 de
milioane de vieți omenești, își pot dare
de dragul imensa date e valoare de
suferință și fluviile de sînge generate de
fascism, trecerea sabiei dezlîngită
pînă la ce limită de degradare a fost îm-
pusă ființa umană? Cred că nu Este ne-
voie ca toți cei care am fost martori ocu-
lari ai fărîdelegilor fascismului să le des-
criem, să nu obolim a le infătșa noilor
generații, pentru ca ele să urască din
născut fața lor fascistă.

În ce mă privește am fost marilor oculari la aplicarea celui mai mic și barbar program conceput vreodată: exterminarea biologică a Jidarelor totală a unei întregi populații, a tuturor evreilor din Europa. Fără a avea în față tabloul halucinant al serialărilor acestui program născut pe o imagine nazională pentru că sălbăticia și ferocitatea cu care s-a năpustit asupra evreilor, mi s-a conturează una din trăsăturile definitorii: lipsa oricărei limite în săvârșirea crimelor în deschiderea procesului de exterminare împotriva căpelenilor nazici, acuzatorul principal din partea SUA a arătat că „cele mai bestiale și numeroase crime au fost cele planificate și săvârșite de nazisti împotriva evreilor”, că antisemitismul a constituit laboratorul terrorelor, iar ghetoarele au fost întindeașele locului unde se făceau primele încercări pentru verificarea diferitelor metode de exterminare”, că „exterminarea poporului evreilor trebuia să fie o lecție pentru popoarele învinse

Și într-adevăr, încă atunci, la 20 ianuarie 1942, când s-a elaborat „Protocolul Wannsee” care stabilea „să se ia toate măsurile organizatorice, practice și materiale necesare” pentru a lichida 11.000.000 de evrei (altfel se aprecia că trăiesc în Europa) s-a-a prevăzut să urmeze la rând, pe baza experienței ce se va acumula, un prim lot de 20.000.000 de slavi.

La o lună după faimoasa pedină de pe Gröser Wannsee, Hitler a declarat desigur, în fața lumii: „Ereca vor fi exterminată”. La 10 iulie Himmler a dat ordinul nr. 36 40/42 și, de trece la lichidarea

Nedezmințita omenie romanească

generală a evreilor încă în viață. Am văzut în original acest ordin la o expoziție de documente organizată, anul trecut, de Iad Vashem, cu prilejul reanunțării la Ierusalim a supraviețuitorilor holocaustului. Am în față fotografia lui Transcuiu cu greu, tremurând mină nu mi-l pot stăpîni, *Ich ordne an*. Eu ordon de necesitate, dar *was* este asasinarea în masă, cea mai mare din istoria omenirii, a fost ordonată, negru pe alb, ca oricare altă afacere. Și masa înspăimântătoare este faptul că în continuare nu se dispune începerea asasinatului de proporții nemăcunoscute (identfel el începuse de mult) ci se urzind direct pînă cînd trebuie să fie terminată: **ble 31 december 1943 durchgeföhrt und beendet ist!** Totuși în prima frază, *Himmler* se exprimă eufemistic. El ordonă să se termine pînă la data amintită *die Umsiedlung der gesamten jüdischen Bevölkerung des Generalgouvernements*, străduindu-se să înșelă poporul evreiesc din guvernământul general. Da *Himmler* înlocuiește cuvîntul lichidare cu strămutare, înțelegînd însă, îndubitabil, strămutarea din viață în moarte și că să nu existe dubii, în fraza a doua sablonază că începînd cu 31 decembrie 1942, *Kleinerlet Personen jüdischer Herkunft...* „nici un fel de persoană de origine evrească nu-i voie să mai trăiască în Guvernământul General”.

După cum se știe, în Guvernământul General (denumirea dată Poloniei cotoropite) au fost deportați spre lichidare evreii nu numai din Germania, ci din toate părțile Europei însoțite de baroneta nazistă

Lă Birkenau-Auschwitz, unde au fost instalate camere de gazare de mare capacitate și crematorii moderne au sosit an la rând de-a lungul nopții fasciste, ritmic și constant, trenuri după trenuri cu deportați din toate colțurile Europei. Majoritatea au fost exterminați aici. O parte au fost răspîndiți în mîile de lagăre de concentrare pe care naziișii le organizaseră de-a lungul și de-a latul Europei. În total, au fost trimiși în lagărele de exterminare peste 13 000 000 de oameni. Aproximativ 11 000 000 nu s-au mai întors. Dintre cei uciși 6.000 000 au fost evrei.

Tot ce a existat mai bestial, mai feroc în nazism a fost aplicat, experimentat în lagărele de concentrare. Cel, alt de puțin, la număr, care am supraviețuit acestora, și mai sîntem în viață, sîntem datorii, oricît de greu ne-ar fi, să reamintim cu glas tare, ca să ne audă noile generații, ce s-a întîmplat atunci acolo. Sigur, este greu, chiar extrem de greu,

pentru că eu, ca oricare alt supraviețuitor, cînd evoc acel calvar nu scriu în general despre sule de mîi de oameni care, de pe rampa de la Birkenau, au mers direct în camerele de gazare, ci despre mama mea și despre mamele prietenilor mei din Cluj, pe care le-am urmărit cu ochii mei cum pășeau spre moarte, întorcîndu-și mereu privirea spre noi, să ne mai vadă o dată. Eu nu pot scrie despre cei 14 ani uciși la Birkenau fără să-i văd pe frații mei gemeni, Cornel și Cornelia, și pe Valentin care nu și-a lăsat tăbăcîn din mîină nici cînd se afla de acum în incinta crematoriului. Nu pot evoca cumpletele conduse în care au fost uciși în lagărele de concentrare sutele de mîi de tați fără a încerca să-mi imagineez asasinarea tatălui meu la Mauthausen.

Și totuși consider drept un imperativ sacru să-mi îndeplinesc datoria de marșar cațar al fărîdeagilor naziste din lagărele de concentrare și, îndeosebi, din Birkenau-Auschwitz, pentru că eu și ceilalți asemenea mie am scăpat și datorită morții ei celorlalți. La Birkenau ritmul morții era strict precizat și respectat. Selecționarea pentru crematoriu se făcea extrem de superficial. Pe nimeni nu interesa vreun criteriu. Esențial era ca în fiecare zi și în fiecare noapte, camerele de gazare și crematoriile să fie alimentate cu numărul de victime stabilit. Dacă nu ar fi fost selecționați ei, am fi fost împinși noi în dubele crematoriului. De aceea cred, e convingerea mea, că dragostea de viață, dorința celor care au murit și în locul nostru, nu le puteam altfel omagia decît păstrîndu-le viața memoria, menținînd în lume neatinșă ura împotriva fascismului. Știu, au mai apui-o și alții, numai eu ură nu se poate trăi, dar nici fără ea nu se poate apăra viața împotriva dușmanilor ei.

Scriu și voi scria în continuare despre calvarul pe care l-am străbătut în anii negri ai fascismului pentru unica vină că m-am născut evreu; scriu și voi scrie în continuare despre cum am murit, în lagărele de concentrare, părinții și trei frați ai mei, bunicii, unchii, mătușile, verii și verisoarele fără nici un alt păcat decît aceea că n-au fost arabi, scriu și voi scrie despre cei 6 000 000 de martiri, trimiși din toate colțurile Europei și exterminați la Birkenau-Auschwitz, la Dachau și Treblinka, la Mauthausen și Buchenwald, la Ravensbrück și Bergen-Belsen numai pentru faptul că ochii nu le-au fost mai albaștri și părul mai blond.

Am scris și voi continua să scriu despre ei conșvins că atunci... acolo n-a fost plîngărită evreimea, ci omenirea însăși și că împotriva fascismului, a încercărilor lui de a rebase trebure mobilizate toate

toilele trebuie menținută trează vigilența tuturor popoarelor

Acest adevăr a strălucit și în noaptea fascistă.

Am mai spus și repet cu mândrie România, patria mea, poporul ei au știut să facă ceea ce alie, multe alte țări și popoare din Europa n-au făcut ori n-au putut să facă. Deși cotoplită de nazizi, din România n-a plecat nici un tref cu evrei spre Birkenau-Auschwitz. Acesta este un adevăr istoric. Deșigur el nu înseamnă că în România n-a existat în acel an fascism, că n-au avut loc pogromuri de evrei, că n-au existat multe și dureroase victime. Se știe că în acel an neștii în România se instaurase o dictatură militară-fascistă, care a înfăptuit țara, a subordonat-o interesele Reichului nazist. Guvernul a dezlănțuit și menținut o violentă agitație sovietă, antisemită. A năpădit un sir întreg de legi care loveau pe ertine au numit demnitatea ci înăși existența de zi cu zi a evreilor eliminarea lor din instituțiile publice, concedierea multora din întreprinderile particulare, interzicerea și îngrijăirea efectuării posesiunilor intelectuale, deposedarea malară de proprietăți, prin masurile de așa-zisă „românizare” etc. Mai mult și mai rău etc., regimul antonescian a organizat deportarea în Transnistria a unui număr de evrei. În timpul deportării și în lagărele de concentrare de acolo au pierit mulți mii de oameni în urma matrițării, executării, foametei, frigului, epurării. Oamenii dictatoriali Antonescu împreună cu reprezentanții Gestapoului și-au minșit mintile cu singele evreilor nevinovați.

Oricât de adine ne dor morții din Transnistria, victimele pogromului legionar de la București, ale celui de la Iași, nu putem, n-avem dreptul să uităm, să nu acutăm că totuși în România, — deși la cirma țării se afla un guvern fascist, deși țara era cotoplită de nazizi — crimele împotriva populației evreiești n-au luat nici pe departe proporțiile din Germania nazistă și din celelalte țări din Europa axate Reichului hitlerist în condiții deosebit de dramatice, tradiționala omenie a poporului român ș. a spus și de data aceasta cuvântul. În acel an însingurat, cind în Europa blntua crima fascistă România a consultat fără îndoaie, în multe privințe, o impresionantă excepție. E suficient să spunem că în timp ce în mai toate țările în care a pătruns crima nazistă, marea majoritate a populației evreiești, în multe din ele până la 80—90% a fost exterminată, în România marea majoritate a fost salvată.

Deșigur, este extrem de dureros să fii nevoit să cinstărești gravitatea crimelor

după numărul victimelor. Crima de a ucide o singură mamă nevinovată, un singur prunc abia născut, o singură logodnică, numai pentru că sînt de altă rasă este altă de mare înct nu suferă compariție. Și totuși ar fi un gest de impetate, un act de mare nedreptate să nu subliniem marea și mereu că prigona dezlănțuită împotriva evreilor de nazism și susținută de regimurile fasciste din țările europene a fost mult filată în urmărirea ei catastrofală în România datorită omeniei poporului român.

Să dăm cuvîntul faptelor care sînt cele mai convingătoare în șase țări europene: Polonia, Cehoslovacia, Belgia, Iugoslavia, Grecia Olanda — în care locuiau, în total, aproape 4.000.000 de evrei, ai supra-vieșii Holocaustului, aproximativ 250.000 în România singură a salvat viața la peste 150.000 dintre cetățenii săi evrei.

Unii tentați să minimizeze această impres onantă și alii de adine umană excele, susțin că ea a datorat înfrîngerii de la Stalingrad, după care Antonescu s-a abținut de a măsuri dracice antievreiești. Înțelegind că războiul hitlerist este pierdut. Adevărul este că nici după Stalingrad, nici după Kursk, nici după cucerirea anglo-americanilor, nici după alungarea fronturilor Germaniei de către armeele sovietice victorioase, exterminarea evreilor nu s-a oprit în Europa.

La sfîrșitul lui aprilie 1944, cind, în lanțetul de la Berlin, Hitler se pregătia să fugă în cel mai lat mod posibil de răspundere, Himmler, îngrijindu-se de a cășuna cu cinură pentru șeful său, conștinea să trimită ordinele necesare ca nimeni să nu cadă viu în minile trupelor ciberatoare în acele zile de sfîrșit de aprilie, deșimul din toate lagărele de concentrare răzleite prin Bavaria se îndreptau în trenuri și în nesfîrșite coloane pe jos spre centrurile lor spre a fi exterminate.

Dar, nu numai faptele din vestul Europei confirmă adevărul că nazistii și acoliții lor fasciști din țările subjugate au deșimul „programul rezoluției” deținut se a praziei evreiești” de la vremea cind la putere și până în cel de al Leia ceas este elocventă în această privință să băteim cu cureșă aplicat legile de la Nürenberg în Unkaria hitleristă. Deportarea la Birkenau-Auschwitz pînă în ultimul om al evreilor cind în Europa blntua crima fascistă. Nașterea Ardealului cotoplit de hitlerism și a făcut nu în începutul războiului, nu înainte de Stalingrad, ci spre sfîrșitul războiului.

Se știe că specialistul nr 1 al nazizismului în „rezolvarea definitivă a problemei evreiești” și organizatorul acestei rezoluții a fost Adolf Eichmann, șeful secției IV B 4 din Centrala Gestapoului. Soșit la Viena imediat după Anschluss, fine un

Nedezmințita omenie românească

discurs „Actum, desigur, leuare evreii știe că i-a sunat cesașul” și telegrafiza la Berlin. În lin total în munle mele. În 1939, sosind la Praga ordonă „Evreii trebuie să părăsească țara în 14 zile”. A doua zi primul convoi de evrei ochi pleacă spre un câmp de concentrare. La Theresienstadt declară „Judele cu numele evreiesc decedat, constituie lectură mea preferată”.

Eichmann și a trimis emsari, și la București dar fără izbândă scontată. În schimb, experiența de „înalt funcționar al morții” debundată în Austria, Cehoslovacia, Polonia etc. și a văditului o cu inspirantătoare duritate în Ungaria și în teritoriile cotoprite de horthysti.

Cu toate greutățile războaiului, Eichmann obține de la guvernul horthyst 110 trenuri cu câte 40—50 de vagoane și în mai puțin de două luni, între 14 mai — 9 iulie 1944 trimite la Birkenau-Auschwitz 431351 de evrei. La un moment dat, diavolul germana deportaților epusă în peretele la 2 iunie 1944, un raid așezat american bombardează principalele noduri de cale ferată. Păcarea spre Auschwitz a transporturilor de deportați, planificată pentru noaptea de 2 spre 3 iunie, este apăsătoare și cea de al cincilea transport este din ghetele din Cluj, din care la jumătate și eu cu familia mea.

Eichmann spumegă de furie. Nu admite nici o derogare. „Dacă sînt bombardate liniile ferate, convoalele să plece pe jos”. Se fac eforturi disperate și în urma, trei zile totul revine în normal. La 6 iunie, trenul cu cel de al 5-lea transport de deportați din Cluj urmează celelalte „trenuri ale morții” ce gonesc spre Auschwitz.

Dintre evreii din Cluj, aflat atunci sub cucerirea ocupatei horthystă, au scăpat de deportare doar cîțiva care au avut cauză și șansa să treacă prin Feneș, peste granița vremelnic împusă în Turda. Dar nu numai evreii ci și românii din Transilvania ocupată au îndurat represiuni singeroase care au culminat cu masacrele de la Ip și Trăsnă. A reuși să treacă, atunci, în acele zile și nopți dramatice, în România, în semna pentru fiecare evreu, salvarea de la o moarte sigură.

În România au fost salvați de la „soluția finală” concepută de nazisti și aplicați în toate țările cotoprite — Incompunabili cei mai mari evreii față de toate țările Europei. Învingerate, nu pentru că presiunea Reichului a fost mai mică, nu pentru că aici n-ar fi fost la putere un regim fasciat ci pentru că omenia și solidaritatea poporului român cu frații lor evreii a atenuat, uneori până la anihilare, efectul legilor rasiale și a măsurilor

controale de cenzură. Multa o fac că plăcătă acestei omenii, și solidarității a fost plină marea via de la Piața Palatului Comunist Român, de străgă marelui antifascist.

Nu pot încheia acest articol fără a avea un moment, de înaltă pentru un copil, adolescent fiind, în împănăm înțelegerea în sau dezvoltarea înțelegerea nepută de profundă ale acestei omenii, a solidarității pe care fiii acestui popor le sorb o dată cu laptele de mamă.

Am fost arestat, împreună cu întreaga familie, în noaptea 5 iunie 1944. În cursul unei dimineții de 3 iunie 1944 în cursul unei zile am fost transportați cu celelalte familii de evrei din sat și cu cele din Văleni la pustiul de pământuri horthyst din Turda. În dimineața următoare, cele 7 familii de evrei din Sărmășel, Văleni și Federa, încalcă în 7 care trase de bizon, am pornit spre ghetele din Cluj. Cu un voal înconjurat de un puternic cordoș de jandarmi cu pene de cocoi la înfricoșătoare lor pătării negre, a trecut din nou prin Sărmășel.

Nu știu când și cum am aflat omenia de o trecere noastră dar în ziua cînd corvoada noastră a ajuns, alături, cu mine și mai multe coborîse de pe toate ulițele la drumul țării. Hărțiri dincolo de sat, sat, teugu nemăsurat, sprijiniți în bilele jor cu noile stații. Hărțiri se apropiu pe neașteptate de corvoada noastră și au început să se puse din bandieră și au început să strige „La o parte”. Nu vă apropiați că tragem!”. Atunci, ca în un semnal, femeile au țiguit spre convoi și scotînd de sub șorturi tot felul de coșuri și traste pline, le-au aruncat peste noi. Cărele au fost învalminte așezate cu plină abundență păcinte calde, pu, fapte, băcări, de slănină, caș și urdă, onle cu zmințină.

Jandarmii amenințau, uleau disperați, izbeau la întimplare în cine apucau cu patul puștilor. Zădărnice. Pînă cînd plinile și coșurile n-au început să cadă din care, nemălinăcînd, femeile nu s-au dat la o parte.

Pe parcursul calvarului străbătut, cînd am aflat că mama și trei frați au fost asfixiați în camerele de gazare, că tata a fost ucis la Mauthausen și cînd nu șiam dacă mai am pe cineva din familie în viață, imaginea acestei omenii și solidității, imaginea consătenilor mei români ieșii la drumul țării și „învelindu-ne” parcă — să nu ne fie frig și foame — cu pline și plături în timp ce ei erau izbiți cu patul puștilor minuite cu sălbătici de jandarmi, horthysti a fost singura care mi-a dat forță să rezist, care mi sopen mereu că nu sînt singur, că am undă să mă întorc, că mai este, sigur mai este cineva.

neva care mă așteaptă. Când gardurile de alarmă ghimpaie s-au prăbușit, beția, nepăsămătoria, beția a eliberării, ouăle de coplesitoare și amestecare a fost, nu mi-a putut înăltura sentimentul de singurătate care mă rodea, acolo, departe la ilizera unei păduri bavariene de unde priveam cum ard barăciile Konzentrationslager-ului Landesberg. Abia când m-am întors în Someni și-am coborât la drumul țării și-am mers așa, de unul singur, ore în șir, doar cu gândurile mele, pe urmele acelui convol de 7 care trase de bivoli, m-am simțit cu adevărat eubent, m-am simțit din nou acasă și am putut să încep cea de-a doua mea viață

OLIVER LUSTIG ■

Amintiri de la Baraseum

În februarie anul, teatrul Baraseum a reprezentat un fenomen social și cultural unic în Europa antar 1941-1944, când continentul era dominat, în vastitatea sa de către Germania hitleristă. Un fenomen unic din țara noastră. Mai întâi prin însăși existența sa. Nu ieri pe cuprinsul continentului nostru nu funcționa teatrul evreiesc, adică apăsătorul acelor populații pe care ideologia hitleristă o delinea drept „rasi” minoritare, în toate păcătoarea societăți, pe care legile hitleriste o excludeau de la orice activitate cu conținut cultural și pe care organele de reprimare hitleriste a destinau exterminării fizice. În cadrul faimosului „soluția finală”

În orice parte a Europei, în infernul dină era vorba de țări ocupate de Wehrmacht sau de „salvatori” ai celui de-al treilea Reich, ar fi fost de neconceput un teatru profesional evreiesc, funcționând în conformitate cu toate normele generale admise pentru o astfel de instituție - cu alte cuvinte, o trupă permanentă și stabilă de actori și muzicanti, un loc propriu, un reper istoric bine definit și o autofinanțare pe baza obișnutei difuzări a biletelor. De fapt, un astfel de teatru, ar fi fost de neconceput și în România, fiind seama de legea la regimului legionar-antonescian din perioada septembrie 1940-ianuarie 1941, legislația pe care infrastructura rabuinții gardiste din 21-23 ianuarie 1941 nu a anulat-o. Dar, în țara noastră, teatrul a fost cu puțină datorită forței unei opinii publice pragmatice și democratice, care a trăgea seva din vechile și generoasele tradiții umanitare ale poporului român și, care a obligat pe guvernanții ei să nu minime, să nu dea curs presiunilor naziste de a aplica „soluția finală” pe teritoriul României și de a se uita, Oliver Lustig

de la propria sa ideologie și de la propriile sale legăm.

Teatrul evreiesc Baraseum mai prezenta o trăsătură caracteristică, de o deosebită importanță de-a lungul întregii sale activități, din perioada 1941-1944, el a funcționat exclusiv în limba română. Aceasta înseamnă că, încă de la bun început, spectatoarele au fost aproape una, publicul mult mai larg decât cel evreiesc (și să nu uităm că numai o parte dintre evreii înșir, uneșteau limba idish). Asupra acestui aspect vom reveni din nou.

Teatrul Baraseum și-a luat numele după cel a unui medic român de naționalitate evreiască, doctorul Iuan Haraș (1815-1881), o figură proeminentă în viața științifică și culturală a țării noastre. Alături de doctorul Loral Davilla, el a fost unul dintre organizatorii medicinei din România, înființând primul spital de copii din București. Doctorul Haraș a popularizat cunoștințele științifice publicând o revistă numită „Măști, Lăsa” și apoi „Natură” (1856-1859), editând un manual de igienă populară (1857) și unul de botanică (revizuită (1861), precum și cărți de zoologie (1862), mineralogie (1863) etc. Numele său a fost dat pe străzile din oraș al teatrului Baraseum, astăzi, în evreiesc de stat.

Acastă stradă se afla în imnă carteiului Văcărești, locuit pe atunci (și de multă vreme) de o numeroasă populație de nobilite evreiescă. Între cele două războaie mondiale, pe scena acestui teatru, actorii și alții dintre familiile compari de înaltă cultură, a căror existență în București și în alte orașe ale țării este atestată încă de la începutul secolului trecut.

În alăturarea la care se referă evocarea noastră, teatrul Baraseum era organizat prima dată în România anul 1941 Liviu Rebreanu, care ocupa pe atunci un post de răspundere la Ministerul Instrucțiunii Publice și al Artelor, a jucat un rol de seamă în obținerea autorizației necesare de funcționare organizată de un grup de intelectuali din țări partizani, compania era formată din actori și actrițe, directori de scenă și instrumentiști, autori, compozitori și scenografi, de naționalitate evreiască, cărora legislația fascistă din septembrie-octombrie 1940 le interzicea orice activitate în teatrul românesc.

Baraseumul și-a deschis porțile cu o revistă intitulată „Le fa, așa scara?”. Ea își trăgea inspirația în primul rând din genul revistelor românești, de vechi tradiție și remarcabilă structură, precum și din experiența și tehnicile teatrelor de limbă idish. Bineînțeles, programul a trebuit să treacă prin ficte ca dincolo ale cenzurii antonesciene, potrivit dispozitiilor aplicate pe atunci tuturor teatrelor din România.

Dar, ca și colegii lor de naționalitate română, muzicieni, compozitori și actori, refu de

Nedezmințita omenie românească

la Baraseanu au găsit mijlocul, încă de la primul spectacol, să strecoare aluzii și subînțelesuri cu caracter antisemit. Îmi amintesc, de pildă, un chibz pe jumătate comă, pe jumătate de mătă, intitulat „Spirituarea de păduri”, care reprezenta de fapt o virulentă caricatură a regimului nazist versurist-satiric. În evidență erau caracterul lui terurist, dar aceluiași neexistența rezistenței, demonstrată ca pădurea, în căușul armelor, erau vi și marte. În vreme ce sperietoarea oricui de fierăbă ar fi părut era moartă și meară să putrezească. Un alt cuplet, în ajurentă semnificant, „Că-l al meu al meu rădăcină”, se punea ca pe un temporar al măsurilor uterile ce s'au impus populației evreiești la o tabăra ca „Arștarașă” red-țara te-ște res de ale lui seș-nul și promovă abia egată și de tre coment, indiferent de naționalitate, creanța religioasă sau acțiunile sale.

După părerea mea însă, principalul efect al spectacolului „Ce fac astăzi seara?” și al celor care l-au urmat a avut în caracter mai puțin înțelesul de a expune Navaghiu împotriva caracterului ideologic răscis a evreilor, ele demonstrând la modul lor modest, fără pretenții și adesea amuzant, că evreii, departe de a forma o comunitate de monștri antiumani, așa cum li zugrăvea propaganda fascistă erau omenii ca toți omenii, cu mitea lor necăruș și cu patimile lor bune și cu sentimente și reacții identice cu ale tuturor creațiilor lor. Că alte cuvinte Baraseanu a dovedit că în ruda discordanțelor și persoanelor la care erau supuși de către evreii și evreii au cont-nut să folosească și pe ei în grădina a poporului român, împărțindu-i întru totul destinul.

Încă de la primele sale spectacole, „Ce faci astăzi seara?” și bucuria de un mic succes sub teatrul Baraseanu a fost plană de un public format întotdeauna în parte și nu numai, în mare parte din români veniți din toate arcele capitalei. Așa cum era și firesc pentru un teatru din acea vreme, cei mai mulți dintre spectatori, erau intelectuali, fie ei evrei sau români. Fără să li se aibă preț de respect din alte categorii sociale și profesionale ale Bucureștilor, începând cu anul trei din fabrică și sfârșind cu chibzuri tombacate în uniforme armate române.

Nu în trecut mult și teatrul Baraseanu a devenit unul dintre locurile favorite de întâlnire între intelectuali de diferite naționalități. Timpurile abitate pe scenă se povestesc prin tinerii care se interpretătoarea se freacă și profunzim în. Dar acest fenomen deosebit atât de singular în Europa contemporană și fasciștă, nu s-a mărginit la atât de puțin cît un omenesc, începând de prin 1942, alături de actorii și compozitorii evrei, au lucrat pentru teatrul Baraseanu și colegii

lor de naționalitate română. Blucințelul (și) și dezvoltarea identității. Într-o creație care au contribuit mult la succesele Baraseanului, cred că nu trebuie cînd în lămuririle prestigioase ale dramaturgiei revuștă și muzicii ușoare românești ca Vasile Văcăreț, Ion Văcăreț, Nicușor Vladimirovici, Nicolae Kuvulescu, Nicușor Constantin și marele Căpitan Tănase Ineșu.

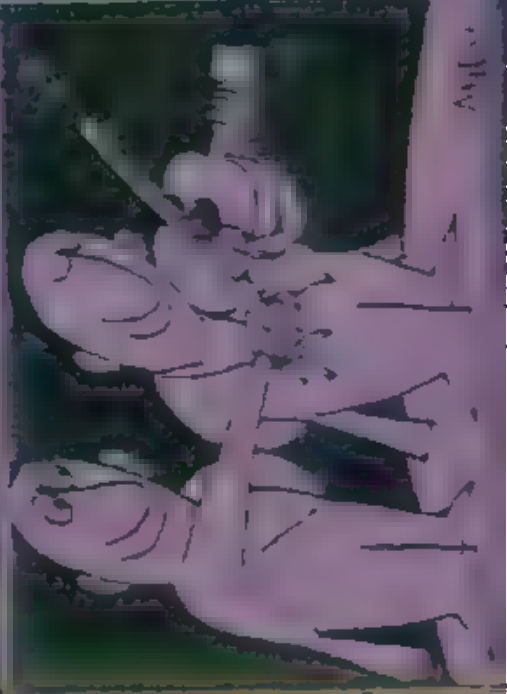
În trecut s'au spus această colaborare făcându-se dăruirea, muzicien și artiști, nu se făcea numai într-un singur sens. Sînd de rețete și întocșile, nu puteau au fost teatrele din București și din alte orașe ale țării care au dat de lucru muzicilor și compozitorilor evrei, chiar dacă nimeni lor nu au putut să ajut pe altele și prin metodele respective. Că mai conștient exemplu în această privință îl oferă Mihail Sebastian a căruia poeză, „Steaua fără nume”, a intrat în repertoriu la teatrul „Albăstrău”. În septembrie 1944 și a avut premiera în martie 1944. Piesa a fost atribuită unui muzicar Victor Ciocă, dar adevărul era altul de larg cunoscut încă publicul teatral „Corul” a permis să și avertizeze cititorii că, în spatele acestui pseudonim, se ascundea un renumit dramaturg, căruia timpurile cele grele nu-i îngăduie să-și dezvăluie adevărata identitate.

După „Ce faci astăzi seara?”, teatrul Baraseanu a pus în scenă și alte reviste, precum și piesa cu „Fîn cu părul de aur”, de Ștefan Prodan sau „Căfeneaua cea mică” de Tristan Bernard. Indiferent dacă erau lucrări recente sau provenind din vechiul repertoriu universal, ele se caracterizau, fără excepție, printr-un mesaj progresist, democratic și umanist, mesaj al cărui țâș antisemit devinea din ce în ce mai evident pe măsură înțelegătoare pe care o luau evenimentele celui de al doilea război mondial.

De îndată după 23 August 1944, pe scena teatrului Baraseanu au început să joace actorii români, în vreme ce colegii lor evrei și-au redobândit locurile în celelalte teatre. Că dinți premieră după bucuria răscălușă a conștientă pentru ținta antisemită a locurilor. Era vorba de dramaturgia de „Albă Mihail Sebastian a romanului „Noaptea fără nume”, de John Steinbeck, în hînt mișcării de rezistență europene împotriva ocupanților hitlerici.

Dîncolo de ceea ce a fost posibilă, înțelegătoare sa inițială — cea de a ridica moralul popului în fața evenimentelor în timpul războiului — teatrul Baraseanu a atins, în 1944—1946, cel puțin alte două obiective deosebite de prețioase: a promova ideii și concepției humanizării operei și bătăliilor rasism al nazistilor și, mai cu seamă, a oferit românilor și evreilor un teren de contact cordial, profund omenesc. În mărta sa pierdută de apți, teatrul Baraseanu a organizat mărta revistă a României — refuzul de a se lăsa antrenată de carul înșingurat al lui Hitler.

NICOLAE MINEI



opolo

Index

BĂȚĂLIA PENTRU NOU ÎN MEDICINĂ

[illegible][illegible]

(The page contains faint, illegible markings or bleed-through from the reverse side.)

[illegible][illegible][illegible]

$\frac{d}{dt} \left(\frac{\partial L}{\partial v_i} \right) = \frac{\partial L}{\partial x_i}$

1. The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions, both incoming and outgoing. It emphasizes that this practice is essential for ensuring transparency and accountability in financial management.

2. The second part outlines the various methods used to collect and analyze data, highlighting the role of statistical analysis in identifying trends and patterns over time. This section also addresses the challenges associated with data collection and the need for robust sampling techniques.

3. The third part focuses on the application of theoretical models to real-world scenarios, demonstrating how mathematical principles can be used to predict outcomes and optimize decision-making processes. Examples are provided to illustrate the practical utility of these models.

4. Finally, the document concludes by discussing the future directions of research in this field, emphasizing the need for continued innovation and collaboration between academia and industry to address emerging challenges and opportunities.

[illegible]

(The page contains faint, illegible markings or bleed-through from the reverse side.)

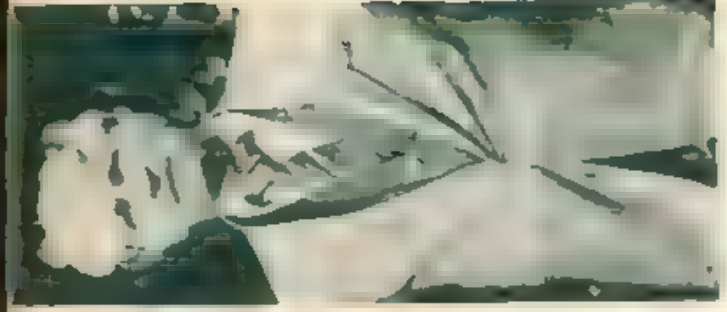
[Faint bleed-through from the reverse side of the page]

10
 9
 8
 7
 6
 5
 4
 3
 2
 1
 0

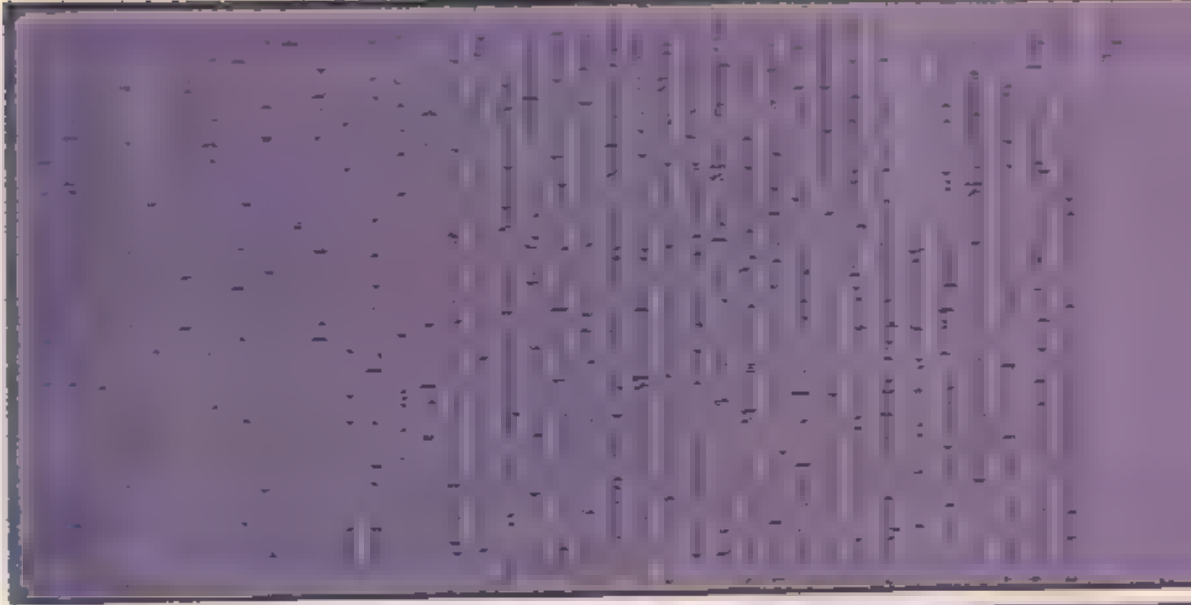
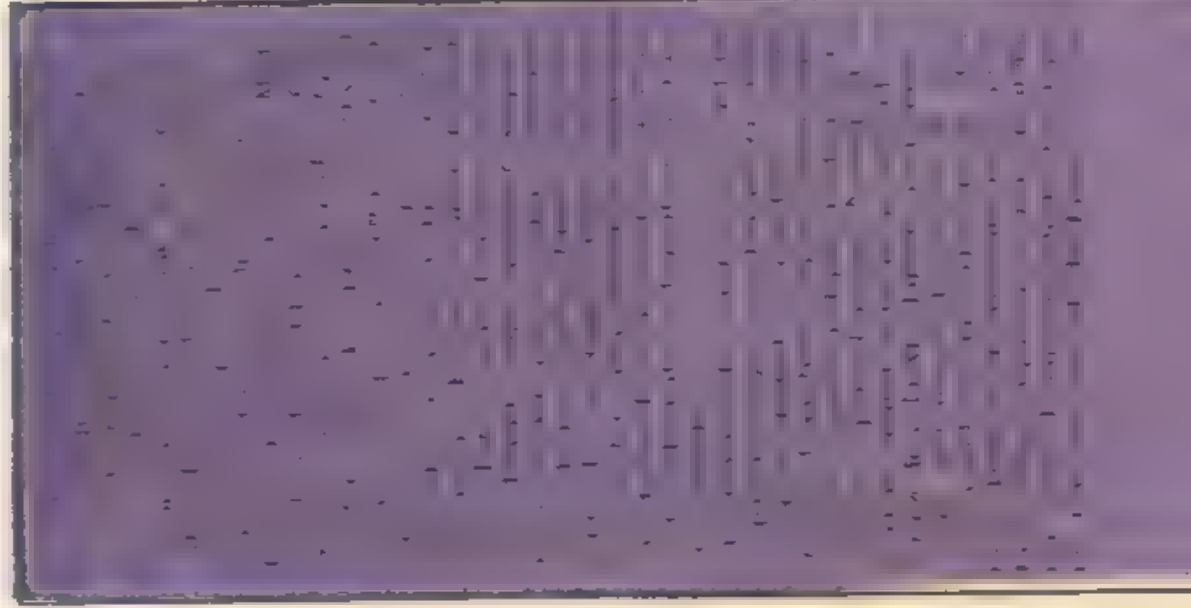
[The page contains faint, illegible markings.]

[illegible]

[Faint, illegible handwritten notes or bleed-through from the reverse side of the page.]



Doctorul Mihail Leontopof elindur-pi comunicarea ficuiz la Ziile urologiei din Bavaria. Ilustratia repro-
dusa dupa ziarul „Straubinger Tagblatt” (stinga) „Boettler”, medicament polivalent, a apărut recent
in farmacia B. sub formă de unguent (mijloc) Doctorul Ioan Pucșă din Șimleu Silvaniei, un nume de
referință in gastroenterologia românească (dreapta)



[The page contains faint, illegible markings, possibly bleed-through from the reverse side.]

1870
 1871
 1872
 1873
 1874
 1875
 1876
 1877
 1878
 1879
 1880
 1881
 1882
 1883
 1884
 1885
 1886
 1887
 1888
 1889
 1890
 1891
 1892
 1893
 1894
 1895
 1896
 1897
 1898
 1899
 1900
 1901
 1902
 1903
 1904
 1905
 1906
 1907
 1908
 1909
 1910
 1911
 1912
 1913
 1914
 1915
 1916
 1917
 1918
 1919
 1920
 1921
 1922
 1923
 1924
 1925
 1926
 1927
 1928
 1929
 1930
 1931
 1932
 1933
 1934
 1935
 1936
 1937
 1938
 1939
 1940
 1941
 1942
 1943
 1944
 1945
 1946
 1947
 1948
 1949
 1950
 1951
 1952
 1953
 1954
 1955
 1956
 1957
 1958
 1959
 1960
 1961
 1962
 1963
 1964
 1965
 1966
 1967
 1968
 1969
 1970
 1971
 1972
 1973
 1974
 1975
 1976
 1977
 1978
 1979
 1980
 1981
 1982
 1983
 1984
 1985
 1986
 1987
 1988
 1989
 1990
 1991
 1992
 1993
 1994
 1995
 1996
 1997
 1998
 1999
 2000
 2001
 2002
 2003
 2004
 2005
 2006
 2007
 2008
 2009
 2010
 2011
 2012
 2013
 2014
 2015
 2016
 2017
 2018
 2019
 2020
 2021
 2022
 2023
 2024
 2025
 2026
 2027
 2028
 2029
 2030
 2031
 2032
 2033
 2034
 2035
 2036
 2037
 2038
 2039
 2040
 2041
 2042
 2043
 2044
 2045
 2046
 2047
 2048
 2049
 2050
 2051
 2052
 2053
 2054
 2055
 2056
 2057
 2058
 2059
 2060
 2061
 2062
 2063
 2064
 2065
 2066
 2067
 2068
 2069
 2070
 2071
 2072
 2073
 2074
 2075
 2076
 2077
 2078
 2079
 2080
 2081
 2082
 2083
 2084
 2085
 2086
 2087
 2088
 2089
 2090
 2091
 2092
 2093
 2094
 2095
 2096
 2097
 2098
 2099
 2100
 2101
 2102
 2103
 2104
 2105
 2106
 2107
 2108
 2109
 2110
 2111
 2112
 2113
 2114
 2115
 2116
 2117
 2118
 2119
 2120
 2121
 2122
 2123
 2124
 2125
 2126
 2127
 2128
 2129
 2130
 2131
 2132
 2133
 2134
 2135
 2136
 2137
 2138
 2139
 2140
 2141
 2142
 2143
 2144
 2145
 2146
 2147
 2148
 2149
 2150
 2151
 2152
 2153
 2154
 2155
 2156
 2157
 2158
 2159
 2160
 2161
 2162
 2163
 2164
 2165
 2166
 2167
 2168
 2169
 2170
 2171
 2172
 2173
 2174
 2175
 2176
 2177
 2178
 2179
 2180
 2181
 2182
 2183
 2184
 2185
 2186
 2187
 2188
 2189
 2190
 2191
 2192
 2193
 2194
 2195
 2196
 2197
 2198
 2199
 2200
 2201
 2202
 2203
 2204
 2205
 2206
 2207
 2208
 2209
 2210
 2211
 2212
 2213
 2214
 2215
 2216
 2217
 2218
 2219
 2220
 2221
 2222
 2223
 2224
 2225
 2226
 2227
 2228
 2229
 2230
 2231
 2232
 2233
 2234
 2235
 2236
 2237
 2238
 2239
 2240
 2241
 2242
 2243
 2244
 2245
 2246
 2247
 2248
 2249
 2250
 2251
 2252
 2253
 2254
 2255
 2256
 2257
 2258
 2259
 2260
 2261
 2262
 2263
 2264
 2265
 2266
 2267
 2268
 2269
 2270
 2271
 2272
 2273
 2274
 2275
 2276
 2277
 2278
 2279
 2280
 2281
 2282
 2283
 2284
 2285
 2286
 2287
 2288
 2289
 2290
 2291
 2292
 2293
 2294
 2295
 2296
 2297
 2298
 2299
 2300
 2301
 2302
 2303
 2304
 2305
 2306
 2307
 2308
 2309
 2310
 2311
 2312
 2313
 2314
 2315
 2316
 2317
 2318
 2319
 2320
 2321
 2322
 2323
 2324

Explain the various factors that affect the rate of diffusion.

QVADIV IOANTOIA ■

Realized

T'HEU LA BIRAD

Un timp, de mare succes a avut prin 1947 presa Teel lui de dragoste. În discursul pe care auri de prima mână Ralu Beligan, părinții lui, Tatăl Calăbrază și Mama Șepciu, călătorind prin țară, din ceas în ceas și din țară în țară, țărani ajung și la țară unde era agent feudal lăncu țărănesc. Mama Șepciu, vădită mai de aproape la teatru, vede un imens alis și altele de ochimă. Fur

me, Zoroastrian. Totu' c'are
fapt alinau de maldama
mari' cauti, c'are al' l'ada
le-geau in p'omul ei de
caldura si supt'at' Al-
S'j'ul, la f'acti' un
ans am' a de la de f'acti-
vor prezenta in c'asa la s'p'
f'acti' l'uri de argeste' de
f'acti' d'ia timp' al' rob' in
f'acti' s'p'ea s'c'at' in
c'rat, la s'p'ea lui f'acti' in
si la. Mai l'andea, la c'el-
t'ban' s'p'ea sa ne sa l'andea
la d'at'ur'. N'at' v'at' p'ea
la f'acti'ur'. Nu s'p'ea sa
s'ntu' doar 4 acti' in d'ia
tribut' ei cu 30^{ya} l'andea
f'acti' si p'at'ia pe c'ea la s'
sc'at' de-ai o l'igara, si r'as-
p'one' c'at' cu la s'p'ea
denum' s'p'ea s'ntu' in
f'acti' p'ar f'acti'ur' in
p'ea s'p'ea d'umneavost'ra s'
c'at' ad'at un p'ar pe s'p'ea
f'acti'ur' c'at' m'at'ia si c'
c'at' f'acti'ur' a s'p'ea f'acti'
c'at' cu f'acti'ur' cu un
s'ntu' m'at'ia s'ntu' c'at' m'at'ia

RESPECT PRINTING ADMINISTRATOR

Talentați și simpatici actori. Poate că în anul în care s-a înființat teatrul din Iași Locuina la cămin. Administratorul căminului era C. Alexandrescu, care toată ziua ocupa și funcția de profesor la Teatrul Național. Într-o zi, Teatrul urma să și facă debutul, într-o lucrare, în care se prezenta, omul, care petrecea în seară și ziua de voie la acasă, odată în casa mamei, văzând la poartă pe Alexandrescu, la o poartă răsunătoare și „vădit, levarda ajuunse la”!

Ветеринару, Ивану Ивану, а не
для Феликса, а не для Николая

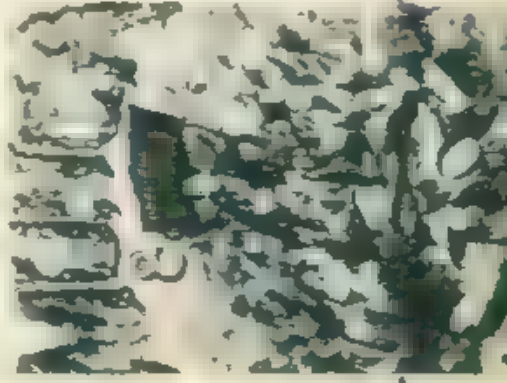


1886 — PALATUL ATENEULUI

Primele conferințe organizate de societatea Ateneul flo-
rian au avut loc în sala Marelui Sală, la început, adică în
vechitățile casei. În 1886, fiindcă se o toleranță și vor
sind, se să se strângă fondurile necesare societatea a adă-
șionat terenul de pe Calea Măgureanu, pe care se află, fiind
ele ateneul de mare marelui Ateneului pe care-l ve-
lă cărele de edificare a Palatului Ateneului au fost ter-
astazi în imina capitală. În 1889, a fost lucrări au fost ter-
mulate, conferința inaugurată a a putut ține în sala, ca mare
de la etaj în 19 martie. În urma de extindere au continuat
până în 1897. După trei zile de lucru, în care timp a fost
acțiu a sale și site de conferințe, spectacole, con-
cursuri, gazdărie și recepție, bătrânul palat a fost complet
renovat. Într-un an 1893-1899, dându-se o nouă stră-
lucire și adăugându-se instalațiile tehnice moderne să i asigur
că i unia a între cele mai bune

1890 — PRIMUL 1 MAI

Alegera zilei de 1 Mai
ca sărbătoare a marelui a
fost făcută de către delegații
la primul congres al Inter-
naționala a II-a, ținut la
Paris în 26 iulie 1889 -
congres la care au partici-
pat și socialiștii români
D. Voinov, E. Hăvoș și
alții. Respectiv, așeză
în anul pe care și l-au lăsat
prin semnarea protocolu-
rului la Paris acordat din în-



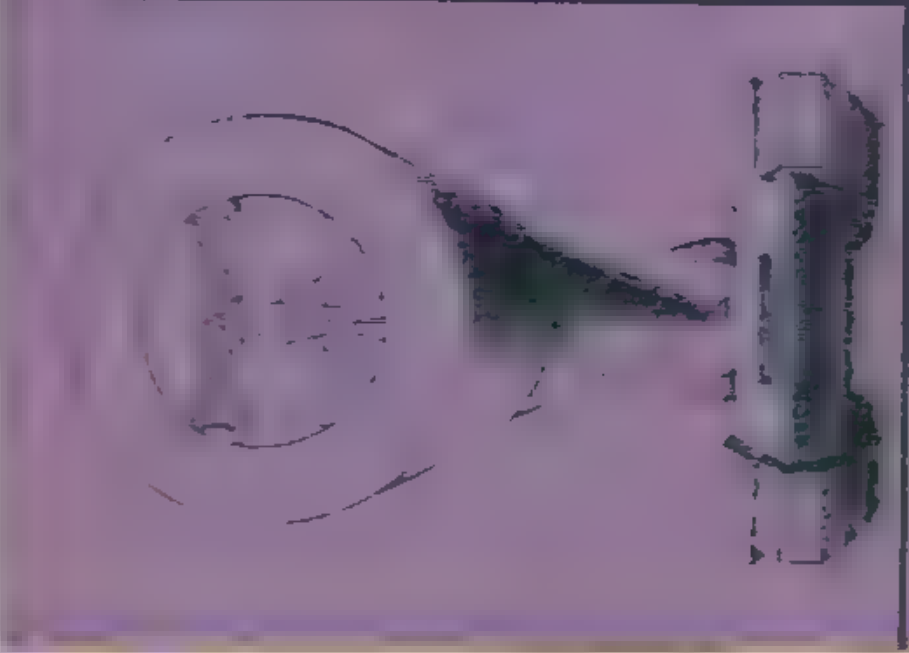
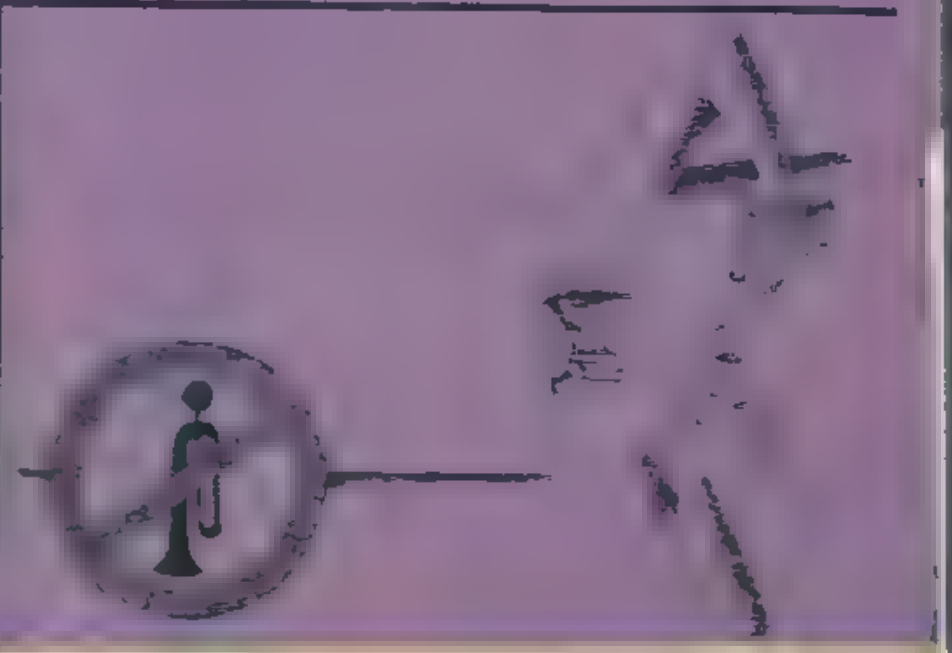
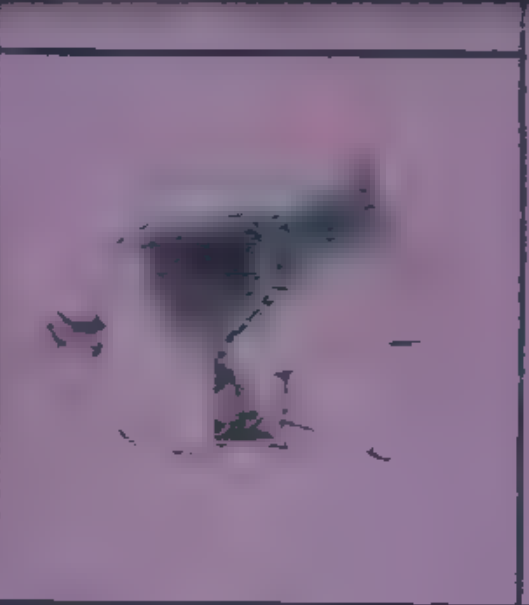
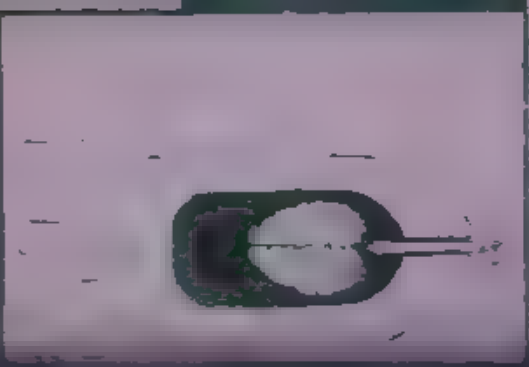
carești de peșteră, cu
demonstrația de la 1 Mai
1890 organizată de pri-
mul fund țării Nădejde, Al-
vandu-l însuși și tunc
Mihail Zorod, Ma-
șoria, la 3 martie 18-
tot muncitorul să lase l-
rul, în această zi, și să sâr-
bătorească frățiește în lăcaș
care urmează a muncitorilor
din toată țara, care vor cere
ca acest prilej ca zona de
munici să scadă în sept-
reasă, ca să se facă față
noștri din toată lumea să
locuim și noi avem suficient
ca și ei, ca și dinu muncim
azi mai mult decât dau voie
puterile omenești.

La primul 1 Mai ținut la
București, au participat
peste 5000 de muncitori,
care au defilat cu muzică
în fruntea sa au cântat în
ternațională, "Mărețea
peșteră română".
alte dintre revoluționari

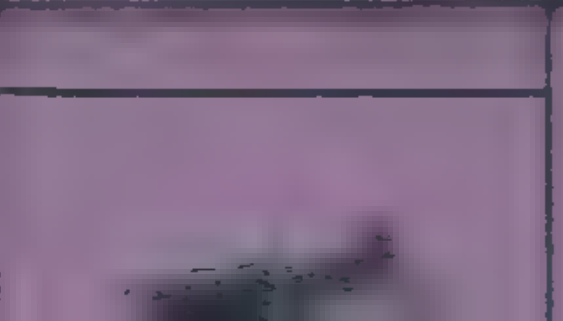
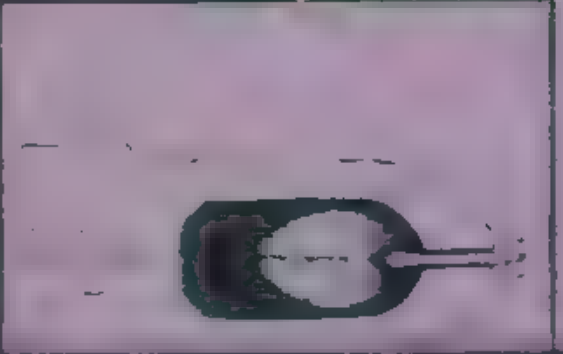


1886 — TURNUL COLȚEI

Supărare mare printre
obștea interese în spitalul
Colței, în anul 1870. Pri-
marul (capitula) a hotărât
a postului de observație al
pomperilor să se instaleze
în vîrfurile Turnului Colței,
care se afla în imediata ve-
nătate a spitalului. Săpă-
tura este pricinuită de faptul
î pomperul de serviciu este
obligat să stea de pe turn,
în ciuda căci muncile
Asociații, pentru a dovedi
a veghează neîntrerupt, gîla
a dea alarma înud și ar vi-
ceun înăuntru de piejel Or,
a auzi un asfel de strigat,
le seara și plia dimineața,
ca un adevărat calvar, mai
se pentru bolnavii, care
venii nevoie de liniste
a reie sugim vertiginele
cîlnastor, dar pricină nu
câte miza postului pomper-
lor, neavînd al turn înofe-
care totuși căva, bolăvile
a putina a strigătelor
a dată pe oră și cu glasul
mai scîzut (?) înăuntru înud
așază la primarul Pache-
Potoșopescu, în anul 1886
el dăcîmă turnul, ca să
a aia al ma bulevardul pe
a aia Spitalul Colței a
așt imediat atunc o plia
pe care s-a putut citi, mult
timp, "Aici a fost Turnul
Colței zădit la anul 1872
care a servit ca foa-
a aia loc de la 1874 pînă
1886, cînd s-a dărîmat



in a good home
raCul



...ACUTE ȘI AMINTIRI
DE NEUITAT

[illegible]

En 1880, l'empereur japonais fut couronné à l'âge de 15 ans. On célébra la fête avec beaucoup de pompe. L'empereur fut couronné à l'âge de 15 ans. On célébra la fête avec beaucoup de pompe.

Angela, în vârstă de 56 de ani, este în prezent la o instituție de îngrijire pentru persoane cu dizabilități, unde este etichetată ca fiind „incapabilă de a se îngriji singură”. Ea este în prezent în posesia unui certificat de incapacitate deplină emis de un medic psihiatru, care este în vigoare până la sfârșitul anului 2025. În prezent, ea este în posesia unui certificat de incapacitate deplină emis de un medic psihiatru, care este în vigoare până la sfârșitul anului 2025. În prezent, ea este în posesia unui certificat de incapacitate deplină emis de un medic psihiatru, care este în vigoare până la sfârșitul anului 2025.

Este este de fapt, de aia nu pot sa scriu
 nimic, decat de tristete. A patra carte
 dintr-un joc pe care l-am scris
 este de tristete.

[illegible][illegible][illegible][illegible]



Italianul Meazza (în stnga) și ungurul Orsi înaintea finalului din 1938, câștigat de Italia

prețul unor arc-dento groase, Steiner îl suferind o dublă fractură, de totuși și de paroniu, în timp ce Veigl și Stancu au fost răniți, și ei, adăvân. Măcelul al doilea a însoțit nu numai un esc net, o la cu echipa l rugărilor comentatorilor: locuitorii - mai strâns deșit ar căsa o să se folosească scorul final l rugărilor avea însă să câștige, în final, câmpionatul mondial, ceea ce i-a făcut pe foștii noștri "missionarii" să declare că, oricum, au câștigat de pe un cal frumos

(Alteva cîminte deșero simăca acestui tur nou se calificaseră Uruguay și Argentina. Interes enorm: Interes sad-american, adică actan, pentru joc. Acee vapoare prăgătoare la Buenos Aires pentru a transporta pe soportarii argentinienilor peste oceanul la Plata, la Montevideo. Frigide, vaporarele au an putut să înceară deșit o mică parte din mlațtele mu de pasionați care ardau de dorința să participe de viță la marea bătălie

Meazza a fost dramatic. La poartă condus erau argentinienii cu 2-1. Pluș în minutul 57, cînd Pedro Cea egualiză, victoria părea să surdă oaspeților. După egalare însă, va lura atareala gurilelor n-au mai putut fi opriți, trimisă purtindu-se favorabil spre un succes pe deplin meritat, ultimul dinăd golar ală jocular, înscris de 17-10-8. Căstora conștientă o victorie asprăptuă cu suflul la gură de o țară întregă.

11, 1894, Italia. Surprinzător pentru mulți, cu att mai mult cu cî Italia nău nu participase la prima ediție. Totuși lăluia își călă să dreptul de țară organizatoare a urnare a fotbalului că dispunea de opt stadionare cu o medie de 50 000 de locuri, ceea ce năugeta un cadru de participare, pentru echipe și pentru public, deun de luat în seamă

...Acute și amintiri de neuitat

România, o forță reală în fotbalul european, se califică totuși cu deslădile cîndă pentru turneul final. Întrul scor egal cu 3-3 (la 2-2) cu Italia de la casa de la două, în formație, cel pu ne-eră este ventatată înecul de la București cu legătura cu care vîrșim făcuseră joc egal forat dăstiv. Fără lărmă, care nu avea drept de joc fără Botula și Sepi II, care nu cădă în formă, trecu-se cîștigă totuși cu 2-1 partida cu Ungaria, obținînd în felul acesta dorita calificare

În optime de finală „cîndem” cu un adversar foarte puternic aspirant la titlu, cu Cehoslovania. Meazza se joacă la Troost, la 27 mai 1934

Înscrisul dem storal prin celebrul Dobay, dar pierdem cu 2-1. S-a spus - găsăse că primul autor al victoriei echipei cehoslovace a fost plantarea, au odăvărut portar de legendă, care a apărut adăvărute mîngi imposibile

Lansat de o victorie pentru care au luptat din greu, fotbalștii cehoslovaci vor scrie în plină în fața 1-2 cu Flacăra, 1-1 cu Turanania, în care vor pierde, grău că 2-1, în fața gazdilor. În am ajungînd a doua câmpioară a lumii din istoria mîșter întregii Mării să anume că învînturii echipei noastre, fotbalștii cehoslovaci au cîndas în fața plină în, mlațale 2-0-1, prin golul lărmă de extrema tor adlogă, lărmă lărmă pușum nuu sperat întrul egalare providențială, tot o extremă singură, vînt, un argentinien italianizat egăvîră în prora uiet -ylan care a pîlălat solul la apărare cehoslovacă (care învîntă după reluare, jocularul, central învîntat schivă) adică va lărmă „azzururilor”, care se pîlăbășe pe teren de fărîmă

Lotul 1. La la la la la II Cehoslovaciă, lotul III Germania, care reșese să învîntă în „dabala mlaț” pe una din lărmătele lărmătele renamita Wunderlich cu un esprăptatată celapă Aștrui 4-1 cîndă ade vîrșim jocular lărmă, întrul egalare lărmă alărmă Schlicher, o cîlăpă care năușe bătăliele continent pe nău 30 golarilor sîu de o mare lărmă și sportștii lărmăle dar care nu a cîștigat trofeul ba pe nău cîlărmare a lărmălele considerat care o năușă cîlărmăle

Înă de pe atunci nu dăvădit că fotbalul spectacol și aduce învînturii apărare, dar nu și victoria care revine, de regădă, acăluia care suferă cîștigă totuși chiar se mîșcarea fremetă înscrisul golarilor

11, 1898, Franța. Cînd de a trina cîlărmă a campionatelor mondiale cîlărmăle în cîlărmă eveniment fără precedent. Nău o țară nu se

oferă spre a fi garda turneului final! După un moment de cumpănă pentru F.I.F.A., apar trei candidați: Fioța, Belgia și Olanda. Datorită lui Jules Rimet, probabil cel mai remarcabil om de fotbal din toate timpurile (numele lui fiind preluat, ulterior, de Cupa campionatului mondial), organizarea turneului este pusă a urmă arbitrală francezi.

În aștepturile de finală, România este eliminată după două jocuri în compania Cubei, o echipă cărora prea puțin îi acordau șanse de calificare în etapele superioare. În primul meci, fotbalistii noștri au jucat arex, tehnice și încercat "Revelat" și în timp ce adversarii noștri au alergat foarte mult, au luptat pentru fiecare mingă și au zăbit din toate puterile pentru să pătrună în rețea. Efectul acestui egal? Publicistii români nu și mai găsesc lungăa închip să se teamă de un adversar pe care, înainte de primul joc, îl priveau cu o neîncredere superioară (superioritate tehnică reală, dar fotbalul românesc și după război a avut nu o dată câștig de cauză în fața superiorilor în înzestrarea pur fizică). Și ca laș poate pupăză, trei titulari, (Vintilă, Chișinău și N. Căvan) sînt indisponibili după prima loitură.

Rezultatul meciului rejuat, la 9 iunie patru zile după primul meci? 2-1 pentru Cuba. Un eșec fără nici o scuza, cu atât mai penibil, cu cîi Cuba avea să fie eliminată în partida următoare cu 8-0 de Spania.

A fost prima loitură ușurătoare pe care fotbalul nostru o primea de la o „baturugă mică”. Însă, referindu-mă la rezultat, am să spun că fotbalul nostru nu a învățat cum trebuie această lecție elementară în care prima loitură în seră — spune că mingea este rotundă și, în consecință, nici un meci nu este câștigat dinainte.

Fenomenele cu adevărat memorabile ale acestui ediții?

În primul rînd, o echipă a Braziliei cu o umătoare — de pe atunci — virtuzitate tehnică. Virtuositate dovedită în partida cu Polonia, în care se spune că celelalte și nudi pomenitului Leonidas, poreclat „dinamitul legat” de zău, sînt frumoz și că-l așa cu mingea, stăpînind adversarii și spectatori. Totuși, și acest meci a avut o istorie interesantă pentru brazilieni și pentru adunătură lor. Era seara și soarele venea care convencea de minune brazilienilor, care au și călă condusera cu 3-1. Cu acest scor în pară asupra orașului în care s-a disputat partida, Strasbourg, s-a abătut o ploaie torențială și rimara? Ușurează ploaia? Iar cînd, stăpînind vizibil pe terenul mare verde și se scută și și moartă, deșelul — ghelele din picioare, pentru a putea controla mai bine balonul. Arbitrul însă, suedezul Larkind, nu i îngăduie lui Leonidas să se abătă abscul neorganizată. Conștient de un jucător excelent, Wamanski judecă să termine timpul regulamentar de joc în un scor egal: 4-4.

Ai în opte, stîmna și echipa franceză (vorbă, spectaculoasă) și (de joc) în se-

perb? Nul Reapare... soarele, brazilienii se înalță și totuși, greu, un meci fîc de care chiar sînt frumoz nu și prevențelor, nu perlativelor.

Urmeară o nouă victorie, în dauna Leonidas, Leonidas și coșchiorul său Tim, un adevărat precursor al vîșilorului Martinich, depășind o cîhipă care atîna foarte bine în teren, se apăra perfect și coșchiorul periculos în semifinală însă, fără vîșilele Leonidas și Tim păstrate pentru finală. Brazilia pierde la fața Italiei, în prelungiri.

Finală istorică, Italia-Ungaria. De o parte celelalte țări, Italia, Meazza, de cealaltă fa moasa linie de atac Sas-Vincere.



Pele! Cel mai mare dintre cei mai mari fotbaliști
a urme

...Acute și amintiri de neuitat

...dar Dr. Sarosi Tukos distogă primum, aducând Italiei cel de-al doilea titlu mondial.

IX. Brazilia, țara în care fotbalul se savorează odată cu cafeaua, va găzdui ediția din anul 1950 a turneului final al Campionatului mondial de fotbal.

Pentru a se situa în înălțimea momentului, găzduirea construieste un stadion „cum n-a mai văzut lumea” vestitul Albișorul, capitala, cu o capacitate de locuri, o cămină magnifică de 200000 locuri, ocazională o viziune categorică a gazdelor Brazilia Mexici.

Un astfel de turneu final, o „curiozitate”, vestita echipă a Albionului în care figura nu mai puțin vestitul Billy Wright, sta pe celebritate conducătorul de joc Mortensen și o extremă frumoasă, Finney — pe care în anormă formație a Statelor Unite, prin golul înscris de Galtman, gol care o elimină din cursa spre titlu. Loc mențiat povestea dramatică finală, care a înscut o adăvărata dramă pentru gurde.

Finalul, Brazilia și Uruguay Brazilia în era suficient și un mare gol pentru a distoga fotbalul suprimă în tribunele Maracană, 172 722 de plătitori. O emoție neîntreacă datorită totuși această masă uriașă de oameni care speră, dar se tem totuși. 0-0 la pauză! În repriza a doua, garda deschid scorul, spre deosebire de peșteră a specializării, dar uruguayoni nu renunță la luptă. Mai mult, domină din ce în ce mai pronunțat jocul și, deși Lemar, egalează prin scorul 1-1, dar căruia volem nu înțeleg, un inter va intra și va rămâne în istoria fotbalului.

Olanda și Suedia II „cukă din fentă” pe vestitul menul Helsenbein Paas din finala C.M. 1974, RFG — Olanda 2-1



peu deosebit și puțin surprinzător să-l vedem din Europa, unde va ajunge o vedetă de mare clasă. La 1-1 înău tot Brazilia era campionă mondială... Dar meciul nu se termină în 11 minute înainte de încheierea timpului de joc, o extremă de gabaritul lui Crusan sau al lui Năsturescu, titigau, se țeseză senzațional și se învinge pentru a doua oară pe portarul brazilian Barbosa: 2-1 pentru echipa Uruguayului, care devine astfel campioană a lumii.

Pregătit pentru un adevărat carnaval, care să înăununeze triumful brazilian, Maracană arată ca un urias templu în dochi. În tribune se plînge, în Rio de Janeiro se plînge, în revărsă neuită țară a fotbalului trăiesc o uriașă triață. Se dau și cazuri de suporteri cu muna slabă care nu rezistă acestui necaz și mor. Nu facem poezie gratuită, dar pentru căiva dintre legendarii suporteri curșasă drumul final de la 24 iunie 1950 a înscut nat cu adevărat drumul de la extaz la agonie.

V. EUROPE 1954. La această ediție a turneului final se înăunnează o altă dramă de legendă, cea a echipei Ungariei. A celei mai puternice echipe a Ungariei din toate timpurile (calificarea ei în finală seamănă, pe alocuri, cu o plimbare a unui 14-caro matura literalmente toți adversarii carei apar în față. 9-0 cu Coreea de Sud, 8-3 cu I.Y. Germania, meci în care Puskaș, creștitul formativ al țării și cel mai periculos atacant al său, este accidentat grav și nu va putea decît în finală își atută înscut pe fața în aforturi de finală, Ungaria An la 4-2, în semifinale, Ungaria Uruguay tot 4-2, după prelungiri, meci în care creștitul Gyula Szepesi, în prezență peșteră al federației ungare, își poartă pur și simplu vrea, atît de disputat și de spectaculos a fost acest meci care putea foarte bine să fie a finală de finală chesă. A fost sângerau joc dinaintea finală în care ungarii nu făcuseră să se înăunneze serios pentru a distoga pe creștitul creștit ură țării. Echipa R.F. Germania (adversită în primul rari de unsprezece meciuri) 2-0 cu Ungaria și 6-1 cu Austria.

Finala este cu adevărat „de pomina” la 4-2 cele două echipe alinute pe stadionul „Wandelaar” din Berna. Ungaria: creștitul Hazanski Lorand, Lantos Bozok Zakaria, Izbor Koss, Hecguti, Szekely Toth R.F. Germania: Lark Puskaș Kohler, yer Ekel, Leberch, Mas Koto, Martock, O Walter, F. Walter, Schaffer Artora Lung Anglia.

Jocul începe în nota de domoșce, la mînă și fotbalistă a ungarelor care, avînd înăunne deșutul peșteră al finală 8-3, în arii dăru, din peșteră, își poartă adversarii care de sos. Acest rezultat epuște țării în timpul finală la începutul căruia fotbalistă ungari zburdă realitate, conducînd cu 2-0 în primele 8 minute, Puskaș înscriind pe meci și în meciul 1-0 al țării pe cel de al doilea în arii dăru și a distoga Ungaria.

....Acute și amintiri
de neuitat

est, par exemple, une source d'information importante de ce qu'il se passe dans les entreprises, les administrations, les universités, les associations, les clubs, les familles, les écoles, les hôpitaux, les prisons, les armées, les tribunaux, les ministères, les parlements, les conseils d'administration, les conseils de surveillance, les conseils de discipline, les conseils de prud'hommes, les conseils de quartier, les conseils de village, les conseils de commune, les conseils de département, les conseils de région, les conseils de nation, les conseils de monde, les conseils de tout.

[illegible]

Aşa cum se vede din tabelul de mai jos, în anul 2007, în judeţul
 Iaşi au fost înregistrate 1.000 de accidente rutiere, cu 1.000 de răniţi
 şi 1.000 de decese. În anul 2008, numărul de accidente rutiere a
 scăzut cu 100 de accidente, numărul de răniţi a scăzut cu 100 de
 persoane şi numărul de decese a scăzut cu 100 de persoane.

1970, for *Chor. myxolutes*, dated
6 days after arrival. After
1 year for its longest found to date.

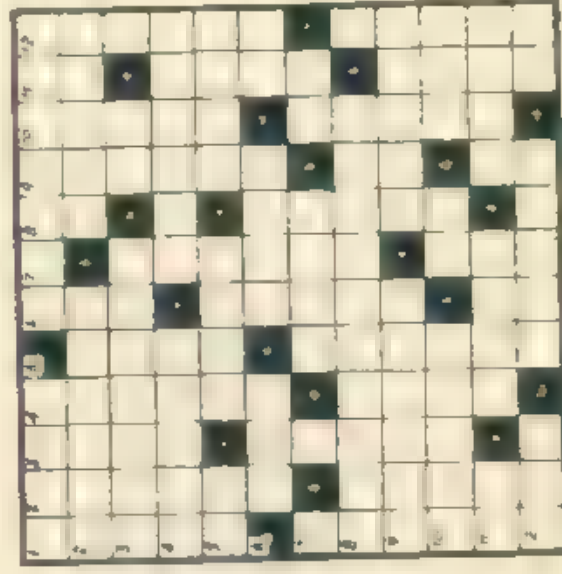
1. *Die Bedeutung der Sprache*
 2. *Die Entwicklung der Sprache*
 3. *Die Funktion der Sprache*
 4. *Die Struktur der Sprache*
 5. *Die Semantik der Sprache*
 6. *Die Pragmatik der Sprache*
 7. *Die Sociolinguistik*
 8. *Die Psycholinguistik*
 9. *Die Neurolinguistik*
 10. *Die Erwerbslinguistik*
 11. *Die Zweitspracherwerbsforschung*
 12. *Die Sprachtheorie*
 13. *Die Sprachphilosophie*
 14. *Die Sprachwissenschaft*
 15. *Die Sprachgeschichte*
 16. *Die Sprachtypologie*
 17. *Die Sprachfamilien*
 18. *Die Sprachkontaktforschung*
 19. *Die Sprachpolitik*
 20. *Die Sprachdidaktik*
 21. *Die Sprachtherapie*
 22. *Die Sprachtechnologie*
 23. *Die Sprachrechtswissenschaft*
 24. *Die Sprachökonomie*
 25. *Die Sprachökologie*
 26. *Die Sprachethik*
 27. *Die Sprachästhetik*
 28. *Die Sprachreligion*
 29. *Die Sprachkultur*
 30. *Die Sprachbewusstseinsforschung*
 31. *Die Sprachidentitätsforschung*
 32. *Die Sprachminderheitenforschung*
 33. *Die Sprachmigrationsforschung*
 34. *Die Sprachinterkulturalität*
 35. *Die Sprachglobalisierung*
 36. *Die Sprachdigitalisierung*
 37. *Die Sprachökonomie*
 38. *Die Sprachökologie*
 39. *Die Sprachethik*
 40. *Die Sprachästhetik*
 41. *Die Sprachreligion*
 42. *Die Sprachkultur*
 43. *Die Sprachbewusstseinsforschung*
 44. *Die Sprachidentitätsforschung*
 45. *Die Sprachminderheitenforschung*
 46. *Die Sprachmigrationsforschung*
 47. *Die Sprachinterkulturalität*
 48. *Die Sprachglobalisierung*
 49. *Die Sprachdigitalisierung*
 50. *Die Sprachökonomie*
 51. *Die Sprachökologie*
 52. *Die Sprachethik*
 53. *Die Sprachästhetik*
 54. *Die Sprachreligion*
 55. *Die Sprachkultur*
 56. *Die Sprachbewusstseinsforschung*
 57. *Die Sprachidentitätsforschung*
 58. *Die Sprachminderheitenforschung*
 59. *Die Sprachmigrationsforschung*
 60. *Die Sprachinterkulturalität*
 61. *Die Sprachglobalisierung*
 62. *Die Sprachdigitalisierung*
 63. *Die Sprachökonomie*
 64. *Die Sprachökologie*
 65. *Die Sprachethik*
 66. *Die Sprachästhetik*
 67. *Die Sprachreligion*
 68. *Die Sprachkultur*
 69. *Die Sprachbewusstseinsforschung*
 70. *Die Sprachidentitätsforschung*
 71. *Die Sprachminderheitenforschung*
 72. *Die Sprachmigrationsforschung*
 73. *Die Sprachinterkulturalität*
 74. *Die Sprachglobalisierung*
 75. *Die Sprachdigitalisierung*
 76. *Die Sprachökonomie*
 77. *Die Sprachökologie*
 78. *Die Sprachethik*
 79. *Die Sprachästhetik*
 80. *Die Sprachreligion*
 81. *Die Sprachkultur*
 82. *Die Sprachbewusstseinsforschung*
 83. *Die Sprachidentitätsforschung*
 84. *Die Sprachminderheitenforschung*
 85. *Die Sprachmigrationsforschung*
 86. *Die Sprachinterkulturalität*
 87. *Die Sprachglobalisierung*
 88. *Die Sprachdigitalisierung*
 89. *Die Sprachökonomie*
 90. *Die Sprachökologie*
 91. *Die Sprachethik*
 92. *Die Sprachästhetik*
 93. *Die Sprachreligion*
 94. *Die Sprachkultur*
 95. *Die Sprachbewusstseinsforschung*
 96. *Die Sprachidentitätsforschung*
 97. *Die Sprachminderheitenforschung*
 98. *Die Sprachmigrationsforschung*
 99. *Die Sprachinterkulturalität*
 100. *Die Sprachglobalisierung*
 101. *Die Sprachdigitalisierung*
 102. *Die Sprachökonomie*
 103. *Die Sprachökologie*
 104. *Die Sprachethik*
 105. *Die Sprachästhetik*
 106. *Die Sprachreligion*
 107. *Die Sprachkultur*
 108. *Die Sprachbewusstseinsforschung*
 109. *Die Sprachidentitätsforschung*
 110. *Die Sprachminderheitenforschung*
 111. *Die Sprachmigrationsforschung*
 112. *Die Sprachinterkulturalität*
 113. *Die Sprachglobalisierung*
 114. *Die Sprachdigitalisierung*
 115. *Die Sprachökonomie*
 116. *Die Sprachökologie*
 117. *Die Sprachethik*
 118. *Die Sprachästhetik*
 119. *Die Sprachreligion*
 120. *Die Sprachkultur*
 121. *Die Sprachbewusstseinsforschung*
 122. *Die Sprachidentitätsforschung*
 123. *Die Sprachminderheitenforschung*
 124. *Die Sprachmigrationsforschung*
 125. *Die Sprachinterkulturalität*
 126. *Die Sprachglobalisierung*
 127. *Die Sprachdigitalisierung*
 128. *Die Sprachökonomie*
 129. *Die Sprachökologie*
 130. *Die Sprachethik*
 131. *Die Sprachästhetik*
 132. *Die Sprachreligion*
 133. *Die Sprachkultur*
 134. *Die Sprachbewusstseinsforschung*
 135. *Die Sprachidentitätsforschung*
 136. *Die Sprachminderheitenforschung*
 137. *Die Sprachmigrationsforschung*
 138. *Die Sprachinterkulturalität*
 139. *Die Sprachglobalisierung*
 140. *Die Sprachdigitalisierung*
 141. *Die Sprachökonomie*
 142. *Die Sprachökologie*
 143. *Die Sprachethik*
 144. *Die Sprachästhetik*
 145. *Die Sprachreligion*
 146. *Die Sprachkultur*
 147. *Die Sprachbewusstseinsforschung*
 148. *Die Sprachidentitätsforschung*
 149. *Die Sprachminderheitenforschung*
 150. *Die Sprachmigrationsforschung*
 151. *Die Sprachinterkulturalität*
 152. *Die Sprachglobalisierung*
 153. *Die Sprachdigitalisierung*
 154. *Die Sprachökonomie*
 155. *Die Sprachökologie*
 156. *Die Sprachethik*
 157. *Die Sprachästhetik*
 158. *Die Sprachreligion*
 159. *Die Sprachkultur*
 160. *Die Sprachbewusstseinsforschung*
 161. *Die Sprachidentitätsforschung*
 162. *Die Sprachminderheitenforschung*
 163. *Die Sprachmigrationsforschung*
 164. *Die Sprachinterkulturalität*
 165. *Die Sprachglobalisierung*
 166. *Die Sprachdigitalisierung*
 167. *Die Sprachökonomie*
 168. *Die Sprachökologie*
 169. *Die Sprachethik*
 170. *Die Sprachästhetik*
 171. *Die Sprachreligion*
 172. *Die Sprachkultur*
 173. *Die Sprachbewusstseinsforschung*
 174. *Die Sprachidentitätsforschung*
 175. *Die Sprachminderheitenforschung*
 176. *Die Sprachmigrationsforschung*
 177. *Die Sprachinterkulturalität*
 178. *Die Sprachglobalisierung*
 179. *Die Sprachdigitalisierung*
 180. *Die Sprachökonomie*
 181. *Die Sprachökologie*
 182. *Die Sprachethik*
 183. *Die Sprachästhetik*
 184. *Die Sprachreligion*
 185. *Die Sprachkultur*
 186. *Die Sprachbewusstseinsforschung*
 187. *Die Sprachidentitätsforschung*
 188. *Die Sprachminderheitenforschung*
 189. *Die Sprachmigrationsforschung*
 190. *Die Sprachinterkulturalität*
 191. *Die Sprachglobalisierung*
 192. *Die Sprachdigitalisierung*
 193. *Die Sprachökonomie*
 194. *Die Sprachökologie*
 195. *Die Sprachethik*
 196. *Die Sprachästhetik*
 197. *Die Sprachreligion*
 198. *Die Sprachkultur*
 199. *Die Sprachbewusstseinsforschung*
 200. *Die Sprachidentitätsforschung*
 201. *Die Sprachminderheitenforschung*
 202. *Die Sprachmigrationsforschung*
 203. *Die Sprachinterkulturalität*
 204. *Die Sprachglobalisierung*
 205. *Die Sprachdigitalisierung*
 206. *Die Sprachökonomie*
 207. *Die Sprachökologie*
 208. *Die Sprachethik*
 209. *Die Sprachästhetik*
 210. *Die Sprachreligion*
 211. *Die Sprachkultur*
 212. *Die Sprachbewusstseinsforschung*
 213. *Die Sprachidentitätsforschung*
 214. *Die Sprachminder*

În 1974, R.F. Germania, a avut loc o mare schimbare de conducere la nivelul echipei, pe care o purta pe atunci o învingătoare, echipa germană. După o mare schimbare de conducere, echipa germană a avut o mare schimbare de conducere, pe care o purta pe atunci o învingătoare, echipa germană. După o mare schimbare de conducere, echipa germană a avut o mare schimbare de conducere, pe care o purta pe atunci o învingătoare, echipa germană.

En 1979, Argentina a été le pays le plus corrompu du monde, au même degré que celui du Brésil et du Mexique, et sur le piedestal de la corruption se construit l'édifice du pouvoir.

[illegible]

1891

[illegible][illegible]

MARIUS POPESCU ■

9) Preferința venetilor din — (1780-1800)
 (reg.). 10) Ana me — cea — Alongă
 necrj.). 11) La margine, Alina — A
 ei reg — Alina (12) Apd în desert —
 Puncte importante în ur — Alina — Alina în
 Alina.

VERTECUL 1) — înțelepciune, plantă erbacee.
 2) — Capătul de război — Așchier, tăvănit, așchi-
 rașor (Dumitea 1.) 3) — Lăptărie — ca în lit-
 eratură de leopord — Căciolărie pe onă, 8)
 la tot felul oporțiune de joc și într-o poveste
 — Născut stăruie al leopordului 4) — Ca ju-
 g și volbură — Leacul de în doborâți 5)
 Vădăș — în leopordul de joc și de joc — Vădăș
 de joc și de joc 6) — Vădăș, 8) — Le-
 acul de joc — Născut 7) — Leopordul — 9)
 joc și joc 4) — Născut — Păscă în calen leop-
 ordul păscă și prinde de via 9) Răz de le-
 opordul prin păscă mătăsoasă — Apur-
 are — 10) — Născutul leopord
 11) — Așchierul pentru leopordul de joc
 12) — Așchierul pentru leopordul de joc
 13) — Așchierul pentru leopordul de joc
 14) — Așchierul pentru leopordul de joc
 15) — Așchierul pentru leopordul de joc
 16) — Așchierul pentru leopordul de joc
 17) — Așchierul pentru leopordul de joc
 18) — Așchierul pentru leopordul de joc
 19) — Așchierul pentru leopordul de joc
 20) — Așchierul pentru leopordul de joc
 21) — Așchierul pentru leopordul de joc
 22) — Așchierul pentru leopordul de joc
 23) — Așchierul pentru leopordul de joc
 24) — Așchierul pentru leopordul de joc
 25) — Așchierul pentru leopordul de joc
 26) — Așchierul pentru leopordul de joc
 27) — Așchierul pentru leopordul de joc
 28) — Așchierul pentru leopordul de joc
 29) — Așchierul pentru leopordul de joc
 30) — Așchierul pentru leopordul de joc
 31) — Așchierul pentru leopordul de joc
 32) — Așchierul pentru leopordul de joc
 33) — Așchierul pentru leopordul de joc
 34) — Așchierul pentru leopordul de joc
 35) — Așchierul pentru leopordul de joc
 36) — Așchierul pentru leopordul de joc
 37) — Așchierul pentru leopordul de joc
 38) — Așchierul pentru leopordul de joc
 39) — Așchierul pentru leopordul de joc
 40) — Așchierul pentru leopordul de joc
 41) — Așchierul pentru leopordul de joc
 42) — Așchierul pentru leopordul de joc
 43) — Așchierul pentru leopordul de joc
 44) — Așchierul pentru leopordul de joc
 45) — Așchierul pentru leopordul de joc
 46) — Așchierul pentru leopordul de joc
 47) — Așchierul pentru leopordul de joc
 48) — Așchierul pentru leopordul de joc
 49) — Așchierul pentru leopordul de joc
 50) — Așchierul pentru leopordul de joc
 51) — Așchierul pentru leopordul de joc
 52) — Așchierul pentru leopordul de joc
 53) — Așchierul pentru leopordul de joc
 54) — Așchierul pentru leopordul de joc
 55) — Așchierul pentru leopordul de joc
 56) — Așchierul pentru leopordul de joc
 57) — Așchierul pentru leopordul de joc
 58) — Așchierul pentru leopordul de joc
 59) — Așchierul pentru leopordul de joc
 60) — Așchierul pentru leopordul de joc
 61) — Așchierul pentru leopordul de joc
 62) — Așchierul pentru leopordul de joc
 63) — Așchierul pentru leopordul de joc
 64) — Așchierul pentru leopordul de joc
 65) — Așchierul pentru leopordul de joc
 66) — Așchierul pentru leopordul de joc
 67) — Așchierul pentru leopordul de joc
 68) — Așchierul pentru leopordul de joc
 69) — Așchierul pentru leopordul de joc
 70) — Așchierul pentru leopordul de joc
 71) — Așchierul pentru leopordul de joc
 72) — Așchierul pentru leopordul de joc
 73) — Așchierul pentru leopordul de joc
 74) — Așchierul pentru leopordul de joc
 75) — Așchierul pentru leopordul de joc
 76) — Așchierul pentru leopordul de joc
 77) — Așchierul pentru leopordul de joc
 78) — Așchierul pentru leopordul de joc
 79) — Așchierul pentru leopordul de joc
 80) — Așchierul pentru leopordul de joc
 81) — Așchierul pentru leopordul de joc
 82) — Așchierul pentru leopordul de joc
 83) — Așchierul pentru leopordul de joc
 84) — Așchierul pentru leopordul de joc
 85) — Așchierul pentru leopordul de joc
 86) — Așchierul pentru leopordul de joc
 87) — Așchierul pentru leopordul de joc
 88) — Așchierul pentru leopordul de joc
 89) — Așchierul pentru leopordul de joc
 90) — Așchierul pentru leopordul de joc
 91) — Așchierul pentru leopordul de joc
 92) — Așchierul pentru leopordul de joc
 93) — Așchierul pentru leopordul de joc
 94) — Așchierul pentru leopordul de joc
 95) — Așchierul pentru leopordul de joc
 96) — Așchierul pentru leopordul de joc
 97) — Așchierul pentru leopordul de joc
 98) — Așchierul pentru leopordul de joc
 99) — Așchierul pentru leopordul de joc
 100) — Așchierul pentru leopordul de joc

PETRACHE MUREȘ



1000



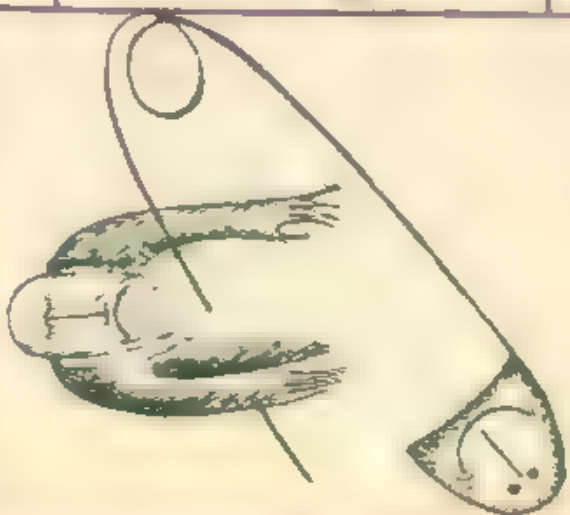
1000



1000



1000



cele 16 glonț de pe CONNECTICUT AVENUE și dedesubturile lor

FILMUL EVENIMENTELOR

La un început de săptămână ca oricare altul luni, 30 martie 1981 președintele Statelor Unite Ronald Reagan, protejat de cei care aveau misiunea să-l asigure securitatea, ieșea din hotelul Hilton, unde ținea o cunună, și se îndrepta spre autoturajul său. La un moment dat, unul dintre operatorii de televiziune, aflați într-un grup compact dincolo de cordoanelle care opreau accesul spre locația pe care-l străbătea Ronald Reagan, a strigat: „Domnule președinte!”, cu intenția de a-l determina pe seful administrației americane să se întoarcă înapoi, și astfel să-l poată filma cât mai bine. Președintele a făcut mai mult decât să întoarcă privirea: a dat la o parte pe însoțitorii care erau interpuși între el și cameră și a ridicat mâna în semn de salut. Atunci s-au auzit, timp de două secunde, șase pocnete, pe care mulți le-au luat drept explozii de petarde. În realitate însă, erau șase împușcături, șase gloanțe destinate țelului Casei Albe și care veneau exact din spatele grupului de ziariști, spre care se îndreptase Reagan. Realizând că-l vorba de un atentat, trei oameni din gardă s-au precipitat spre președinte, pe care au izbutit să-l pună la adăpost, în mașina blindată, care a demarat în tromba. În primele minute care au urmat panicii ziariștilor și ce alți martori, oculari afirmau că președintele nu fusese atins. Ei au alergat în ajutorul a trei oameni căzuți pe trotuar. În acest timp, în interiorul mașinii prezidențiale oamenii din serviciul de securitate au descoperit drama: o dâră lată de sânge se prelingea pe cămașa președintelui. El a

fost condus imediat la spitalul George Washington, unde a fost supus unei operații care a durat 2 ore și 43 minute. S-a constatat că fusese împușcat în partea stângă a pieptului. Gloanțele se auzise în plămînu stîng. La o adîncime de 7 centimetri, și trecuse la numai 3 centimetri de inimă.

În tot acest timp a impresionat curajul, stăpînirea de sine ale președintelui, faptul că nu și-a pierdut nici în cele mai grele momente și mișul umorului. Deși stăbilit foarte palid, din cauza pierderii de sânge, el a refuzat targa, și-a dat singur jos din mașină și a intrat în spital drept ca luminarea. Chirurgilor de la serviciul de urgență, care urmau să-l opereze, le-a spus surzind: „Sper că sînteți cu toții republicani, nu-l așa?”. Pe un amic senatului venit imediat să-l vadă, i-a asigurat: „Nu vă faceți probleme din pricina mea, mă descurc eu”. Iar soției, Nancy, parafrazînd pe un mare boxer din anul '20, i-a spus: „Ce să-l faci draga mea, am omis să eschivez”.

În urma intervenției chirurgicale, gloanțele din plămînu drept al președintelui o fost îndepărtat. Era unul din cele șase trase. Dar celelalte cinc. ? Primul din serie l-a rînit grav la cap pe James Brady, purtătorul de cuvînt al Casei Albe. Au mai fost loviți un polițist și unul din membrii găzii personale. Se înțelege, toți cei răniți au fost imediat spitalizați. Cel mai grav a fost atins — în frunte — James Brady. El a căzut fulgerător la pămînt și tați l-au crezut mort. Imediat după ce a fost adus la spital, s-a comunicat vestea decesului său. Dar pe urmă s-a constatat că mai respira. Tatăl. Co oare, a fost urcat și el pe masa de

operatic, unde, timp de mai bine de trei ore, ch rugu i au strădunit să-l salveze. La terminarea operaiei, specialiștii nutreau speranța în ceea ce privește supraviețuirea. Nu însă și cu privire la păstrarea integrității facultăților intelectuale.

ASASINUL

Cine trădase? Făptășul se numea John Warrenck Hinckley, un tânăr blond, grăsuțiu, fără antecedente penale. Un personaj fără statură, s-ar zice. Căzându-se însă bogat, a a constatat că nu totul era în ordine, că existau suficiente motive de suspiciune atât în legătură cu echilibrul psihic al tânărului, cât și cu vederile sale politice.

John Hinckley crescuse în Texas, la Dallas, orașul în care se petrece o crimă tulnică, și unde adesea neînțelegerile legate de circulație se rezolvă cu focul de revolver. Locuise în cartierul bogățiilor, din strada cărora făcea parte și tatăl său, director al unei companii petroliere. Copilul de bani gata și foarte răsfățat a început la un moment dat s-a la rază. Și-a abandonat studiile universitare și a început să colinde cu chitară sa electrică motivele din Statele Unite, fiind mare amator de muzică pop și de înghetată. Intrat în conflict cu familia, s-a înscris, în 1978, în Partidul național-socialist din S.U.A., de unde a fost însă expulzat pentru „extremism”. Vorbea mereu de împușcarea oamenilor sau de aruncarea în aer a imobilelor — spunea șeful nazistilor americani despre fostul lui emul, Lumea credea că-ar fi nebun sau agent al poliției.

După ce-a văzut filmul „Taxi Driver”, John Hinckley și-a închipuit că poate să joace și el, în viață, rolul pe care actorul Robert De Niro l-a interpretat pe ecran — să ucidă un politician de vază, pentru a demonstra femeii iubite că e mare pasunea lui și să-i câștige, în felul acesta, dragostea. Aleasa în mintea lui Hinckley era tot actrița din „Taxi Driver”, Jodie Foster.

După ce s-a lăsat asupra personajului pe care urma să o ucidă a cumpărat trei revolvers și 30 de încărcătoare și la 9 octombrie 1980, s-a deplasat în orașul Nashville (Tennessee), cu intenția de a intra în acțiune. Dar, ghinion, aeroportul a fost reținut de poliție, arse naul — a fost confiscat. După un scurt interogatoriu, s-a dat drumul, firește, fără arme. Însă tânărul grăsuț nu a renunțat. Citeva zile mai târziu și-a cumpărat de la un armurier din Dallas un revolver artipopular, de calibrul 22, pe care a dat 47 de dolari. Cu acest revolver a tras Hinckley luni, 30 martie 1981, asupra președintelui Reagan. Și de abia atunci poliția s-a gândit să verifice care anume din personalitățile de vază ale Statelor Unite se găsea la Nashville la 9 octombrie 1980. Și s-au lămurit: în ziua respectivă se afla în oraș președintele de atunci, Jimmy Carter.

SIMPLA FAPTA DE DEZECHILIBRAT?

În camera de hotel a lui John, la Washington, arheologii au găsit o fotografie a lui Lee Harvey Oswald, presupusul asasin al președintelui Kennedy, și o scrisoare către frumosa actriță din „Taxi Driver”. „Jodie, te rog să privești în înimă ta și să-mi dai cel puțin o șansă de a-ți câștiga stima și dragostea, după acest act stors”, fotografia și scrisoarea par a spune lamurit, de la bun început, că intenția de lichidare a președintelui Reagan n-are nimic comun cu politica, fiind opera unui dezechilibrat. Ce fel de dezechilibrat? Mult au văzut în gestul lui Hinckley complexul ratatului, împotriva celui, căruia Fortuna i-a surâs. Ca urmare a uciderea lui John Kennedy la Dallas a lui Martin Luther King la Memphis, a lui Bob Kennedy la Los Angeles, și după diverse alte atentate (impotriva lui George Wallace, Malcolm X, președintele Ford) un institut de cercetări însărcinat cu studierea călăuzelor de indivizi care vor, cu indiferență ca preț să ucidă un om de vază, conchidea că există de-a lungul celor 52 de state americane cam o sută de mi de delinquenți, de inbati, în ale căror capete bolnave se învârtă obsedant o idee fixă: să-l ucidă pe președinte. Intră aici și setea bolnăvicioasă de glorie, în genul lui Erostrate, care pentru a deveni celebru, a dat foc templului zeiței Diana din Efes, una din cele șapte minuni ale lumii. Portretul robat al unui ucigaș de celebrități, sustine institutul oment, începe totdeauna prin aceea că fosti colegi, cunoscuți, n-au nimic de spus despre el. E vorba deci de a figura ștearsă, fără importanță. Dar dacă ceretarii mă amănunțit, descoperi o grămadă de complexe, brațe de tat felul, ratări școlare sau profesionale, tratamente psihice și farmacii pentru mișcările extremiste. S-ar putea chiar avansa teza, sustine o binecunoscută revistă, potrivit căreia în fiecare oraș al din Statele Unite există un asasin potențial de președinte. Ar faptul că acest om alor „pro vine, statistic vorbind, cu mai mare frecvență din vestul decât din estul Americii, apare național, având în vedere că tocmă vestul, unde, întra altele, a fost asasinat John Kennedy, a fost (dacă nu mai și este) sufletul violentei, în Statele Unite.

Teza ucigașului dezechilibrat este explicabilă cea mai răspândită sustinută atât de specialiști, mai ales de psihiatri, cât și — în special atunci când e vorba de atentate asupra unor personalități politice — de factori oficiali. Dar nu este singura. Mulți au refuzat să creadă că atentatul a viața unui președinte nu are dedesubtur, politic. Astfel, în spatele asasinării lui John Kennedy au fost amănunțite toate mai nașunile posibile, fără ca până în prezent la 19 ani de la tragedia de la Dallas, să se fi putut stabili ceva concret în cazul lui Hinckley totuși proba clar mobilul, iar alțarea o fost, de la început chiar că clasată jude-

care a și condamnarea lui fiind o simplă formalitate. Dar și aici s-au ridicat întrebări: dar dacă grăbii, cu psihicul său cam în suferință, nu era decât o unealtă? Dar dacă gestul de „vitejie” menit să-l impresioneze pe oarecui îl fusese supărat de alții? Care alții ar fi putut foarte bine să-i dirijeze toate gesturile, inclusiv fabricarea alibiului cu scrisoarea Revista franceză „L'Express” a a referit chiar la posibilitatea ca cele șase gloanțe trase în fața Hotelului Hilton să servească drept revelator al luptei pentru putere. Legat de aceasta, s-au pus alte serii de întrebări: cum a putut John Hinckley să se plaseze liniștit, fără să i se ceară nici un fel de legitimă, la elin metri de președinte, în mijlocul unui grup de reporteri acreditați în cea mai perfectă formă? S-a dat explicația că, desigur, mai sînt și lipsuri, nici un sistem de protecție nu este total și infalibil. Foarte adevărat, numai că acest lucru ar fi fost valabil dacă intrusul era, pentru poliție, un ilustru necunoscut. Ceea ce însă nu se potrivea în cazul lui Hinckley, care, fiind zeama de apartenența lui, pentru o vreme, la Partidul național-socialist, și de fapt, amintit deși, al arestării sale pe aeroportul din Nashville, ar fi trebuit luat de mult în evidența organelor însărcinate cu protecția președintelui. Dacă s-ar fi procedat așa, cele șase gloanțe de pe Connecticut Avenue n-ar mai fi fost trase.

AGITAȚIE

IN LEGATURA CU PROBLEMA PUTERII

Deși chestiunea incapacității președintelui Reagan, ca urmare a rănii, sale, nu s-a pus nici un moment, era clar că pînă la leagăn de din spital trebuia să gireze cineva treburile curente. Și intrucît vicepreședintele Bush nu era atunci în capitală, cel ce a venit la Casa Albă imediat după atentat și o acțiune ca un interimar al președintelui a fost secretarul de stat (ministru de externe) Haig. Adreindu-se, prin intermediul televiziunii, cetățenilor S.U.A. el a spus: „Conform constituției, aveți președinte, vicepreședinte și secretar de stat. În această ordine”. Numai că ordinea, după însăși legislația Statelor Unite, nu era aceasta.

Constituția S.U.A. are — potrivit chiar comentatorilor americani — și prevederi cam învechite, care nu prea mai corespund realităților aflișului de veac 20, cum ar fi, de exemplu, existența timp de mai bine de două luni de zile a doi președinți. Însă în ceea ce privește asigurarea succesiunii în caz de dispariție subită a președintelui, constituția americană, susțin oarecîi comentatori, funcționează remarcabil, imediat după dispariția

președintelui, al este înlocuit de vicepreședinte care continuă mandatul prezidențial pînă la viitoare alegeri, fără însă o-și numi un vicepreședinte (ocelași lucru se întimplă și în cazul demisiei președintelui). Mută vreme, rolul vicepreședintelui s-a redus doar la alt, adică la acela de rezervă pentru cazul cînd funcția supremă devine vacantă. În rest, el nu era la curent cu nici una din treburile de stat importante, iar despre deciziile președintelui afla din ziare, ca orice muritor. Unii vicepreședinți au caracterizat ei înșiși, în cuvinte unecii de spirit, așteori de omădăuna, „psa de greutate a posturilor pe care le dețineau. Astfel, prin 1900, cînd era vicepreședinte, Theodore Roosevelt spunea că „un vicepreședinte este și mai inutil decît un prinț consort”. Un alt vicepreședinte, Th. R. Marshall, declara: „Ar fi pentru mine o nespășă tragedie să-l înlocuiesc pe președinte, fiindcă nu elint la curent cu nimic. Cel mai mărunt funcționar al guvernului ar fi mai calificat decît mine”. Iar Harry Truman, pe care Franklin Delano Roosevelt îl ținea cu totul în afara problemelor de stat (el n-a știut nimic nici de lalta, nici de cercetările pentru fabricarea bombei atomice), avea pentru funcția sa de atunci cuvinte nu prea măgulitoare: „Vicepreședintele Statelor Unite este la fel de inutil ca și a cîncea țigă la vacă” în ultimele decenii, însă participarea vicepreședintelui la treburile statului a crescut.

Dar ce se întimplă în cazul dispariției simultane a președintelui și vicepreședintelui, sau a vicepreședintelui devenit președinte? Potrivit unei reglementări din 1947, s-a stabilit o ierarhie strictă a personalităților administrative, în vîntarea căreia dispariția celor din față permite prelucrarea automată a funcției supreme de către numărul la care s-a ajuns totă primul 9 de pe listă: 1) Președintele; 2) Vicepreședintele; 3) Speakerul Camerei Reprezentanților; 4) Vicepreședintele Senatului; 5) Secretarul de stat (ministru de externe); 6) Ministrul trezoreriei; 7) Ministrul apărării; 8) Ministrul Justiției; 9) Ministrul de Interne. Urmează apoi esilele membrilor ai administrației, citați într-o ordine ierarhică riguroasă.

După cum se poate lesne observa, în cazul atentatului împotriva lui Reagan, secretarul de stat sârie cu două locuri mai în față, ca să nu mai vorbim de faptul că secretarul (ministru) apărării avea și el inițiativă în problemele militare. Soarea la Washington a vicepreședintelui George Bush a pus însă capăt acestei mici neînțelegeri și totul a intrat în normal. Dealtfel, președintele Reagan a fost tot timpul „în exercițiu”, chiar și pe timpul cînd s-a aflat în spital.



Unde în partea dreaptă se vede gardianul din gară. În fața lui se vede mașina blindată a președintelui.



Gardianul din stânga îl observă pe asasin.



Cu mina încă ridicată, Ronald Reagan înregistrează șocul provocat de gloanțe.



Roland Reagan, având privirea îndreptată în continuare spre asasin, este împins de oamenii din gardă în mașina blindată.



Autorul atentatului, John Hinckley, după arestare (sus).

Celelalte trei victime ale atentatului : purtătorul de cuvânt al Casei Albe, James Brady (îl se vede doar piciorarele), un agent de poliție și un membru al serviciilor de gardă (în primul plan, stînga).

LA FIECARE 13 SECUNDE SE CUMPĂRA O ARMĂ ! !

Nimeni n-a negat legătura dintre tentativa de asasinat din fața hotelului Hilton și almatul de violență din Statele Unite, țara în care se camă, raportat la o sută de mii de locuitori, de 9 ori mai multe crime decât în Europa occidentală, țara în care se înregistrează un omor la fiecare 24 de minute, în care rata creșterii anuale a criminalității este de 13 la sută, iar criminalitatea în Statele Unite — fenomen aflat, potrivit statisticilor, într-un proces de creștere vertiginosă — este pusă în relație și cu proliferarea armelor. În S.U.A., la fiecare 13 secunde se cumpără o armă de foc. Ca urmare, pentru cel 250 milioane de americani se află în circulație nu mai puțin de 150 milioane arme de foc, dintre care 55 milioane de revolvers. Și este limpede că erorile ar fi mobilurile etentatelor, oricine ar fi autorii, ducerea lor la îndeplinire este într-o măsură foarte mare facilitată de posibilitatea procurării fără probleme a armelor necesare.

Dacă s-au ridicat voci contra vânzării libere și deținerii fără restricții a armelor ? Da, în repetate rânduri. Au făcut-o cunoscute personalități, printre care senatorul Edward Kennedy, adversar hotărât al vânzării libere a armelor. Un alt senator, Daniel Moynihan în treaba Congresului : „Oare cîte împușcături vor mai fi necesare ca să terminăm o dată cu pistoalele ?”. Se pare că foarte multe. Pentru că, lăsînd la o parte faptul că însuși președintele Reagan este partizanul circulației nestîngherite a puștilor și revolverelor pe teritoriul american, la mijloc sînt interesele de miliarde de dolari ale producătorilor de arme, constituiți în atotputernice National Rifle Association, lată portretul pe care-l face aceste companii revista „Paris Match” : „National Rifle Association, puternic grup de presiune care susține și protejează dreptul de a cumpăra și utiliza liber o armă de foc, militază, de-a lungul anilor, pînă la bătăie miliardo de dolari, pentru ca să nu se poată vota de către Senat sau Congres nici o lege preventivă, nici un articol de mîrunt articol în vreo lege avînd drept scop controlarea sau limitarea, fie neînsemnată, a șuvoiului irațional de arme, pesterde și muniții care inundă Statele Unite de la un capăt la altul”. De-

viza acestei companii este : „Nu armele omoară, ci oamenii”, Șofism leftin, care n-a implicat pe „Le Nouvel Observateur” să pună această companie direct în cauză : „Dacă președinții americani au o rată a mor-talității mai ridicată decît alții, dacă în New-York și Los Angeles se comite o crimă la fiecare 24 de minute, această asociație își are negreșit contribuția ei”. Legat de devisa cu privire la raportul om-armă în răspunderea pentru crimă ce se produce, este de notat că neguterii de puști etalează la loc vizibil tot felul de panseuri cu conținut asemănător. Astfel, la prăvălia de unde și-a cumpărat Hincley revolverul de calibru 22 otrina o pancartă pe care scria : „Armele nu sînt mai responsabile pentru crimele produse decît muștele din lăzile de gună!”.

Că nu este așa, că vânzarea liberă a puștilor și pistoalelor mărește, ipso facto, criminalitatea, este recunoscut acum de toți specialiștii. O dovadă în plus e constituția situației din Massachusetts, stat în care legislația a devenit foarte severă împotriva armelor de foc. În numai doi ani după adoptarea acestei legislații, numărul emulderilor a scăzut cu peste 55 la sută.

O MESERIE PERICULOASĂ

Atacul de la 30 martie 1981 asupra lui Ronald Reagan a constituit al 11-lea atentat împotriva unui președinte al Statelor Unite. Cu acest prilej, s-a relevat că, începînd din 1865, un președinte american din cînd a fost victima unei tentative de asasinat, reușite sau nu, ceea ce face ca exercitarea în S.U.A. a prerogativelor prezidențiale, oricît de glorioasă ar fi, să rămîină una din meseriile cele mai periculoase din lume.

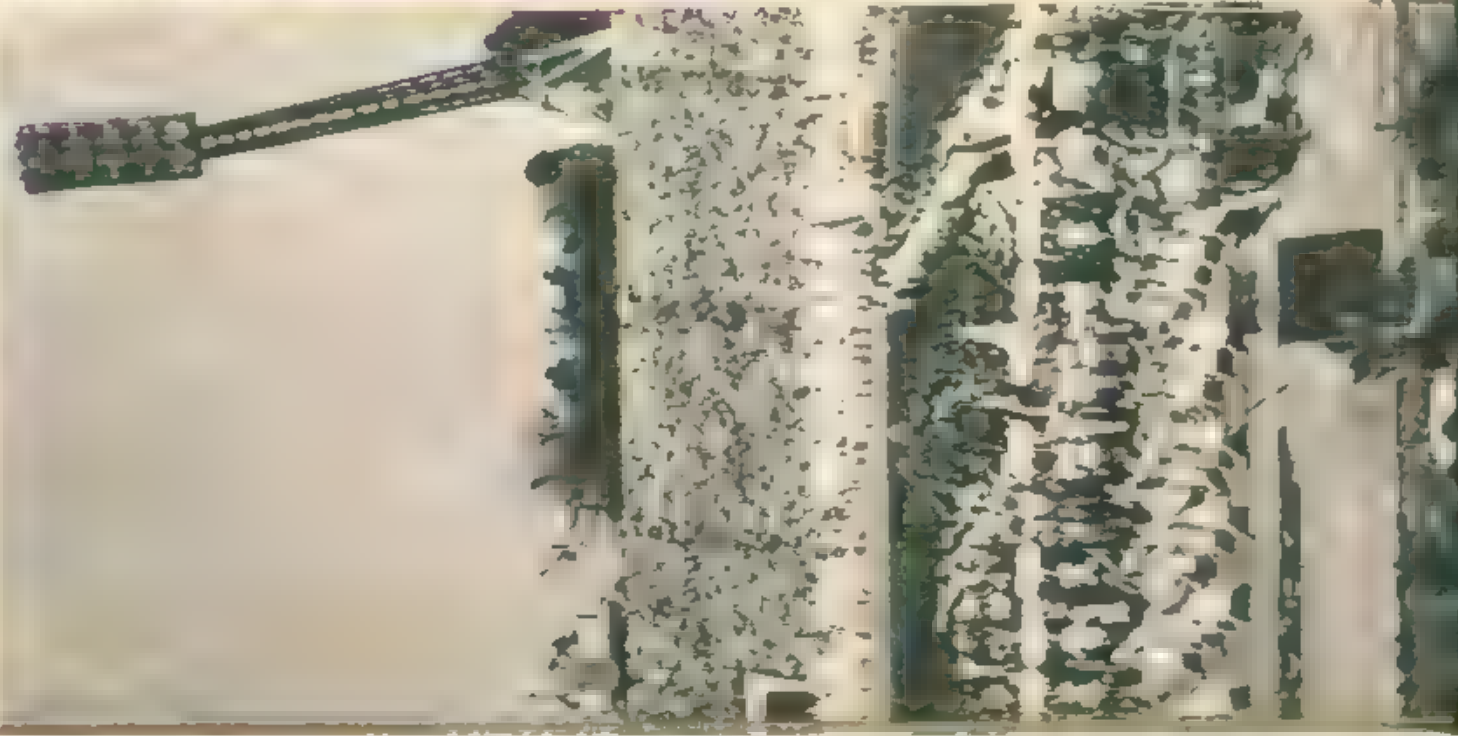
Cel de făcut ? Nimeni n-a pretins că deține cheia sigură a problemei. Dar foarte mulți au fost de acord că, și pentru securitatea președinților, luarea de măsuri hotărîte împotriva proliferării violenței, în frunte cu limitarea circulației armelor, ar fi binevenită. Astfel de măsuri vor face cu siguranță că riscul meseriei de președinte american, chiar dacă rămîne, să fie unul mai mic. Pentru că, la urma urmei, chiar și președintele nu-l dește un om.

ION D. GOIA ■

UNIVERS



ADOA, 8



Unestăruată sub înaltul
patronaj al preşedinte
lui Nicolae Ceauşescu
ce a ce a 11 a ediţie
a "Zuror Mendace
Universitare de vară
a constituit un eve
rment sportiv major
în la Olimpiadă, cum
a mai fost ea numită
având, se în vedere că
concea participare
z-tatelor înregistrate
zuar semnificativă. Un
eveniment în ediţie bu
curesteană trebuie cău
tată dincolo de cadrul
cine, al născut spor
tuo. Şi după aceste
că a fost un festival

şi după preţenţele al tineretului de subseminul
le, căutăm să înţelegem în omenii, în
pătrunzător de a construi o lume mai bună
tăm mai adevărat, de vreme ce sub acelaşi
er, care de a pătrunzător, cunoscătoare şi
înţelegătoare, de a pătrunzător, cunoscătoare şi
presus de a pătrunzător, cunoscătoare şi
engere, de a pătrunzător, cunoscătoare şi
cât a



IESIREA LA RAMPĂ

Una ce domină competiţia a avut drept
jue tură o ceremonie oficială şi un spectacol
n are zămbetului şi sobrietatea s-au aliat în
preună ceea ce este deosebit de caracteristic ro
mător" (Larso Metro a conducătorul dele
gatiunilor), un a fost "Ora M 2000 de
bucureşten au adăat drumul patinoarului
August, unde "apostolii români de gresu
romani au susţinut zece meciuri şi au câştigat
tot pe altele. Start a venit baschet po
tentialului sămănti, iar la Paata sportivilor
a aliat pentru a data vânde



mus în clinton învingătorilor. Aici, după ani și ani de așteptare după ce vreme îndelungată așteptăm să ne vedem la lăsat în seamă era al lui. Când am ajuns să vedem cum gimnastica românească a devenit și al băieților, dar Kurt Nasse, Ernest Nasse, R. Maus București, Dan Odobescu adică echipa României, și înău o fată primă dintr-enele, la individua compozițional pe cea mai înaltă treaptă a performanței în sportul băieților și a fată la egitate cu simoneta Korolev, cea mai mare notă a fost a primului, excepțional exercițiul la bară înalte și la bară înaltă 9,90, iar pentru unii dintre participanți însăși prezența într-un asemenea concurs reprezintă un succes, ceea ce poate constitui o explicație a acestui rezultat și și-au mai făcut lor dincolo de toate acestea zădărnici de 20 zile vară-măi înău în căruia sportul nostru drept și-a regăsit la rampă în plan a gimnasticii masculine.

CE ÎNSEAMNĂ PERICIRE LA 79 DE ANI

Zisă a doua. Le Po valcă în aer, oarecum
arunca un sac. Mai bine se vede, se vede
mai, dintre ei afind că
peo anu Mantrea lui, aind
sine e, au vent să vină
Nada a dmas Nada la
era ne at din lungi peo
fremăta e emele t
regu au pla care a ipa
ace tusa apus în oua
sau Fort Worth, ci A
Combe, copartind
mai e vistes a astat
de perfectie a tre dir
la sol, unde s-a prez
blat. Am crez t ră
să piardă cumpătul. Ne
că plă la gindus că
Ba crezi în omare
a intrat pe covor de
ti stat, de parcat
Cu un cap ut g
Nada a reanu l
la Montres (101), iar
Anclă Grigore), fo
la asile de intrer
vreme — al
a mari can pioare
otol. Cind vrea e
m nă atia furtă poa

Dacă a existat o concurență ce i-a periclitat poziția ardeleană a familiei Sina Zaharova, nu mai a fost ea, nu Zhen Zheng, ci a se numea familia Eberle în luptă, la sfârșitul anilor '90, când s-a produs un răsturnare de putere în România. Ardeleanii au rămas în urmă și în competiția mondială, fiindcă au făcut greșeli de calcul în unele competiții ale sale din ultimul timp. Dar la al patrulea aparat, după ce în epocă promițătoare, cu un dublu salt perfect făcusea căzuți legând de pe covor, s-a răsturnat în aer, ca pentru sine. Ar fi fost prea trăsnet, în asemenea împrejurări, Sina Zaharova a primit arginți, a treia fiind Dumitrișo Turner, sigură și legată cu a însăși

a toate aparatele Cu Peck și Duna pe poziția patrată cu linia (mănuș) pe a cincea, echipa României a ajuns la 1180 puncte mai mult decât Uniunea Sovietică (116,20) sau R.P. China (115,60) devenind campioana mondială la Universitară

[illegible]

Atenţionăm că, de asemenea, sînt
25.000 de spectatori au asistat, printr-o altă
la o neobişnuită cursă de 1500 m. Totul pînă
normal, plătindu-se într-o monotonă, deo-
dată, a sînt necunoscutul Acute. Un sprint
ser, alungindul parca pe celelalte, un avans în-
semnat şi o explozie de bucurie a unui om
are cîştiga pentru totdeauna, pentru Maria

prima mare victorie. Vedem, acum, a doua victorie înaltate a victorie când nu încheiasă încă cursa și ne întrebăm ce timp ar fi înregistrat dacă gîndea la record, și-l așteptăm în ziua cînd va avea loc turneul și vom vedea în care își va aminti de București, creșterea atleților sale.

La 800 m, Gabriela Dorio a câștigat cel dintîi duel cu Doina Melinte. La 400 garduri, un american, David Lee, s-a arătat dărn de a-l concura pe marele Edwin Moses. Potrivitului feminin, devenit în premieră la o competiție de anvergură heptathlon și a de semnat învingătoare în polo neza, Magdalena Gzowska.

Coma Tinea cucerind buzina și înregistrînd un record național. Mel Lettany, din S.U.A., și frumoasa Beverly Goddard din Marea Britanie au fost primii la 100 m.

Apriga dispută a sîrilor de triplu salt s-a încheiat cu victoria apăsătoare a lui Zou Zhenxian, la înălțime valorului Demianuk s-a cîștigat abia la șaselea (campion Leo Williams din S.U.A.) iar în întreaga suită a lui Petra Felke (R.G.) a avut aron carea de aur" în ultima în

carieră.

La Paatul sporturilor nale pe aparate la masculin Soluț a avut doi cîștigători români Dan Odorhean și chinezul Li Ning, calul cu minere — patru, situație rar întâlnită în sa nu Ning, Li Xiaoping (R.P. China), Iuri Korolev (U.R.S.S.), Kurt Stier (R.M.A.), simplu a fost la înălțime gator Li Ning, din numărul și a lui Yue si, urmat de Odorhean), paraclie, a dată un japonez, Koji Samura) și bară, unde a fost... perfectiunea mai frumoase zile ale lumănești.

La forestă sovietica vinge în asaltul hoților Argint a estea prefaț în la înalt surpriza a venit a 100 m brasă a învingător Knipping. A trecut a 200 m din a mare în America.

Un mare sportiv înfurea vîntului „Va fi luptă mare a Ducea de victorie pentru blond



chabulala

nzat a pură a zborului
găsită un înefabil al fos

INNOVATIA CAMIONULUI

De la începutul anului 1975, la fabrica de camioane din Zaporizhka, Ucraina, s-a început să se lucreze la dezvoltarea unui camion care să poată merge pe șosele și pe căi ferate. Acest camion va avea o greutate de 55 de tone, o viteză de 100 km/h și o autonomie de 1000 km. El va fi construit în număr de 100 de bucăți pe an.

tuind cel mai frumos final cu putință pentru un concurs de gimnastică de înaltă valoare, cum a fost acela de la Universiadă. Brigada de artă trece încercări să mai recupereze din dăruirea primei zile la acordat 9,90. În înimile noastre nașterii se revine. Pentru neputință ratele clipe de încordare și bucurie pe care această fată ni le-a dăruit. Extraordinară a fost și familia. Pe „punctul suspinelor” ea a fost de o ultimă oare siguranță, nota primită (9,90) însemnând o frumoasă revanșă asupra neajunei de marți. Și să nu le uităm nici pe Dumitrita sau Rodica mediuatice și pe Gargantua, care după cum trebuie să le mulțumim și Stelei Zaharova, Marii Făclăvă chineză, care au strâns la Polivalentă 18 medalii, dintre care 12 de aur, incluzând un bronz dinmăi de mare, a noastră școală de gimnastică.

O fată de aur este și Carmen Burcea. Învinge în proba favorită (240 m) și urcă pe podium americană pe care a înălțat-o de la o clipă din urmă pe cea mai înaltă fată din țară, bino autenticului și luptătorilor de groco-gimnastică. Zece concurenți au lăsat în urmă pe Ion Păun, Ilie Marin, aur, Nelu Gungă și Gheorghe. Argintul acestora sunt aurul Uralele de la Patinoar.

Un italian (Giovanni Scapellato) și un sportiv sovietic (Sergei Bubka) au ieșit în evidență. Exaplele URSS și URSS, pe rând, la piscină, și la stăruie. Serghei Zakharenko, Armin Lemmer, la disc. Așteptările prezente, versatilitate în trecerea stărilor, nu i vorbă goală.

Așteptările de ieri și de azi, prăjina a fost marele de ieri, Poliakov și Volkov. Volea să câștige. Mult așteptat de Vigneri, n-a mai putut avea însă loc, chiar dacă s-a aflat la start, pentru că în acea zi a avut o umbră pe a putut fi, bătuț, tresărarea sa de orgoliu anunșind fantastul record mondial, 5,84 pe care l-a reușit la puțină zi după victoria de la Universiadă. Palpitantă a fost și finala de la 110 m garduri, câștigată de Larry Cowang la numai 8 sutimi în fața compatriotului, Pal Palfy. Încă două medalii, de bronz — Ion Zăndăache la disc, și Lădior Pescar, la mărșă, au completat recolta sportului românesc.

SPRE . MILIONIMI DE SECLINDĂ

Întrebarea nu este chiar așa deplasată de vreme ce vineri Bob Paulus american recordman al lumii, și compatriotul său Bob Piacak au fost înregistrați în 55.412 pe 100 m fluture, calculatoare electronice răminând neputincioși în încercarea sa de departajare la mima de secundă. În aceeași probă, dar la fete, Ion Sterke termină prima Carmen Burcea a

treia. Și la atletism tot fetele au fost fruntea, fetele Crăciunescu, clicind vâguroasă pe urmele Lije Manoliu și Argentinei Menis, iar dacă ea a urcat pe treapta de sus la premierea de la disc, două locuri mai jos s-a aflat, pe același podium, o altă româncă, Mariana Onuș. S-au mai văzut cazuri, ar putea exista cineva. Numai că între aur și bronz a existat de data aceasta cea mai sfâșioasă regătură între ea și Mariana sînt suror.

REVANȘA SCRIMEI

A exista, cîndva, în sportul românesc o mare câmpioană numită Olga Orban. Au mai fost și alte fete înscrite pe o treaptă și la eșecul căror scrima românească și-a lăsat o tradiție. Dar anul trecut, la Olimpiadă, sportul acesta a avut un pas înapoi. S-au pierdut talentele?

Unul a venit la București, la Universiadă, pe 25 iulie, pe veci pe veci aliat la ea. A fost apa de frece, emoționantă pentru cele două fete, cu care o învinge în realitate, în realitate, învinge în realitate. Au rămas în fața Reparcies au făcut din

scria cea mai bună echipă una dintre cele mai frumuse.

Un or

semnat noi campioni. Fru-

scod ambalajul. Mier-

11 Virey tenacea Anna

Klaus Pighias toate

trănuirea noastră așteptată

a fetei, unde le avem

și Vali Ionescu. Și vreme

și șase) am trăit cu liza

scriana olimpiadă Tatiana

să Arșoara a mers căs-

scriana intrind în mînă

la vîră 6,76 a 1 cent-

o bună săritură a românelor,

o dată 6 76. Fetele noastre

2. Va ocu 3) eu trebuit să

scria promisiunea, re-înscen-

scria de o sportivă de mare valoare

scria să cadă recordurile să pisen-

scria să avansează, ca și turneul de polo, bat-

scria vîră. La Patinoar a venit rîndul luptătorilor

scria de a ieși. Universiadă din pen. „O com-

scria pe a alt de simpatie. Inel Sara Smeo

scria cu totu de bună, de preaputinelă. Scrie

scria fete. Așteptările vîră ei, ne spu-

scria câmpioană înălțimilor și a modestiei. Scrie

scria săritură depinde de atmosfera de pe

scria stadion, de cum simți spectatorul. Nu o ca la

scria o cursă în care totul se termină în puțină se-

scria cînd.

AGONIE ȘI EXTAZ

Cu un ochi rîzînd pentru grandiosul spectacol de „la vedere”, cu celălalt uimez la gîndul că timpul trece atât de repede, am închis dîmnică cartea atletismului Universiadei. 81

A fost prea frumos pentru a nu aminti în întregime fetele care au trăit zile de întreceri în sportul sporturilor, 800 m femei. Doina Me-

scria și Gabriela Dorio sînt din nou protagoniste.

... și în sporturile de echipă. La polo
acolo unde am tratat o vreme sebra a avut
Hagiu și enalții cucerește a treia etapă cu
valoare, ceea ce nu e totuși de cădea într-o
intereseabilă analiză dramatică a ser
prezentat. Am avut și o mare surpriză în
cât la o săptămână după bătălie. Dacă
cuceresc Așezarea va avea o mare
colaborare cu puterile județene și
de cabinet. Într-o astfel de

În România, timp de o vreme în care
fetele noastre au luptat cu ardore pentru
cauza lor, demeritele lor au fost
recunoscute și au fost răsplătite prin
acțiuni întreprinse de adevărații noștri
oameni de seamă de bronz, într-o com-
petiție de naționalitate. Ca o dovadă pentru
ce au reușit să pună puternic țara în
U.R.S.S. și S.U.A.

SPECTACOLUL DE GALĂ

[illegible]

...a fost înaltă intrarea în stil mare
...a fost pe peste 100 de pe planșea
de la 100 de metri înălțime. După
performanțe la spate. Dintre toți, cei mai buni
s-au ardat frații Ion și Mihai Pop, Liviu Ange
le, Mihai Ștefan, Octavian Zărnescu și
cei care au devenit cunoscuți a lung
spate, vorbire, la tensiune, a reat a lung
...a fost pe peste 100 de pe planșea
de la 100 de metri înălțime. După
performanțe la spate. Dintre toți, cei mai buni
s-au ardat frații Ion și Mihai Pop, Liviu Ange
le, Mihai Ștefan, Octavian Zărnescu și
cei care au devenit cunoscuți a lung
spate, vorbire, la tensiune, a reat a lung

La fiecare, pînă mai ieri un fan on line s-a putea bucura acum devenită bălănașă de bar, este acum devenită bălănașă mare, nu va e bălănașă la joacă prin două momente superbe, spectatorii, alți de numeroși înțit nu puteau face nici o mișcare au stat mai în poartă obșgala această țară de jocul marilor echipe ale României R.P. Chinei Culei în primă din cea din urmă țară au fost singuristele bălănași.

[illegible]

și pareă pentru a ne face să ne despărți-
mă greu de ea ducându-și amintirea mult în
timp. Unveștigată a avut o epifanie apăsătoare
un joc de baschet cum bucurăseam nu mai
putuse să vadă. Un joc între matematică și
artă, între știință exactă și frumos. Un joc în
care americanul McGee a anulat cu mișcarea-
și sautul- de felină handicapul celor 17 cm pe
care urcase sovietul. Teoretic îl avea în p-
un joc al tuturor posibilităților, cîștigat de
SUA, dar tot atât de bine putea să învingă
și echipa marelor (dear să fi fost) Serghiei Pa-
pustin. Dincolo de scor (93—87) să spunem că
baschetul care a dat la o parte lotul vîșilor
rusești de primărie de la înălțimi
peste 2 metri a venit în pînă a două cer-
eale și cu plănușă a lăsat te-
ale baschetului la care nici nu puteam privi
înainte vreme. Am văzut tot ce se poate vedea
într-un dintre jocuri și am mai văzut
că arhipastor a căutat spursuri și apăsător
de lung, mai tîrziu și după final pe post
de comentator. McGee (cel care botez
reții se bucură ca orice copil transformă-
mișcarea unduitoare din teren într-un dans al
bucuriei). Kapustin sau Derughin găsseau pu-
terea să zîmbescă și pe vedea învingător. Pe
rău. Feriți erau și cei 17 de rămoni cămari-
uri versate în edecul cîmăreșă și a lui
ochiul și le-a înnoibat sufletul cu SPERANȚĂ

DEO RAETCHI





În exclusivitate pentru almanahul „Elocăria”

WOLFFENBUTTER

„VIITORUL FOTBALULUI
E AL RIGORII,
NU AL POEZIEI.”

Când am plecat în Milano, înseamnă delegația din Milano încă lucra pe jumătate cu Inter din timpul F.F.T.A., mi-am propus, între altele, să stau de vorbă cu Mazzola, unul din „Monstrii morți” ai fotbalului de acum 10-15 ani. Am reușit, acumina- că va fi o treabă ușoară, el fiind căsătorit încă, reușind din acest fel să evităm complicațiile. În 1970, o consilier delegat la Inter, Aur progalis elvețiană întrebușni, ie-am trimis într-o Italiană cu unel corectă, dar necentenă de-acum nu se-a potruit cu cea de la Milano. Năgura Sandro n-a avut timp pentru mine, dar (cum înțeleses. Pe de-a parte, merul cu blunao îl purtasea în mod deosebit și, cu va vedea, nu fără temă), pe de altă, eu făceam parte, muli așa, din tabăra adversă.

Plata la urmă înău prin, reținat înveșit de
 tot în muiate, seviză,

LA CIRCOLO DI

INTERVENIȚI
STĂL. AL. SUCUR
TERELOR FOSTIL
DEIL. CAMERASE IN-
TERCONTINENȚALE
CAZULE OFICIAL
"TRINK" IN ONOAREA
UNAMONITOR MAZ
ZOLA E. IRESCIE DAI
ZENT SUZANFOR CA
NENT. PREM NARP
NENT LA MISTAJ
NIELA FIL DE SUPL
CA TE. ARIEVA CIND
JUCA. FOIE. CHIAR
MA. LAB FAMEA IN
SCHIMB. ENORM. APLON
ZIND. TRAFIC. LUPA
TRABUC. NARE NICI UN
FEL DE MORCĂ. E SIM
PLU. E DIRECT

— Alina! Sădă, vă mai
amintiți de moștrile cu Bl-
nău!

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

— a week, all over
the world, and
later, in the forest and
mountain.

— O, nu mi dai
— O, nu mi dai

— **Primo** parte con
disputa in 1861, ottenne
in 1865, luter non caligine
de florare dicit.

[illegible][illegible]

— In ce sens mai puter-
abil? Mai puternic decât
elul, zăgăz, Sandro?

— Still more
it will be

— Wine, wine, dar drink-
thill ce sindt dar ernt-
mell, dear el sint campion!
housht!

$\frac{1}{2} \pi$

— 84 — intelletto ed ingegno
non son più che un
vasto laboratorio.

— Da, da, viitorul fotbalului e al rigoarei, nu al poeziei.

— Frumos spus, dar ești de adevărat? Și, mai ales, dacă va fi așa, cine va avea de câștigat?

Nu știu cine va avea de câștigat și, ca să fim sinceri, nici eu nu știu pe cine. Dar știu că fotbalul e, tot mai mult, o chestiune de securitate.

— Cum adică securitate?

O treabă la ordinar, atât în marea deodată cât și în cea mică. — Nu prea vă înțeleg, dar er conștient, opțiunile dumneavoastră, dreptul dumneavoastră de a le exprima. Ne întoarcem deci la Horreza, da?

Nu am zis asta. Nu ne întoarcem nicăieri. Într-o zi vom fi atât de înțelegători încât vom înțelege că fotbalul nu e modă, el nu va mai fi niciodată exclusiv al unei Națiuni, pe care poartă se gîndesc, ci al tuturor și pe care mulți o să își însușească pe deplin.

— Nici asta nu-l înțeleg. — Nu-l înțeleg bine, nu-l văd, pur și simplu e. Văd totul în total.

— Când îți propui „stallengete” signor Sandro.

— Fotbalul nostru a fost acuzat de multe, dar niciodată de lipsă de realism.

— Apropo, ce prononțăm dinți pentru meciul de minei?

Va fi greu. Inter '81 nu mai e Inter '64, dar vom fi buni. Alas! Dacă s-a fo-

2-0, cred că ne-ar ajunge pentru calificare.

I A FOST, SE
SIEB, 1-1 PE SAN
SIO, DUNAMU JI
CIND DE LA EGAL
IA FOST, DACĂ NU MAI
BINE, CU ALTORRELLI ȘI
COMPANIA. DUPĂ MECI
MAZZOLA ARĂTĂ LA FEL
DE SENINCA ȘI ÎN VIN
BA LUL, IMPERFECTA
BIL RĂSPUNZĂTOR
LE CÂNTĂ CONTRA
ZIARISTILOR ITALIENI
N AVEA TIMP, MI-A MĂR
TURISIT, SĂ SE GIN
DEASĂ LA I ARTIDA
LE CĂTRE ÎI DESPĂVIR
BIL CUMILAN, FOLIA
189, TOTDEAUNA UN FEL
DE ÎNCEPUTUL ȘI SFIR
ȘITUL LUMII. ÎN BĂ
TRINI MLDI CĂNIM
DE ACEEA, POATE, NA
VRG SĂ DISCUTE DES
PRE INTER

— Ce impresie vă lăsată Dinamo?

E o echipă solidă, gîndesc, cu vîrsta în vîrsta. Merem să o știm pe de aproape, să o știm, dar în mod deosebit, nu a plăcut neapăratul ei. Căstov pară jucător serios. Cum de nu joacă în națională?

— Poate va juca, mai are timp. Și, de altfel, e aptă, de națională răpundă Mirela Luceanu.

— Am auzit. Sîntem, dacă pot spune așa, proterzi, și să-l văd la București. E și Dinu, un geatolman. În plus la, el e un amant la meci, înseamnă fotbal și, nu, mare lucru. Pentru că, totuși, nu e pe teren în timpul meciului. La noi, în Italia, mulți fotbaliști, mai ales

din generațiile mai noi, fac treaba asta numai ca să câștige bani sau faimă. Înseamnă în prima echipă nu e doar o dorință de a câștiga o trambulină, ci ca un sfîrșit de drum, de unde amibii care se sting prematur. În cea ce-l privește pe Luceanu, doar despre el discutăm, dar putea să vă cîntec în Spania

— Sîntem, signor Sandro, poate chiar imposibil. Am avut toate căștile în mînă și le-am dat altora. Dacă Ungaria bate Norvegia, la Budapesta, jucătorii uștri vor vedea mondalele la televizor.

Căstov are, nu mă mir că, exlu amănunțu jucători, și căstov are, și căstov are. Nu cumva ați fost prea siguri?

— Nu mai știu cum am fost, dar am pierdut Asia a fost!

— Bănuiesc că a fost trist, teja mare la București, nu?

— Da, dar sperăm să ne bucurăm pe 4 noiembrie.

— Returul cu Inter? Mai greu, căci eu cred că Inter are tot ce-i trebuie pentru a câștiga Cupa UEFA.

— Chiar și după meci 1-1?

— De ce nu? Anul trecut, de pildă, în Cupa campioniilor, ne-a eliminat Real Madrid, dar spaniolii n-au fost cu nimic mai buni. De fapt, fotbalul internațional e azi mai echilibrat ca altădată, uneori un dram de șansă poate decide calificarea. În acestă seară, pe la 8.30, vom vedea cine este cum va fi în București.



e mai noi, fac numai ca să-ți facă faimă. Într-o echipă nu poți să ai un păcat, privită înă, ci ca un păcat, de unde amuzant prematur. Despre el discutăm să vă ca-știți.

— Signor Sandro, imposibil. Am dat în mână și altora. Dacă a Norregia, la jucătorii negri condamnă la te-

— O, mă mir că. Aceasta jucători, ai cu Elveția și fost prea si-știi cum am a pierdut! Asta

— O, c-a fost tris- București, nu? Sperăm să ne a noiembrie. Cu Inter? Mai cred că Inter trebuie pentru a U.E.F.A.

— Și după aceti- nu? Anul trecut, Cupa campioni- minnat Real Ma- nioli n-au fost i buni. De fapt, rnațional a azi- at ca altădată, dram de șansa o calificare. În șansa n-a suris- ne știe cum va fi?



L-AM REVĂZUT PE MAZZOLA PE "DINAMO" LA ULTIMUL ANTRENAMENT AL LUI INTER. ÎN- ÎNTEA RETURULUI. NU PĂREA ÎN APELE LUI DAR SE STRĂDUIA SĂ-ȘI PĂSTREZE SINGELE RE-CE. VOR JUCA, PARCĂ M-A AVERTIZAT, ORIA- LI ȘI MARINI, AM VENIT LA VICTORIE. PURTA UN IMPERNEABIL, DE CU- LOAREA UNTULUI ȘI, CA DE OBICEI, FUMA MULT.

— Una mi-ai declarat mie despre Dinamo și alia co- legilor italieni? Cum a fost posibil, signor Sandro?

— Ce-am aia, nu-mi mai aduc aminte?

— Dinamo, eltes dintr-o declarație a dumneavoastră, n-a ardat altceva decât o oarecare abilitate în pă- trarea balonului!

— Se poate, dar n-ar strica să mă înțelegi. Funcția de la club mă obligă, de câte- mai multe ori, să gîndesc altfel, vorbind, pe diploma- tul, fiind de dator la mea să-î protejez pe jucători. Și așa presa și televiziunea li "vi- nează" peste tot, răpindu-le liniștea necesară. Mai ales presa din Torino ne encară.

— Cum adică, de ce? — Între Inter și Juventus, care e din Torino, e o veche rivalitate. De aceea, me- diurile noastre din depla- sare sint, unori, pregătite mai în lîna.

— Să înțelegem că tro- bule să ne fie frică de par- tida retur?



— Vom vedea mine, să nu vorbim despre asta. Ori- cum, frică vă e! Ca și nouă!

— Știa că l-ați văzut pe Lucceu. Ce-ai discutat?

— De-ale noastre, ne-am adus aminte. Mircea a pro- pus un meci România-Italia '70, o o idee intere- santă, voi sta de vorbă și cu băieții, acasă. Cu Sarti, cu Facchetti, cu Burgnich, cu Domenghini, cu călății, pos- te va ieși ceva.

— Nu l-ați pomenit pe Corso. De ce?

— Întreai-mă, dar nu văd sensul întrebării.

— Nu prea l-ați iubit pe Corso, signor Sandro, gre- șește?

— Nu l-am iubit, dar era nevoie? Am jucat împreună și am obținut multe succese. Asta a și rămas, nu neale- legurile dintre noi, adesea speculate de ziariști. Azi, Corso e director tehnic la Napoli și face treabă, îl res- pect pentru asta.

— Squadra Azurra n-a calificat pentru mondiale. Ce șanse li acordăți?

— Dacă va avea liniște, va avea și șanse.

— Iarși diplomație? — La noi, din phato, toți se pricep la fotbal. Se zice, și nu doar cu umor, că în Italia sint 30 de mili- oane de selecționeri ai na- ționalei, adică toți se ames- tecă, toți își dau cu părerea.

— Duincovoastră, însă sinteți, fără îndoială, o auto- ritate și, în plus, dețineți o rubrică sportivă, intitulată „Rotocalcio”, la Televiziunea

din Montecarlo. În fiecare vineri, vă dați cu părerea. Azi e marți, ce-ar fi să anti- cipăm puțin?

— Cred că, în Spania, echipa R.F.G. va fi una din finalistele.

— Poate Spania, doar joa- că pe teren propriu, va fi cea mai bună.

— Anglia, deși nu strălu- cește acum, va avea un ca- vînt greu de spus.

— Ne întoarcem la 1936?

— Nu ne întoarcem ni- căieri, am mai spus-o, dar matematica are, și în fot- bal, tot mai mult cîștig de cauză.

— Lei Inter îi place ma- tematica?

— Înter '81 nu e dect o promisiune. Compar, desigur, cu Inter '64.

— Ce-î deriți lui Dinamo, signor Sandro?

— Să joace, în '83, finala Cupei campionilor europeni cu Inter și să cîștige, vâ fac o concesie, cel mai bun.

TIMPUL 4 N-A MAI AVUT LOC, DEȘI L-AM REVĂZUT PE MAZZOLA ȘI DUPĂ MECIUL AD- JUDECAT, REAMINTESC, DE DINAMO CU 3-2-ERA, ELIMINARE, DAR PARA- NE-AM STRINS MINILE ȘI NE-AM URAT, RECI- PROC, SUCCES. AȘ FI POST GATA SĂ JUR CĂ, ÎN MOMENTELE ACELEA, SIGNOR SANDRO AR FI AVUT, CU ADEVĂRAT, NEVOIE DE O INCURA- JARE.

OVIDIU IOANITOIAIA



1895 — VELOCIPEDOMANIA

Până la sfârșitul secolului trecut bicicleta a continuat să fie socotită, de către medici, „inamicul absolut al sănătății”. Aso-riindu-se părerilor venite din Occident, unde ciclistul era combătut cu înverșunare, doctorul M. Cîmpeanu ține, la 4 noiembrie 1893, la Societatea studenților în medicină din București, o conferință referitoare la „velocipede și la ciclomani”, condamnată, fără nici o rezervă, „alergările și cursele nebău-noști, ca și înalta, zisă elegantă, a unor dăntre cei ce merg pe acest vehicul”. Iar revista „Vieștea”, care apare sub condu-cterea lui Alexandru Viahuță, publică o caricatură batjocori-toare la adresa bicicletei, pe care o reproducem în întregime. Dar critica nu prinde, adepții bicicletei fiind mai puternici decît detractorii ei. Din prima categorie fac parte, la Bucu-arest, și fruntași ai vieții culturale și științifice, între care Alexandru Macedonski, Barbu Ștefănescu Delavrancea, gene-ralul Ion Florescu, dr. Urechia — „care fosească cu prece-dere bicicleta în deplasările lor zilnice”, cum se spun ziarulo-tilor timpului.

SECRET
BIBLIOTECĂ



1896

PRIMA RADIOGRAFIE

Ultima mare descoperire din se-colul trecut — „misterioasele raze X” care străbat toate corpurile, mer-gînd în linie dreaptă, fără a putea fi deviate”, cum le-a caracterizat descoperitorul lor, fizicianul Wil-helm Conrad Roentgen — avea să-și găsească prima întrebuințare în medicină, pentru „efluviografie”, adică pentru „fotografierea interio-ruului corpului omenesc”. Prima radiografie cunoscută în lume a fost realizată cu ocazia comunicării descoperirii razelor X, la 23 ianua-rie 1896. Două luni mai târziu — în martie 1896 — concetățeni de la la-boratorul de fizică al Școlii de po-duri și șosele din București au obținut și ei o primă radiografie, sub conducerea profesorului Dra-gomir Humuleșcu. Iată-o în foto-grafie, detaliată: mina unei femei, cu verighetă pe deget, două chel, un cearșnic de buzunar, un mîner de poartă.

În următoarele zile, profesorul C. Ghevereanu a început să facă în Spitalul Colțea cele dintîi radiora-fii medicale.



1901 — PENTRU SETEA CAPITALEI

Un miliard de litri pe zi acosta este, în prezent, con-sumul de apă în București, pe timpul verii. Apa este adusă pe mal mari de o sută de kilometri de la contacte, din afara orașului și din adîncul a-pei, pe șase sute de fîntîni. În medie, consumul pe cap de locuitor atinge 600 de litri pe zi. În fotografie: la marginea Capitalei se forează pentru descoperirea de noi surse de apă. În fa-sondei se află cantala ve-nită pentru constatarea mer-sului lucrărilor.



O prezență mereu activă în Cenaclul Flacăra : actorul MIHAI STAN

Redactor șef al publicațiilor Flacăra ADRIAN PĂUNESCU

ALMANAHUL FLĂCĂRA 1982 A FOST REALIZAT DE :

NICOLAE ARSENIU,
OVIDIU IOANITOAIĂ,
DAN BIRLĂDEANU,
TUDOR BUPTUREANU,
MARCEL UNGUREANU,

redactor șef adjuncți
redactor coordonator
secretar responsabil
corector
tehnoredactor

Copertină : A. MIHAILOPOL (date grafice) ; RIMONA POP (grafică)

Ateneo e Conselho Fluminense,
 in variando as suas reuniões
 e com a participação de
 Leunig, em 1981
 Ateneo Fluminense

